

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜKEMMEL

CECELIA AHERN

Yolun "Merhamet ve Mantık"tan hiç ayrılmaz...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X

Celestine North'un
dört dörtlük hayatı, Kusurlu olarak
damgalanmasının ardından altüst oldu.
Toplumu Kusurlu olanlar ve olmayanlar şeklinde
ikiye ayıran bir düzenin içinde aniden karşı tarafa
geçince, kendini dünyada güvenebileceği tek kişi olan
Carrick'le birlikte kaçak bir yaşamın içinde buldu.

Yargıç Crevan'ı mahvedebilecek büyük sırrını bildiği için
Celestine bir numaralı düşman ilan edildi. Ama Crevan'ın
başını çektiği bu düzen artık temellerinden sarsılmaya
ve Celestine'in "Merhamet ve Mantık" ile açıkladığı
sözde kusuru, toplumda bambaşka algılanmaya başladı.

Eserleriyle pek çok ödüle layık bulunan Cecelia
Ahern'in kaleme aldığı "Kusurlu" serisinin ikinci kitabı
Mükemmel, sorgulamadan yaşanan bir hayatın
"doğru görünen yanlışlarla" dolu olabileceğini,
soluk soluğa bir macerayla anlatıyor.

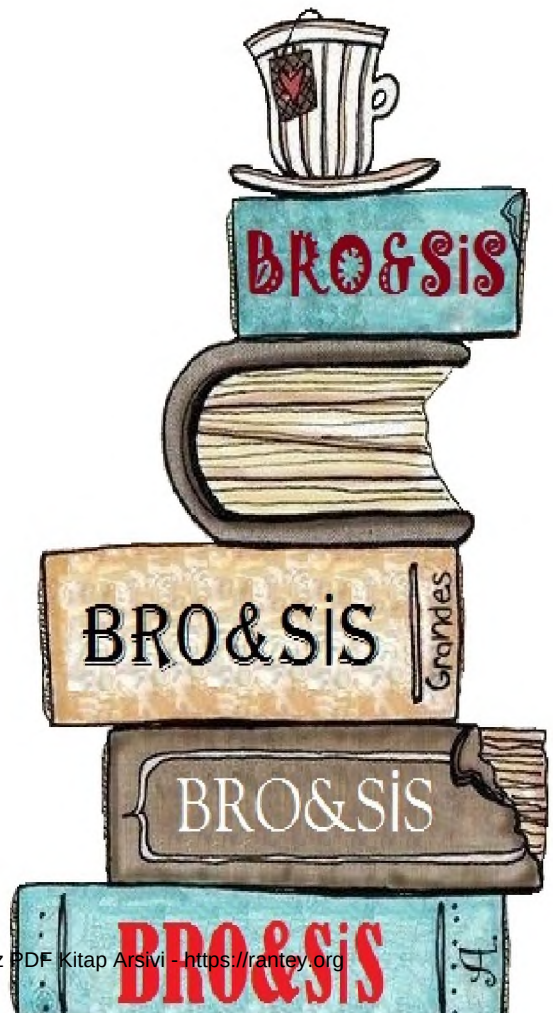
www.dexkitap.com

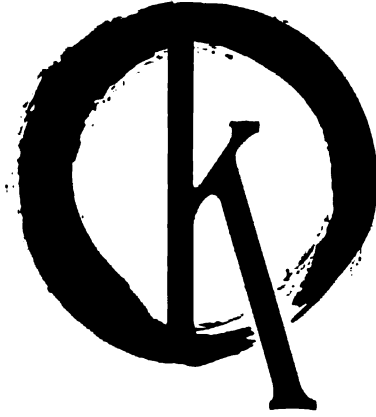
[f](https://www.facebook.com/dexkitap) [i](https://www.instagram.com/dexkitap) /DEXpub

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı
t 27

MÜKEMMEL

Mükemmel - Kusurlu Serisi 2. Kitap

Özgün adı: *Perfect - Flawed, Book 2*

© 2016 Cecelia Ahern

Yazan: Cecelia Ahern

Çeviri: Gökçesu Tamer

Yayına hazırlayan: Tulin Er

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Kamuran Ok, Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4516-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

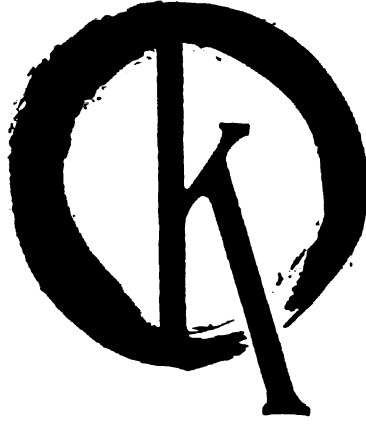
Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

MÜKEMMEL

CECELIA AHERN

MÜKEMMEL

Mümkün olan en iyi; gerekli ya da arzulanan tüm özelliklere, niteliklere ve unsurlara sahip olan.

İdeal, örnek, kusursuz, dört dörtlük, en iyi, fevkalade.

BİRİNCİ KISIM

Bir yabani ot, aslında yanlış yerde bitmiş bir çiçektir.

Bu sözler benim değil, büyükbabamın.

Her şeyin içindeki güzel yanı görebilir kendisi, belki de sıra dışı ve aykırı şeylerin her şeyden daha güzel olduğunu düşünür. Bu özelliğini her gün tekrar fark ediyorum; yenilenmiş bekçi kulübesinde yaşamak yerine eski püskü çiftlik evini tercih ediyor, annemin üç yıl önce doğum gününde aldığı pırıl pırıl espresso makinesi el değmeden tezgâhta tozlanırken, kahvesini yıllanmiş madeni demlikte pişiriyor. Yenilikten korktuğundan değil, aslında değişim için savaşmaktan çekinmeyen biri bence. Ama her şeyin en otantik, en sahici halini seviyor. Bu huyu ekilmedikleri yerlerde biten otların cesaretine duyduğu saygıyı da kapsıyor. İşte bu yüzden ihtiyacım olduğunda bir liman gibi ona sığındım ve bu yüzden beni korumak için kendisini tehlikeye atıyor.

Liman.

Divan bu terimi kullanıyor; Celestine North'a sığınacak liman olan, ona yardım ve yataklık eden herkes en sert şekilde cezalandırılacaktır. Cezanın ne olduğunu

söylemiyorlar ama Divan'ın namı sayesinde olası cezaları tahmin edebiliyoruz. Beni arazisinde barındırmak büyük-babamı korkutmadığı gibi, torununu koruması gerektiği inancını iyice pekiştiriyor.

“Yabani otlar, insan başka bir şey yetiştirmek isterken onun yerinde büyüyen bitkilerdir,” diyor şimdi güçlü, iri elleriyle topraktan otu çekmek için çömelirken.

Aslında aynı şey, her gün farklı şekilde ifade edebiliyor. Elleri tam savaşçı eli, iri, güçlü. Bir yandan da şefkatli. Araziyi ekip biçen bu eller aynı zamanda kendi kızını ve torunlarını koruduğu eller. Adamın birini boğabilecek bu güçteki eller, bir kadını yetiştiren, toprağı işleyen eller. Belki de besleyip büyütenler daha güçlü savaşçılar haline geliyor. Çünkü bir şeye çok derinden, korumak uğruna her şeyi göze kalacak kadar çok onlar bağlanıyor.

Büyükbabamın 100 hektarlık arazisi var. Tamamı burası gibi çilek tarlası değil. Bu bölümü temmuz ayında halka açıyor. Çilek toplamaya gelen ailelerden kazandığı paranın çiftliği çekip çevirmeye yardım ettiğini söylüyor. Bu sene araziyi halka açmasa olmaz. Sadece maddi nedenlerden değil elbette. Eğer açmazsa Divan beni burada sakladığını anlar. Onu takip ediyorlar. Her yıl ne yapıyorsa bu sene de öyle yapmalı. Saklandığım yerden duyacağım neşeli çocuk seslerini, arazide gezinen yabacıların beni bulması tehlikesini düşünmemeye çalışıyorum.

Çocukken çilek mevsiminde kardeşim Juniper ile buraya gelmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Günün sonunda midemizde sepetimizden daha çok çilek olurdu. Şimdi burası o kadar sihirli bir yer gibi gelmiyor bana. Bir zamanlar evcilik oynadığım bu arazide şimdi yabani otları temizliyorum.

Büyükbabam çalışırken böyle şeyler söyleyince aslında beni kast ettiğini biliyorum. Sanki kendince bir çiftlik terapisi icat etti ve benim üzerimde uyguluyor. Aslında niyeti iyi ama yine de gerçekleri gözüme sokuyor bu laflar.

Yabani ot benim.

Bedenim beş aleni, bir gizli olmak üzere beş yerden damgalı; bir Kusurlu'ya yardım edip Birliğe yalan söylediğim için. Toplumdan dışlandım. Beni kök saldıgım toprağımdan sarsarak kopardılar, bir kenara attılar.

“Bu otlara zararlı diyen *kim?*” diyor büyükbabam tarhların içinde ilerlerken. “Doğa değil, insanlar. Doğa onların büyümesine *izin veriyor*. Doğa onlara kucak açıyor. Zararlı deyip bir kenara atan *insanlar*.”

“Ama mesela bu çiçeklerin büyümesini engelliyor,” diyorum sonunda işimden başımı kaldırıp. Sırtım ağrıyor, tırnaklarım toprakla dolu.

Büyükbabam bir bakış fırlatıyor. Yünlü kepi açık mavi gözlerinin tam üstünde, her zaman diken üstünde, hep beni kolluyor, bir şahin gibi. “Hayatta kalmak için savaşıyor çünkü. Kendi canı, kendi yeri için savaşıyor.”

Hüzünle yutkunup uzaklara dalıyorum.

Yabani otum ben. Canım için savaşıyorum. Ben Kusurlu'yum.

Bugün ben on sekiz yaşımdayım.

Bir yanda olman gereken insan vardır, bir yanda gerçekte olduğun kişi. İkisine de dair algımı yitirdim.

Büyükbabama göre, tam bu nokta tekrar başlamak için en mükemmel yer.

2

Olmam gereken insan: Celestine North, Summer ve Cutter'ın kızı, Juniper ve Ewan'ın kardeşi, Art'ın kız arkadaşı. Şimdi final sınavlarını tamamlamış, matematik okumak üzere üniversiteye hazırlanıyor olacaktım.

Bugün benim on sekizinci doğum günüm.

Bugünü Art'ın babasının yatında kutlamam gerekiyordu. Bosco Crevan, bu büyük günün özel hediyesi olarak yatını bize açacaktı. En yakın yirmi arkadaşım ve ailemle kutlayacaktık. Hatta belki havai fişekler bile atılacaktı. Çeşmeden akan çikolataya çilek ve marshmallow batıracaktık. Arkadaşım Marlena geliyor gözümün önüne, çikolatadan bıyığı ve yüzünde ciddi ifadesiyle. Erkek arkadaşının sesini duyuyorum. Her zamanki dangalaklığıyla orasını burasını çikolataya batırmaktan söz ediyor. Marlena gözlerini deviriyor. Ben gülüyorum. Her zamanki sahte didişmelerinden biri. Sonunda “barışabilmek” için hep böyle abuk sabuk kavgalar çıkarırlar.

Babam pistte arkadaşlarımla dans ediyor, havalı görünme çabasında, Michael Jackson taklidi yapıyor. Manken annem tiril tiril çiçekli elbisesiyle güvertede. Uzun

sarı saçları, adeta bir rüzgâr makinesi en uygun yere konmuş gibi uçuşuyor. Dışardan sakın görünse de zihni hep etrafında olup bitenle meşgul. Neler daha iyi olabilir-di? Kimin içkisi bitmiş? Eğlenceye dahil olamayan yalnız birileri var mı? Parmağını şaklatıp elbisesinin içinde süzülerek gider, sorunu çözer. Kardeşim Ewan çikolata ve marshmallow yemeyi abartmış, en yakın arkadaşı Mike ile ortalıkta koşturuyor. Yüzleri kıpkırmızı ve terli. Bira şişelerinin dibinde kalanları içiyorlar. Karın ağrısından eve erken dönmeleri gerekiyor. Juniper bir köşede arkadaşıyla duruyor, etrafı izliyor. Mutlu sakın bir gülümseme ile analiz ediyor, her şeyi herkesten daha iyi anlıyor.

Kendimi görüyorum. Art ile dans ediyor olmam gerek. Mutlu olmam gerek. Bir şeyler yerine oturmuyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum. Aynı kişi değil. Daha zayıf görünüyor, daha yaşlı, yorgun, pis ve dağınık. Bana bakıyor, gözleri bende ama aklı başka bir yerde. Yarım yamalak dokunuyor bana, parmağının ucuyla, elleri terden yapış yapış. Onu son gördüğüm zaman gibi. Eskisi gibi değil, şimdi olması gerektiği gibi değil. Eskiden her şey mükemmeldi. O eski günleri artık hayalimde bile canlandıramıyorum. Sanki çok uzun zaman önceydi. Mükemmelliği kaybedeli çok oldu.

Gözlerimi açıyorum. Tekrar büyükbabamın evindeyim. Marketten alınmış soğuk elmalı pasta alüminyum folyoda duruyor, üstünde tek bir mum. Bir yanda olmam gereken kız duruyor, gerçeklerin müdahalesi olmadan onu hayalimde bile canlandıramasam da artık. Bir yanda da şu anda olduğum gerçek kız. *Bu* kız, bir kaçak ama olduğu yerde donup kalmış, soğuk elmalı pastaya bakı-

yor. Büyükbabam da ben de rol yapmıyoruz. O sahici bir adam, gerçekleri eğip bükmüyor. Hüzünle bana bakıyor. Gerçeklerden kaçamayacağımızın farkında. İşler çok ciddiye bindi. Her gün planımız hakkında konuşuyoruz, planımız her gün değişiyor. Evden kaçtım, her hareketimi izleyen, Kusurlu kurallarına uyup uymadığımı takip eden Divan gardiyanı muhbir Mary May'den kaçtım, gözlerden uzaktayım.

Artık resmen bir "kaçığım."

Annem iki hafta önce kaçmamı söyledi, kulağıma fısıldamasını hatırlayınca hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Divan Başkanı Bosco Crevan bizim evdeydi, annemle babamın beni teslim etmesini istiyordu. Eski erkek arkadaşımın babası, yıllar yılı komşumuz, daha birkaç hafta önce evde beraber yemek yediğimiz bir dost olmasına rağmen, beni ona teslim etmektense kaçıp gitmemi tercih etti annem. Ömür vererek kurulan bir dostluk bazen bir saniyede düşmanlığa dönebiliyor.

Kaçarken yanıma almam gereken tek bir şey vardı. Bana verilmek üzere kardeşim Juniper'e teslim edilen bir not. Carrick'in notu. Carrick, Divan'a ev sahipliği yapan Highland Kalesi'nde hücre komşumdu. Yargılanmayı beklerken benim davamı seyretmişti. Damgalanmama tanık oldu. Altıncısı da dahil olmak üzere *tüm* damgalarımı gördü. Şimdi nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek insan muhtemelen çünkü kendisi de aynı şeyleri yaşıyor. Bana gönderdiği not artık yanımda değil, artık ona ihtiyacım da yok. Her kelimesini ezberleyip yok ettim.

Carrick'i bulma arzum çok güçlüydü, hâlâ da öyle. Ama çok zor. Kaleden ayrıldıktan sonra muhbirini atlat-

mayı başarsa da sanırım bana ulaşması epeyce zor oldu. İki hafta önce bulabildi beni, süpermarketteki saldırıdan kurtardı, eve getirdi. Bilincim yerinde değildi. Uzun zamandır beklediğim buluşmamız umduğum gibi olmadı bu yüzden. Bana bir not bırakıp ortadan kayboldu.

Ben de ona ulaşamadım. Tanınma korkusuyla şehirde dolaşamıyordum. Ben de büyükbabamı aradım. Divan'ın beni bulmak için ilk onun çiftliğini arayacağını bilsem de başka çarem yoktu. Ortalık durulana kadar burada kalmayı planlamıştım ama şimdi ortalığın durulup durulmayacağını bilemiyorum.

Buraya geldiğimden beri muhbirler defalarca gelip arama yaptılar ama saklandığım yeri bulamadılar. Başka bir yerde saklanmam gerektiğinin farkındayım ama en azından arazi sınırlarında büyükbabamın sözü geçiyor. Sanırım ikimiz de muhbirlerin ne kadar pervasız olabileceğini hesaba katmadık.

Muhbirler saklandığım yere her yaklaştığında nefesim kesilecek gibi oldu. Ayak seslerini duydum, hatta bazen aşağıda ya da yukarıda bir köşeye büzüştüğümde nefeslerini hissettim. Bazen bakma gereği bile duymadıkları aleni bölgelerde saklandım, bazen bakmaya cesaret edemeyecekleri tehlikeli yerlerde.

Soğuk elmalı pastanın üstünde titreyen yalnız aleve bakıyorum.

“Bir dilek tut,” diyor büyükbabam.

Gözlerimi kapatıp kendimi zorluyorum. Çok fazla dileğim var ama hiçbirinin gerçek olacağını hissetmiyorum. Ama inanıyorum ki; dilek bile *tutamayan* kişi ya çok mutludur ya da pes etmiştir. Ben ikisi de değilim.

Böyle şeylere pek inanmam. Ama dilek tutmayı umudunun işareti, irademin timsali, hedefin belirlenmesi olarak görüyorum. Belki istediğini dile getirmek onu gerçekleştirmek için bir adımdır, amacını netleştirir. Pozitif düşüncelere odaklan, düşün, dile ve gerçek olmasını sağla.

Aleve üflüyorum.

Daha gözlerimi tam açamadan ayak sesleri geliyor.

Büyükbabamın güvenilir kâhyası Dahy mutfakta belirliyor.

“Muhbirler geldi. Kaçın.”

3

Büyükbabam öyle bir yerinden fırlıyor ki sandalyesi gerisingeri taş zemine düşüyor. Kimse sandalyeyi kaldırmıyor bile. Bu ziyarete hazırlıklı değiliz. Muhbirler daha dün çiftliği tepeden tırnağa aradılar. En azından bugün güvende oluruz diye düşünmüştük. Siren sesi filan da duymadık. O sesi duyan herkes donar kalır, araçlar geçip gidene kadar evlerde hayat durur, eğer araçlar giderse bu sefer hedefte olmamanın ne büyük şans olduğunu düşünerek rahatlarlar.

Tartışmaya yer yok. Aceleyle evden çıkıyoruz. İçgüdülerimiz bu evde biraz daha saklanmanın artık şansımızı zorlamak olacağını söylüyor. Dahy de bizimle beraber araziye çıkıyor. Sağa dönüp çiçeklenen kiraz ağaçlarının çevrelediği araba yolundan uzaklaşıyoruz. Nereye koştüğümüzü bilmiyorum. Girişten olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyoruz.

Dahy koşarken bir şeyler söylüyor. “Dane onları kuleden görmüş. Beni aradı. Siren filan yok. Baskın yapıyorlar.”

Arazideki Normanlardan kalan kuleyi muhbirlere karşı gözetleme kulesi olarak kullanıyor büyükbabam. Gel-

diğimden beri çiftlik çalışanları dönüşümlü olarak gece gündüz nöbet tutuyorlar.

“Buraya geldiklerinden eminsin değil mi?” diye soruyor büyükbabam, hızla etrafına bakıyor ve düşünüyor. Bir plan yapmaya çalışıyor. Kabullenmem zor ama paniğe kapıldığını da hissediyorum. Daha önce paniğe kapıldığını hiç görmemiştim.

Dahy başıyla onaylıyor.

Onlara ayak uydurmak için hızlanıyorum. “Nereye gidiyoruz?”

Susuyorlar. Büyükbabam arazide hızla ilerlerken etrafa bakmaya devam ediyor. Dahy, ona bakarak aklındaki okumaya çalışıyor. Bir planımız olmadığı ortada, paniğe kapılıyorum. Karın boşluğumda, yükselen kalp atışımda hissediyorum paniğimi. Arazinin en uç noktasına son hız ilerliyoruz, bir şey planladığından değil, bir şey planlayamadığı için ama. Biraz zamana ihtiyacı var.

Tarlalardan, daha birkaç saat önce içinde çalıştığımız çilek tarhlarından hızla geçiyoruz. Muhbirler silahsız bir örgüttür. Onların silahı sayıca kalabalık olmaları ve ellerinde tuttukları güçtür. Varlıkları bile insanları hizaya getirmeye yeter. İleri casus teknolojisine filan da sahip değillerdir. Ama toplum, en azından toplumun çoğunluğu onların yanında olduğu için her yerde gözleri ve kulakları vardır.

Muhbirlerin yaklaştığını duyuyoruz. Şimdiye kadar hep tek araçla gelmişlerdi ama sanırım bu sefer birden fazla araç var. Motor sesleri her zamankinden yüksek, belki bu sefer otomobille değil karavanlarla geldiler. Genelde bir otomobilde iki, bir karavanda dört muhbir bulu-

nur. Üç karavan sesi mi duyuyorum? On iki olası muhbir, titremeye başlıyorum, tam teşekkürllü bir arama bu. Beni buldular. Yakalandım. Derin bir nefes alıyorum, özgürlüğümün uçup gittiğini hissediyorum. Bana ne yapacakları hakkında bir fikrim yok ama iki ay önce ellerine düştüğümde derimi dağladılar, herkes kusurlarımı görsün diye altı yerimden K harfiyle damgalandım. Tekrar ellerine düşüp daha neler yapmaya muktedir olduklarını görmek istemiyorum.

Dahy, büyükbabama bakıyor. “Ağla.”

“Oraya kesin bakarlar.”

Sanki toprak onlara bir yanıt verecekmiş gibi araziye bakıyorlar. *Toprak.*

“Çukur,” diyorum aniden.

Dahy pek emin değil gibi. “İyi bir fikir gibi gel...”

“İşe yarar bence,” diyor büyükbabam kendinden emin bir şekilde ve çukura yöneliyor.

Kendi fikrimdi ama düşünmek bile içimde ağlama isteği uyandırıyor. Orada saklandığımı düşündükçe başım dönüyor. Dahy elini uzatarak önüne geçmemi işaret ediyor. Gözlerinden üzüntü ve merhamet akıyor.

Ve gözleriyle bana, “Elveda,” diyor.

Büyükbabamın peşinden arazinin kara ormanla buluştuğu açıklığa ilerliyoruz. İkisi sabah burada koca bir çukur açarken yanlarında uzanmış, parmaklarımın arasındaki hindiba çiçeğinin rüzgâra karışmasını seyretmiştim.

“Mezar kazıcıları gibisiniz,” demiştim.

Sözlerimin doğru çıkacağına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Büyükbabama göre çukur fırın, yemek pişirmeye yarayan en basit ve en eski yapıdır. Toprak fırın da denen bu fırınlar ısıyı hapsederek yemeği pişirmek ya da tutsülemek için kullanılır.

Çukurun içindeki ateş kora döndükten sonra yiyecekler üstüne konur ve çukur kapatılır. Patates, balkabağı, et, ne istersen koyarsın ve bir gün boyunca pişmeye bırakırsın. Büyükbabam çiftlik çalışanlarıyla beraber her sene bu geleneği sürdürür ama genelde hasat zamanı yaparlar, temmuzda değil. Bu sene, ona göre herkesin birliğe ihtiyaç duyduğu bu dönemde ekip ruhunu güçlendirmek için erkene alınmıştı yemek. Çiftliğin bütün çalışanları Kusurlu çünkü. Birbiri ardına gelen muhbir aramaları ve Divan'ın dikkatinin her zamankinden daha çok çiftlik çalışanlarına yoğunlaşması yüzünden herkesin morale ihtiyacı vardı.

İki hafta önce buraya gelene kadar büyükbabamın Kusurlulara iş verdiğini bilmiyordum. Annemle babam hiç söz etmemişlerdi, zaten pazar günleri herkes izin deyken geliyorduk çiftliğe ziyarete. Belki bizlerden uzak durma-

ları söylenmişti onlara, belki de hep gözümün önündeydiler ama ben onları fark etmemiştim. Kendim bir Kusurlu olana kadar bütün Kusurlular görünmezdi çünkü benim için.

Büyükbabamla annemin arasındaki uçurumun neden açıldığını şimdi daha iyi anlıyorum. Annem, büyükbabamın hükümet destekli, insanları ahlak dışı davranışları nedeniyle yargılayan Divan ve Divan mahkemeleriyle ilgili fikirlerini onaylamazdı. Büyükbabamın vergilerimizin nerelere harcandığına dair ateşli konuşmalarının komplo teorilerinden ibaret olduğunu sanıyorduk. Meğer haklıymış. Büyükbabamın, annemin küçük kirli sırrı olduğunu da şimdi fark ediyorum. Görünüşte mükemmelliği simgeleyen top-model, dünyayı kasıp kavururken, Humming'de şöhretine gölge düşmesine izin veremezdi. Kusurluları desteklediğini açıkça dile getiren bir baba imajı için bir tehditti. Onu şimdi anlıyorum.

Bazı işverenler Kusurlulara köle gibi davranır. Uzun mesai saatleri karşılığında asgari ücret alırlar, o da eğer şansları yaver gitmişse. Pek çok Kusurlu bir iş bulsa bile şükreder ve karın tokluğuna çalışır. Kusurluların çoğu iyi eğitim alan, kültürlü insanlardır. Yasaları çiğneyen suçlular değildir. Toplumun hoş karşılamadığı ahlaki davranışları ve seçimleri için damgalanmışlardır. Organize toplumsal dışlama diyebiliriz.

Dahy bir öğretmenmiş. Bir çocuğu sertçe tutarken güvenlik kameralarına yakalanmış.

İnsanların Divan'a ihbar etmeyi birbirlerine karşı silah gibi kullandıklarını da öğrendim. Bu yolla rakiplerini saf dışı bırakıp basamak atlayanlar ya da ihbar etmeyi

intikam yöntemi olarak kullananlar varmış. Mesele her zaman toplumu temizlemek değilmiş, insanlar kendi çıkarları için kullanmışlar Divan'ı. Kaldırımdaki çatlağa basıp belediyeyi dava edenler ya da restoranda ayağı kayıp bileği burkulunca hemen dava açanlar gibi. Sistem suiistimal edilmiş. Çoğu insan kendi çıkarları için sistemdeki açıklardan faydalanmaya bakmış. Kendi deyimiyle "Mükemmelliğin Teminatı" Divan da bu fırsatçılar ve avcılar için kocaman bir sistem açığına dönüşmüş.

Ben de temel kurallardan birini ihlal ettim. Bir Kusurlu'ya yardım etmeyeceksin. Bu davranış aslında hapis cezası gerektiriyor ama ben Kusurlu ilan edildim. Crevan bana yardım etmenin bir yolunu arıyordu. Planına göre yalan söyleyip yaşlı adama yardım etmediğimi iddia edecektim. Ama yalan söyleyemedim ve gerçeği kabul ettim. Kusurlu adamın da yardıma ihtiyaç duyan ve yardım edilmeyi hak eden bir insan olduğunu söyledim. Crevan'ı utandırdım, onunla ve mahkemeyle dalga geçtiğimi hissetti.

Sonunda, Divan'a yalan söyleyen, onları utandıran, yanlış yollara saptıran, insanların dikkatini çekip halkın karşısında gerçeği itiraf eden biri gibi algılandım. Benden bir ibret öyküsü çıkarmak zorunda kaldılar. Şimdi anlıyorum, damgalar aslında Divan'a yalan söylediğim ve onları utandırdığım, insanların sorgulamasına yol açtığım için vuruldu.

Divan'ın en büyük güç kaynaklarından biri de medyayı beslemesi. Beraber çalışıp birbirlerini destekliyorlar. Medya da Divan'dan duyduklarını halka aktarıyor. Yargıçların doğru, damgalananların hatalı olduklarını duy-

yoruz. Hikâyeler çarpıtılıyor, eksik aktarıyor, mantığın sesi muhbir sirenlerinin gürültüsüyle bastırılıyor.

Bir hayli uzun bir liste oluşturan Kusurlu karşıtı yasalara göre, Kusurlular işyerlerinde üst düzey görevler alamazlar, yönetici olamazlar ya da başkalarının fikirlerini etkileyecek görevlere getirilmezler. Oysa başka bir yasaya göre, işe alımlarda Kusurlu birine karşı işyerine ayrımcılık yapılamaz; insanlık dışı bir konuma düşürülen bu kişilere karşı ilginç bir insani yaklaşım. Bu prensibe rağmen pek çok Kusurlu işinde ayrımcılığa uğrar. Büyükbabam bu tür işverenlerden değil ama. Çıkıp özellikle Kusurlu çalışan arar ve onlara herhangi birine nasıl davranacaksa öyle davranır.

Dahy en eski çalışanlarından biri. Otuz yıldır yanında çalışıyor. Çocuğu sertçe kavradığı için şakağında korkunç bir yara var. Dağlama işlemi, Divan damga odasını ve aygıtları tam geliştirmeden önce yapılmış. Yine de, Yargıç Crevan'ın omurgama gizlice vurduğu altıncı damgayla karşılaştırdınca çok iyi görünüyor. O kişisel bir mesajdı. İkimizin arasında kişisel bir mesele.

Dahy şimdi büyükbabamla beraber saklanmama yardım ederek tekrar yanlış bir seçim yapıyor. Büyükbabam bir Kusurlu'ya yardım ettiği için en az altı ay hapis cezası alır. Oysa bir Kusurlu'ya yardım eden başka bir Kusurlu'nun başına neler gelir düşünmek bile istemiyorum. Kusurlular başlarına daha büyük bir felaketin gelemeyeceğine inanırlar ta ki Divan ailelerini de işin içine katıp daha büyük ve ağır cezalar vermeye başlayana kadar.

Üçümüz toprağa kazılan dikdörtgen çukura bakıyoruz. Kapıların çarparak kapandığını duyuyorum, çok sayıda kapının sesi geliyor. Gözümde kırmızı muharebe formala-

rını ve siyah postallarını giymiş bir muhbir ordusu canlanıyor. Dakikalar içinde burada olacaklar. Çukura atlayıp yere yatıyorum.

“Üstümü örtün,” diyorum.

Büyükbabam örtüyü sermeden önce bir an duraksıyor ama Dahy hızla örtüp harekete geçiyor. O bir anlık duraklama benim adıma çok şeye mal olabilir. Örtünün altından yüzeye odun ve yosun taşıdıklarını duyuyorum. Kendi mezarımı kazmak bir yana, tabutumu bile hazırladım.

Örtü üstüme örtüldükten sonra yığılan odunların ağırlığını hissetmeye başlıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

“Bir an önce Carrick’i bulmalıyız,” diyor büyükbabam alçak sesle, içimden ona katılıyorum.

Toprağı ezen postalların sesini duyuyorum.

“Cornelius,” diyor Mary May aniden ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Mary May beni her açıdan korkutuyor. Sevgilisini çalan kız kardeşinden intikam almak için aile şirketindeki yolsuzlukları ihbar etmiş, bütün ailesinin cezalandırılmasını sağlamış bir kadın o. çiftlikteki bütün aramalara gelmişti, şimdi peşine bir de ordu takmış. En azından on iki kişi.

“Mary May,” diyor büyükbabam, “Sirenlerin pili mi bitti?”

Üstüme bir yığın daha düşüyor. Muhbiri uzaklaştırmak için bilerek daha sert atıldı bu sefer. Tam karnımın üstüne gelen yığın yüzünden inlememek, kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Mary May’in bu tür latifeyle, mizahla hatta herhangi bir sohbetle ilgisi yok. Ne derse o. “Bu nedir?”

“Fınn.”

İkisi birden sol tarafıma doğru üstümde duruyorlar. Diğer taraftan odun parçaları gelmeye devam ediyor, demek ki Dahy o tarafta.

“Yani?”

“Hiç duymadınız mı? Sizin gibi sarı çayırlarda büyümüş bir köy kızının bilmeyeceğini düşünmezdim.”

“Hayır. Bilmiyorum.” Sözler ağzından kesik kesik çıkıyor. Büyükbabamın büyüdüğü yeri bilmesi hiç hoşuna gitmedi. Büyükbabam böyle yapmaya bayılır, hakkında bilgi sahibi olduğunu gösterip onu afallatmak hoşuna gidiyor. O neşeli sesin altında inceden bir tehdit savurduğu seziliyor.

“Şöyle ki; çukur kazıyorum, zemine bir örtü serip üstünü odunla kaplıyorum. Odunları ateşe veriyorum. Ateş kora dönerken yemekleri koyup toprakla kaplıyorum. Yirmi dört saat sonra yemek toprağın içinden pişmiş olarak çıkıyor. Çok leziz. Böyle bir tat olamaz doğrusu. Babamdan öğrendim, o da babasından öğrenmişti.”

“Aman ne tesadüf,” diyor Mary May. “Tam da biz gelmeden çukur kazmışsınız. Orada bir şey saklıyor olmaya-sınız?”

“Bugün geleceğinizi bilmediğim için tesadüf filan değil. Hem bu bizim yıllık geleneğimizdir. Çiftlikte istediğiniz sorun. Öyle değil mi Dahy?” Üstüme bir odun yığını daha düşüyor.

“Doğrudur patron.”

“Bir Kusurlu’ya mı inanmamı bekliyorsunuz?” Öyle birinin kendisine hitap etmesinden bile iğrendiği sesinden anlaşılıyor.

Uzun bir sessizlik. Nefesime odaklanıyorum. Örtünün her tarafı dümdüz edilmedi, aradan hava sızıyor ama yeterli değil. Burada saklanmak çok saçma bir fikirdi. Şimdi pişmanım. Kara ormana saklanarak şansımı deneyebilirdim. Belki Mary May de orada sonsuza kadar kaybolurdu. Hayatımız boyunca av ve avcı olarak ormanda yaşar giderdik.

Mary May'in yavaşça çukurun etrafında dolaştığını duyuyorum. Vücudumun şeklini görüyor olabilir de olmayabilir de. Belki bir anda örtüyü çekecek ben de ortaya çıkacağım. Nefesime odaklanıyorum, üstümdeki yük çok fazla. Keşke odun yığmayı bıraksalardı.

"Ateşe verin," diyor bir anda.

"Ne?"

"Duydunuz."

Üstümde beyaz bir örtü var. Onun da üstüne odunlar ve yosun. Biraz aralıklı durup nefes almama imkân veren örtü yüzüme yapışıyor. Üfleyip yer açmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Şimdi de Mary May beni yakmak istiyor. Burada olduğumu biliyor. Kapana kısılmış bir fareyim.

Büyükbabam fikrini değiştirmeye çalışıyor. Daha erken olduğunu, yemeğin hazır olmadığını, yemeği sarmak gerektiğini ve bunun zaman alacağını söylüyor. Mary May de zamanının bol olduğunu. Dahy'ye yemeği hazırlamasını söylüyor. Aslında yemek umurunda bile değil, beni ateşe vermek istiyor. Büyükbabama ateşe konsantre olmasını söylüyor. Rica etmiyor, emrediyor. Çiftlikte sadece bir avuç Kusurlu'nun yaşadığını da biliyor. Onların planları ve yiyecekleri yemeğin kalitesi zaten umurunda değil.

Şimdi olanlar oluyor işte.

Bacaklarımın üstüne bir yığın daha düşüyor. Büyükbabam konuşmayla, yaşlı adam tavırlarıyla vakit kazanmaya çalışıyor.

“Şuraya da bir tane koy,” diyor Mary May.

Odun tam göğsüme düşüyor.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Gözlerimi kapatıp hayata geri dönmeye çalışıyorum. On sekizinci doğum günüm, çikolata çeşmesi, müzik, rüzgâr, olmam gereken kız, olduğum değil. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama ortadan kaybolamıyorum. Şimdi buradayım. Odunlar tüm ağırlıklarıyla üstümde, hava yok.

Mary May acele etmesini istiyor. Beni bulurlarsa büyükbabam da ceza alır. Örtünün ve yığının altından hareketin belli olmasını istemesem de derin derin nefes alıyorum.

“Yanımda çakmak var,” diyor Mary May.

Büyükbabam kahkahayı patlatıyor. “Pek bir işe yaramaz. Malzemeler ağılda. Burada Dahy ile kalın, yemeği hazırlamasına bakın. Ben hemen gelirim.”

Öyle güvenilmez bir havada konuşuyor ki yalan söylediği ortada. Çok akıllı. Mary May uzaklaşmaya çalıştığını, ağılda saklanacak bir şey ya da biri olduğunu düşünün istiyor. Burada, Dahy ile kalmasını çok istiyormuş gibi yapıyor ki dikkati dağılsın ve onunla beraber ağıla gitsin. Dahy de beni buradan kaçırabilir böylece.

Ama Mary May tabii ki diğer muhbirleri çağırıp Dahy ile beraber bütün Kusurlu çalışanları ateş başında toplamasını istiyor.

Ben yanarken herkes seyretsin diye.

5

Ayak sesleri ve konuşmaları uzaklaşırken biraz nefes alabilmek için çıkmaya çalışıyorum. Ya bu Mary May'in bir tuzağıysa ve ben örtülerin, yığınların altından çıktıktan sonra bir dolu muhbirle karşılaşsam diye ödüm kopuyor. Hareket etmek düşündüğümünden daha zor, odunlar çok ağır, büyükbabam epeyce yığılmış üstüme.

Tuzak muzak umurumda değil artık, boğulup gitmek istemiyorum, iki ayağımla birden yığına tekme atıyorum. Odunla uçuşuyor. Kollarımla da üstümdeki odunları itiyorum. Bazıları bacağımın üstüne düşüyor, kemiğe denk gelince canım çok yanıyor. Örtüyü atınca yüzüme çapan havayı hissediyorum. Büyük bir açlıkla içime çekiyorum. Mezarımdan çıkıp ormana doğru koşuyorum. Çiftliğin sınırına, daha güvenli bir bölgenin eşiğine varınca dönüp geriye bakıyorum. Çukurun etrafı darmadağın. Böyle bırakırsam büyükbabamın beni sakladığı, kaçmam için Mary May'i uzaklaştırdığı ortaya çıkacak. Büyükbabam beni saklamanın cezasını çekecek. Burada saklandığımı anlayacak, saniyeler içinde beni bulacaklar. Ormanın içinde bu kadar çok muhbirden kaçma ihtimalim yok.

Büyükbabam ve Mary May ağıldan dönerken yaklaşan seslerini duyuyorum. Büyükbabam beni uyarmak için özellikle yüksek sesle konuşuyor sanki.

Bir çukura bir de beni muhtemelen özgürlüğüme kavuşturacak ormana bakıyorum. Başka şansım yok.

Çukura doğru koşuyorum, örtüyü, odunları ve yosunu elimden geldiği kadar düzgün bir şekilde toparlıyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor. Kalbim deli gibi atıyor, nabzımı boynumda ve kafamda hissediyorum. Sanki bir kâbusun içinde yavaş çekimde ilerliyorum, tek umudum uyanmak. Ama bu bir rüya değil. Yaşananlar gerçek. Mary May'in üniformasının kırmızısı gözüme çarpıyor, tekrar koşmaya başlıyorum. Ormana varıp ilk ağacın arkasına saklandığımda görüş alanıma bütünüyle giriyorlar. Onlar da beni gördüler, eminim. Ödüm kopuyor, ağacın gövdesine yaslanıyorum, kalbim deli gibi atıyor, göğsüm inip kalkıyor.

"Neden çakmağımı kullanamadığınızı anlayamıyorum," diyor Mary May, sesinden rahatsızlığı anlaşılıyor. Beni ağılda bulamayınca çok bozulmuş.

Büyükbabamın dalga geçer gibi gülmesinin onu iyice sinirlendirdiğini biliyorum. "Hayır, hayır, bu işi eski usul yapmak lazım. Binlerce yıllık bir gelenekten söz ediyoruz. Zaten ateşi erken yakmaya zorladınız, tamam. Eğer erken yakacaksam da bildiğim gibi yakarım."

Sesi kulağa son derece kararlı geliyor, oysa biliyorum hepsi yalan. Eski usullere sıkı sıkıya bağlıdır gerçekten ama ağıla dönmesinin tek nedeni kaçmama fırsat vermekti.

Çakısını ve çakmak taşını kullanarak ateşi yakmaya başlıyor. Bu işi yaparken defalarca seyrettim onu, aslında

birkaç saniye içinde yakabilir ama şimdi ağırdan alıyor. Yine o bunamış yaşlı adam rolüne büründü. Ya kaçabil-
diğimin farkında uzaklaşabilmem için bana fırsat tanı-
yor ya da beni hâlâ yığının içinde sanıyor ve beni ateşe
vermekten korkuyor. Bağırıp kaçtığımı artık çukurda ol-
madığımı söylemek istiyorum ama yapamam. Öyle durup
bu ıstırap verici bekleyişi dinliyorum, yüzündeki ifadeyi
yakalamaya çalışıyorum. Hiç de kendinden emin görün-
müyor.

“Sorun nedir, Cornelius?” diye soruyor sinsice Mary
May. “Yakmaya korkuyor musun?”

Büyükbabam darmadağın olmuş. Parçalanmış. İşken-
ce çekiyor.

Dahy diğer muhbirlerle geri dönüyor, sandığım kadar
kalabalık bir ordu değil. İki adam ve bir kadın var. Yanla-
rında da sıra halinde Kusurlu çalışanlar. Suratları bem-
beyaz, Dahy onlara olacakları anlatmış sanki.

“Belgeleri ve diğer her şey düzgün,” diyor kadın muh-
bir Mary May’e.

“Dün kontrol ettiğinizden beri bir şey değişmedi,” di-
yor büyükbabam. “İki gün önce de öyleydi, ondan iki gün
önce de, ondan üç gün önce de. Beni bu kadar sık rahatsız
ettiğiniz için sizi polise şikâyet edebilirim biliyorsunuz.”

“Biz de sizi Kusurlu’ya yardım etme suçundan gözaltı-
na alabiliriz,” diyor muhbir.

“Neye dayanarak?”

“Burada çalışan herkesin Kusurlu olmasına dayana-
rak. Hepsi bu arazide barınıyor.”

“Yasal çerçevede hareket ediyorum.”

“Yasal sınırın dışına çıkıyorsunuz. Kusurlular genelde

asgari ücretle çalıştırılır. Siz daha fazla veriyorsunuz. Bazılarının ücreti muhbirlerden bile fazla.”

“Ne dersin, Kusurlu?” diye soruyor erkek muhbirlerden biri sözü Mary May’den alarak. “İhtiyar size özel muamele mi yapıyor? Bizden kaçabileceğinizi mi sanıyor-sun?”

Dahy yanıt vermeyecek kadar akıllı.

“Benden bir şey saklayamazsınız,” diyor Kusurlu çalışanlardan sorumlu muhbir Dan. Bu konu onun çöplüğü, arkadaşının biraz esneklik tanıdığını ima etmesini bir tür hakaret olarak algılıyor.

“Ateşi yak, diyor Mary May tartışmaya nokta koyarak.

Sonunda alev yanıyor. O kadar çok muhbir var ki beni duyarlar diye hareket etmeye korkuyorum. Orman zeminindeki çalı çırpı, dallar beni birkaç saniye içinde ele verebilir.

Büyükbabam alevi yosunlara yaklaştırmıyor, ateşe vermeyecek, oyunumuz ortaya çıkacak, beni bulacaklar diye korkuyorum. *Bana güven büyükbabam, ben senin kanındanım, kaçabildiğime inan.*

“Ne saklıyorsun ihtiyar? Celestine’i mi? Çukurda mı yoksa? Oradaysa hiç merak etme, onu tütsüleyeceğimizi söyledik işte,” diyor Mary May.

“Orada olmadığını söyledim ya,” diyor büyükbabam bir anda ve alevi çukura atıyor. Önce yosunlar alev alıyor, sonra çıra ve odunlara sıçrıyor. Dahy göz ucuyla büyükbabama bakıyor, büyükbabam ve muhbirler ateşin yayılmasını, çığlık seslerimi duymayı bekliyorlar. Orada olduğumu düşünen insanları seyrediyorum. Muhbirlerin yüzünde küstah ve tatmin dolu bir ifade var. Öyle öfke-

leniyorum ki, teslim olmaya, pes etmeye dair aklımdan geçen her şey uçup gidiyor bir anda. Pes etmeyeceğim, onların kazanmasına izin vermeyeceğim.

“Ee, şimdi n’olcak?” diye soruyor erkek muhbirlerden biri. Beklenen gösteri gerçekleşmediği için hayal kırıklığına uğramış.

“Yani,” diye söze başlıyor büyükbabam, boğazını temizleyerek sakın bir sesle konuşmaya çalışıyor ama ben sarsıldığının farkındayım. Torununu yakıp yakmadığını bilmiyor daha. Belki havasızlıktan bayılıp kaldım, belki hâlâ oradayım diye düşünüyor olabilir. Ateş yayılıyor.

“Kora dönüşene kadar bekleyeceğiz, sonra yiyecekleri içine doldurup toprakla kapatacağız.

“E hadi o zaman.”

Büyükbabam Mary May’e öyle bir bakış atıyor ki. Yaşlı, umutsuz... Ama içindeki nefret her zamankinden daha fazla. “Kora dönmesi saatler sürer.”

“Zamanımız var,” diyor Mary May.

Üç saat kadar bekliyorlar. Hareket etmeye korkuyorum.

Ateş kora dönünce büyükbabam ve Dahy yiyecekleri koyma emrini alıyorlar. Çiftlik çalışanları düzgün bir şekilde sıralanmışlar, sağ kollarında dirseklerinin hemen üstünde K harfli bantlar açıkça görünüyor.

Bu yemek bir kutlama olmalıydı, Divan’a onları alt edemeyeceklerini gösteren bir toplantı olmalıydı. Oysa şimdi muhbirler buradalar. Bir ağacın arkasında, bacaklarıma sarılmış bir şekilde çöküp kalmışken kendimi hiç güçlü hissetmiyorum. Kendimi tam anlamıyla yenik hissediyorum hatta.

Büyükbabam ve Dahy yiyeceklerin üstünü toprakla kaplıyorlar ki çukurun ısıyla pişsinler. İşi bitince toprağa bakıyor büyükbabam. Beni diri diri gömmüş gibi. Yine kaçtığımı, burada olduğumu haykırmak istiyorum. Yapamıyorum.

Bir telefon sesi geliyor, kadın muhbir açıyor. Bir adım geri çekilip diğerlerinden uzaklaşıyor. Ormana, bana doğru yaklaşıncaya iyice geriliyorum.

“Merhaba Yargıç Crevan. Benim Kate. Hayır, Sayın Yargıç. Celestine burada değil. Her yere baktık.”

Kate susup karşıda konuşan Yargıç Crevan’ı dinliyor. Crevan’ın sesini duyabiliyorum olduğum yerden. Kate birkaç adım daha atıp benim ağacımın dibinde duruyor.

Sırtımı ağaca iyice yaslıyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıp nefesimi tutuyorum.

“Saygısızlık gibi görmeyin ama Sayın Yargıç, bu araziye beşinci gelişimiz. Mary May’in her yeri didik didik aradığına eminim. Aklınıza gelebilecek her yere baktık. Burada olduğunu düşünmüyorum. İhtiyar doğru söylüyor bence.”

Sesinde hayal kırıklığı var. Yargıç Crevan beni bulmaları için hepsine baskı yapıyor. Kate birkaç adım daha atıyor, tam karşımda duruyor.

Gözleriyle yavaş yavaş ormanı tarıyor.

Sonra dönüp bana bakıyor.

6

Hemen Crevan'a beni bulduğunu söyler, telefonu kapatıp diğerlerini çağırır, boynunda asılı kocama kırmızı düdüğü üfler sanıyorum ama o sesini hiç değiştirmeden sakın sakın devam ediyor. Sanki görünmez olmuşum gibi durduğum yere bakıyor. Bu mu yani? O kadar değersizleştim de kimse beni göremiyor mu? Hatta başımı eğip ellerime bakıyorum; ben kendimi görebiliyor muyum acaba?

“Büyükbabayı Highland Kalesi'ne getirmemizi mi istiyorsunuz,” diyor Kate, beni baştan aşağı süzüyor ama orada değilmişim gibi konuşmaya devam ediyor.

Neden beni bulduğunu söylemiyor?

Büyükbabamı kaleye, beni kendi elleriyle dağılayan Yargıç Crevan'a götüreceklerini düşününce paniğe kapıyorum. Paniği büyük bir öfke dalgası izliyor. Onu alamazlar.

“Şimdi alıyoruz adamı,” diyor. Gözleri hâlâ üzerimde. Bombayı patlatmasını, Mary May'e ve Yargıç Crevan'a burada olduğumu söylemesini bekliyorum hemen ardından. “İki saate orada oluruz.”

Bağırmak, kadını yumruklamak, tekmelemek, beni de büyükbabamı da götüremeyeceklerini haykırmak istiyorum. Bana bakışlarında çok tuhaf bir şey var.

Telefonu cebine koyuyor, ne diyeceğini düşünür gibi uzun uzun bana sabitliyor bakışlarını, sonra vazgeçip arkasını dönüp gidiyor.

“Hadi bakalım, ihtiyar,” diye sesleniyor. “Bizimle geliyorsun. Yargıç Crevan seninle konuşacak.”

Araçların gittiğini duyduğumda bile yerimden kıpırdamıyorum. Ağacın dibinde kasılmış bir şekilde, rutubet içinde oturuyorum ve olup bitene anlam vermeye çalışıyorum. Beni neden götürmedi?

7

Mary May, canım büyükbabamı bir suçlu gibi araca-
Matıp gideli bir saat oldu. Hâlâ ağacın altında kasıl-
mış duruyorum. Açım, üşüyorum, korkuyorum. Çukur-
dan gelen duman kokusunu alıyorum, yerin altında muh-
temelen kimsenin yemeyeceği yemeği pişiriyor. Oysa bir
kutlama ziyafeti olacaktı. Büyükbabam doğum günüme
denk getirmişti, Kusurlu çalışanlar ve çocuklar gelecek-
ti, hep beraber çalıp söyleyecektik. Büyükbabam gittiği
için kimse kutlama falan yapmak istemez şimdi. High-
land Kalesi'nde ona ne yapacaklar bilmiyorum, ben onla-
rın insafına kaldığımda altı yerimden damgalanmışım.
Kendimi suçlu hissediyorum, ona yapabilecekleri beni
çok korkutuyor.

Bütün araçlar gidince önce belki beni sınıyorlardır,
ormandan çıkar çıkmaz beni yakalarlar diye bekledim.
Sonra belki çalışanlar yanıma gelir diye durdum ama on-
lardan sorumlu muhbir Dan yüzünden kimse gelemedi.

Saat on biri geçti, Kusurlular için sokağa çıkma yasa-
ğı başladı. Bu saatten sonra kontrol noktaları ve bireysel
aramalar artar. Tek başına dolaşmak için iyi bir zaman

değil ama bir yandan da karanlıkta ilerlemem daha kolay olabilir. Verandadan yayılan sımsıcak ışığa rağmen çiftliğe dönmem söz konusu bile olamaz.

Belki en yakın komşu çiftliğe ulaşabilirim. Carrick'in saklandığı yere ulaşmama yardım ederler mi? Onlara güvenebilir miyim?

Birinci kural neydi, büyükbabam ne demişti? *Hiç kimseye güvenme.*

Aniden geri gelen bir araç sesi duyuyorum. Kapı çarparak kapanıyor. Ardından iki kapı daha. Geri döndüler. Salak gibi hissediyorum, neden kaçmadım ki? Beni almak için geri gelmelerini neden bekledim ki?

Yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Tanımadığım erkek sesleri, sonra eklenen ses tanıdık, çok net.

"Çukur burada," diyor Dahy. "Celestine içindeydi."

Ona güvenebilir miyim? Yoksa muhbirleri çağıran o muydu? Beni sattı mı, ya da başka bir muhbir ekibi onu zorladı mı? Kime güveneceğimi bilemiyorum. Üşüyorum, kokuyorum. Ortaya çıkıp, "Kurtarın beni!" diye bağırabilirim. Her şeyi mahvederim, bu noktaya gelene kadar çektiklerime yazık olur. Ya da otururum oturduğum yerde. Otur. Otur.

"Ormana gitmiş olmalı," diyor diğer adam.

Yaktıkları fenerin ışığı önümde beliriyor, kilometrelerce uzanıyor gibi görünen kara ormanı aydınlatıyor. Göz alabildiğine uzanan kalın, uzun ağaçlar... muhbirler beni fark etmeden koşup kaçmayı başarsam bile anında kaybolurum.

Her şey bitti Celestine. Her şey bitti.

Böyle desem de asla pes etmeyeceğim. Damga odasında

itiraf edeyim, af dileyeyim diye yüzüme tıslayan Crevan geliyor gözümün önüne geliyor. Carrick'in olayları izlerken cama yasladığı elini, bana verdiği desteği düşünüyorum. Öfke patlıyor içimde. Ağaca yaklaşan ayak sesleriyle bacaklarıma doladığım kollarım çözülüyor. Kollarımı, bacaklarımı esnetiyorum. Bir, iki... Yerimden fırlayınca, etrafta yaşayan her ne varsa sığıyor. Kaskatı bacaklarla ağaçlara doğru koşuyorum.

Adamlar hemen harekete geçiyor.

“Orada!”

Fener ışığı beni bulmak için harekete geçiyor. Önümü görmek için ışıktan faydalanmak yerine ondan kaçmaya çalışıyorum. Uzun ağaçların arasında geçiyorum, ince çam iğneleri batıyor, çömeliyorum, dalıyorum. Arkamdan yaklaşan sesleri duyuyorum.

“Celestine,” diyor biri öfkeyle, iyice yakında. Koşmaya devam ediyorum. Başım alçak dallardan birine çarpıyor, bir an sersemlesem de dengemi sağlayıp devam ediyorum. Üç kişi arkamdan geliyor, çok yaklaştılar. Üç fenerin ışığı cılgınca hareket ediyor.

“Celestine!” Ses iyice yükseldi, yanındaki adam susturuyor.

Neden susturdu? Başım dönüyor, galiba başımda bir kesik var, tek bildiğim koşmaya devam etmem gerektiği, annem de öyle demişti. Büyükbabam kimseye güvenme dedi. Babam da büyükbabama güvenmemi söylemişti. Devam etmem gerekiyor.

Fener ışıkları bir anda sönüyor, zifiri karanlıkta koşuyorum. Duruyorum, sadece kendi nefesimi duyabiliyorum. Ne tarafa gitmem gerek, ne taraftan gelmiştim? Or-

manın içinde yön duygumu tamamen yitirdim. Paniğim azaldı, tekrar kontrolü ele geçiriyorum. Sakinleşmek için gözlerimi kapatıyorum. Başarabilirim. Uzakta bir yerde çiftliğin ışığını ya da herhangi bir ipucu görebilmek için bakıyorum. Hareket ettikçe dallar çıtırdıyor ayakları-mın altında.

“Buldum,” diyor adamın biri.

Beni tutamasın diye direniyorum, bir işe yaramıyor, hiç hareket edemiyorum. Yine de çırpınmaya devam ediyorum, onu yormak için tüm enerjimi kullanmaya çalışıyorum, vuruyorum, tırmalıyorum, tekmeliyorum.

Fenerlerden biri yanınca yüzümü aydınlatıyor. Beni tutan adamla beraber bakıyoruz.

“Bırak onu Lennox,” diyor feneri tutan adam, anında kıpırdanmayı kesiyorum.

Beni saran kollar çözülüyor, adam feneri Dahy’ye uzatınca konuşan adamın yüzü aydınlanıyor.

Adamın yüzünden çok eğlendiği anlaşılıyor.

Bu adam Carrick.

8

Dahy'nin peşinden çiftliğe dönerken içim kıpır kıpır. Carrick ve arkadaşı Lennox arkamdalar, tek sıra halinde ilerliyoruz. Durmadan arkamı dönüp Carrick'e bakmak istiyorum ama Lennox'un varlığı beni engelliyor. Zaten dönüp baktığımı iki sefer de yakalandım ona. Gerginim, mutluyum. Carrick ile tekrar buluşmak duygularımı altüst etti. Sonunda istediğim bir şeycik oldu.

Doğum günü dileğim gerçekleşti. Tek sıra çiftliğe doğru yürürken gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum, şimdi gülme zamanı, ne kadar rahatladığımı tahmin etmeleri imkânsız.

"Büyükbabamdan haber var mı?" diye soruyorum Dahy'ye alçak sesle.

"Hayır," diyor. Kısacık bir süre arkasını dönünce yüzündeki endişeyi fark ediyorum. "Dan öğrenmek için elinden geleni yapıyor ama."

Çiftlik çalışanlarından sorumlu muhbir Dan'e güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Büyükbabamla Kusurlu çalışanlara biraz daha anlayışlı davranma konusunda bir anlaşma var. Ama bu anlaşmanın temelinde adamın alkol

bağımlılığını besleyen viski hediyeleri yatıyor daha çok.

“Bir şey duyarsan bana haber verirsin değil mi?”

“İlk sana söylerim.”

“Büyükbabamın güvende olduğumu öğrenmesini sağlayabilir misin?”

Dan, çiftlikte saklandığını hiç bilmedi. Aralarındaki anlaşma o kadarına izin verecek tatlılıkta değildi. Dolayısıyla kurtulduğumu onun aracılığıyla söylememiz imkânsız. Belki muhbir Kate söylemiştir diye geçiyor aklımdan. Ama her ne kadar kaçmama izin vermiş olsa da bu konuda bir muhbire güvenmek çok saçma. Dahy’yi durdurmak için koluna uzanıyorum, Kusurlu koluğunu tutuyorum. Arkamda ilerleyen Lennox ve Carrick de duruyor.

“Dahy, ailemi arayabilir misin? Büyükbabamın kalede olduğunu haber verir misin? Benim iyi olduğumu söyleyebilir misin?”

“Kalede olduğunu zaten biliyorlar, telefonda seninle ilgili bilgi vermem çok riskli Celestine. Telefonlarımız dinleniyordur büyük ihtimalle.”

Divan’ın casusluk teknolojisi öyle çok ileri değil elbette ama Juniper ve ben Ewan’ın bebek monitörünü kullanarak komşuların telefonlarını dinleyebildiysek, gazeteciler telefonlara dinleyici yerleştirebiliyorsa, Divan da kesinlikle yapabilir bu işi.

“Onlara söylemenin bir yolunu bulman lazım.”

“Celestine...”

“Hayır, Dahy. Dinle,” sesimi yükseltince titrediğini duyuyorum. “Büyükbabamın bir hücrede, ya da her nerde tutuluyorsa, torununu canlı canlı yaktığını düşünmesine

izin veremem.” Sesim çatallanıyor. “Ona haber vermen lazım.”

Dahy sonunda anlıyor beni. Yumuşuyor. “Tamam. Ona söylemenin bir yolunu bulacağım.”

Kolunu bırakıyorum.

“Ona bir şey olmaz Celestine. Biliyorsun eski topraktır,” diyor Dahy. “Zaten komplo teorilerine bir başlasın, bir an önce onu bırakmak isteyeceklerdir.”

Bu espri çabasına hafifçe gülümseyerek karşılık veriyorum ve başımı eğerek teşekkür ediyorum. İçimde kabaran gözyaşlarını yok saymaya, zihnimde canlanan büyükbabamla ilgili korkunç senaryoları susturmaya çalışıyorum. Büyükbabam kalenin arnavutkaldırımını avlusunda yürürken yuhalanıyor, tartaklanıyor. İnsanlar ona bir pislik gibi bakıyorlar, bağırıyorlar. O çenesini dik tutmaya çalışırken üstüne tükürüyor, bir şeyler fırlatıyorlar. Bir hücreye kapatılıyor. Mahkemede Crevan tarafından sorgulanıyor. Damga odasına götürüyorlar. Benim yaşadıklarımın aynısını yaşıyor. İnsan kendi yaşarken katlanabiliyor da, sevdiğin birini o hallerde düşününce içi parçalanıyor.

Crevan’ın bana yaptığı istisnai bir şeydi, en azından öyle sanıyorum. Bir anlık stres, bir anlık kontrol kaybıydı. Elimden tek gelen büyükbabamın aynı şeyleri yaşamamasını umut etmek.

Çiftliğe park ettikleri cipe doğru yürüyoruz. Eski günleri yâd edecek vaktimiz yok, onların da güvenli bir yere ulaşmak için acele ettiklerini fark ediyorum. Saat on biri geçti, hepimiz Kusurlu’yuz ve dışarıda durmamız yasak. Üçümüz de Divan’a karşı gelen “kaçaklarız.”

Evden birkaç parça eşyayı alacak kadar vaktimiz var. Büyükbabam eve gidip annemden azıcık kıyafetimi almıştı geçenlerde. Beni çiftlikte tek başıma bırakıp gittiği gün ömrümün en uzun günüydü. Fazla bir şey yok, ufak bir sırt çantası, zaten daha çoğuna ihtiyacım da olmaz. Evde gardıropta duran kıyafetlerim geliyor aklıma. Her biri çok değerliydi benim için, benim birer parçam, kendimi ifade etme yöntemim gibiydiler. Şimdi soyundum sanki. Beni sadece sözlerimin ve davranışlarımın yansıtabileceğini anladım.

Dahy'ye veda ediyoruz. O da bize şans diliyor. Bir an önce büyükbabamla ilgili haber vermesi için ona tekrar yalvarıyorum.

Carrick kapıyı tutuyor bana. Gözlerimiz buluşunca kalbim küt küt atmaya başlıyor.

"Başındaki yaraya bakmamız gerek," diyor birkaç dakika önce dala çarpan alnıma odaklanarak. O sırada yükselen adrenalin ile hissetmemiştim ama şimdi rüzgâr değince canım acıyor. Carrick alnımı incelerken yüzüne dikkatle bakma fırsatını yakalıyorum. Ona en yakın olduğum an bu. Daha önce hep aramızda cam vardı. Süpermarketteki saldırıdan sonra da bilincim kapalıydı. Sanki hem onu çok iyi tanıyorum, hem de tamamen iki yabancıyız.

Sersemlemiş bir halde cipe tırmamırken kafamı kapıya çarpıyorum.

"İyiym ben," diye mırıldanıyorum kızaran yüzümü cipin içindeki karanlığa saklayarak.

Carrick sürüyor ben de arkasında oturuyorum, dikiz aynasında gözlerimiz sık sık buluşuyor. Lennox, onun ya-

nındaki yolcu koltuğunda oturuyor. En az Carrick kadar iri. İki asker gibi görünüyorlar.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum sonunda.

Carrick’in gözleri aynadan benimkilerle buluşunca mi-dem hopluyor. “Eve.”

“Eve” gitmek için arka sokaklardan, toprak yollar-
dan geçiyoruz, yerleşim yerlerinden ve anayol-
lardan uzak durmaya çalışıyoruz. Tüm sokak lambala-
rında ve ilan panolarında seçim kampanyasının afişleri
var. Hayat Partisi’nden benim de davama katılan Enya
Sleepwell’in resimlerini görüyorum. O zaman bilmiyor-
dum ama beni destekleyenler arasındaydı. Gazeteci Pia
Wang bana onunla ilgili sorular sorana kadar onu tanı-
mıyordum bile. Hayat Partisi’nin başına geçti kısa bir
süre önce, seçim kampanyasında vurguladığı konular-
dan biri de Kusurlu hakları. Bir siyasetçi için çok riskli.
Divan ve hükümet birlikte çalışırlar aslında. Tehlikeli
bir konuya vurgu yapmasına rağmen popülaritesi gün-
begün artıyor.

Kırpık saçlarıyla kendinden emin gülümseyen fotoğra-
fı kampanya sloganının üstüne yerleştirilmiş: “*Merhamet
ve Mantık.*” Bunlar benim dava sırasında yaşlı adama ne-
den yardım ettiğimi açıklarken kullandığım sözler.

Ona neden yardım ettim? Dava boyunca şaşkın yüzler
bu soruyu yöneltmişti. İnanılacak gibi değildi. İkinci sınıf

bir vatandaşı, bir Kusurlu'ya neden yardım ettiğimi kimse anlamıyordu.

Ona merhamet duygusuyla ve mantığını kullanarak yardım ettim. Acısını hissettim ve yardım etmek aklıma yattı. Dava sırasında aklıma ilk bu sözler geldi, önceden planlamamıştım. Önceden tasarladığım tek hikâye Crevan'ın söylememi istediği yalandı. Şimdi bu sözlerimi kocaman harflerle afişlerde görmek çok tuhaf. Sanki sözlerimi çalmışlar ve kendi amaçları için eğip bükmüşler.

Carrick ve Lennox'a soracak milyonlarca soru var aklımda ama bir şey sormamam gerektiğinin farkındayım. Arabada öyle ağır bir hava var ki, Carrick ve Lennox hangi yoldan gideceğimizi konuşurken bile çok geriliyorlar.

Divan sahadaki muhbir sayısını artırmış. Yargıç Crevan panik içinde beni bulmaya çalışıyor, tarihin en büyük Kusurlusunun öylece ortadan kaybolmasına izin verecek değil ya. Kamusal alanda da özel mülklerde de aramalar sıklaşmış. Divan'ın varlığı ne kadar artarsa bana desteğin azalacağını umuyor. Ne de olsa kimse komşularının önünde Kusurlulara yardım eden biri konumuna düşmek istemez.

Crevan, Kusurlulara ayrılan son otobüsleri geciktirmeye de başlamış. On birde başlayan sokağa çıkma yasağına yetişmek üzere bu otobüsleri kullanan Kusurlular Divan'ın bu hareketiyle yasağı delmek zorunda bırakılıyor ve ceza alıyor. Bunlar hep benim yüzümden. Crevan'ın ne yaptığını biliyorum. Benimle oyun oynuyor. *Saklandığın yerden çıkana kadar masumları cezalandırmaya devam edeceğim.* Böylece herkes benden nefret edecek.

Şehirde ayaklanmalar başlamış. Divan suçu çeşitli Kusurlu gruplarına atıyor ama büyükbabam Divan'a karşı öfkenin Kusurlularla sınırlı olmadığına inanıyor. Sıradan insanların da Kusurlu kurallarından rahatsız olduklarını ve artık ses çıkarmaya başladıklarını düşünüyor. Büyükbabamın bana bir zamanlar saçma gelen söylemlerinde haklı *olduğunu* şimdi anlıyorum. Divan halka çeşitli bahaneler sunsa da giderek artan muhbir faaliyetlerinin asıl amacının beni bulmak olduğunu biliyorum.

Başkaları zarar görmesin diye teslim olmayı düşündüm bazen ama büyükbabam izin vermedi. Zaman içinde insanlar adına daha faydalı işler yapacağımı ve sonunda beni takdir edeceklerini söyledi. Biraz sabretmem lazım.

İleride bir muhbir kontrol noktası görünce sert bir manevrayla sola dönüyoruz. Dükkânların arasından girdiğimiz ara sokak öyle dar ki çöp kutularının arasında sıkışıyoruz. Carrick arabayı durduruyor, haritaya bakıp yeni bir rota belirlemeye çalışıyorlar. Birkaç kez tekrarlanıyor bu durum. Hâlâ güvende olmadığımızı anlayınca Carrick'i gördüğüm anda hissettiğim rahatlama hissi kayboluyor. Sürekli tetikte yaşamak zorunda olmadığım günleri özlüyorum.

Arabadaki gergin hava bıçakla kesilebilecek kadar yoğun. Carrick'in kaşlarının üstü boncuk boncuk terlemiş. Arkasında oturmayı fırsat bilerek onu dikkatle inceliyorum. Saçları kısacık tıraşlanmış. Boynu, omuzları, her yeri geniş, kaslı ve güçlü. Adını öğrenmeden önce, hücrede ona Asker adını vermiştim zaten. Elmacıklkemikleri ve çenesi sert çizgilerle belirginleşmiş. Hiçbir zaman tam anlayamadığım göz rengini aynadan bakarken de

tespit edemiyorum. Gözlerini dikkatle inceliyorum; sert, yoğun, hızlı hareketlerle analiz ediyor, yeni bakış açıları bulmaya çalışıyor. Bakışlarım yakalanınca utanıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Bir süre sonra tekrar bakınca onun gözlerini üzerimde yakalıyorum.

“Evim evim güzel evim,” deyince Lennox, ikisi birden gözle görülür şekilde rahatlıyorlar. Pencereden gittiğimiz yere bakınca ben iyice geriliyorum ama. Beklediğim, umduğum “ev” böyle bir yer değildi.

Binaların etrafı yüksek çitlerle, dikenli tellerle çevrelenmiş. Hapishaneye benziyor. Carrick tepkimi ölçmek istercesine dönüp bana bakıyor. Siyahi gözlerini üstüme sabitliyor.

Büyükbabamın öğrettiği en temel kuralı ihlal ettim. Hiç kimseye güvenme. -

İlk defa Carrick’ten şüpheleniyorum.

Göğü aydınlatan projektörler öyle parlak ki arabanın ön camının ötesini zar zor görebiliyorum. Bir adam makineli tüfekle kapıya hücum ediyor.

“Eyvah, eyvah,” diyor Lennox. Üstüme bir battaniye fırlatıp yere yatmamı söylüyor. Hemen öyle yapıyorum.

Carrick camı indiriyor. “İyi akşamlar patron.”

“İyi akşamlar derken?” diye paylıyor. “Gece yarısı oldu. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Muhbirler şehirde cirit atıyor, buradaki adamlarım sadıklar ama vardiya aralarında çok fazla giriş çıkış olursa soru sormaya başlarlar. Bu saatte gelerek başımızı ne kadar belaya sokabileceğinizi bilmiyor musunuz?”

“Sokabilirdik ama sokmadık,” diyor Lennox.

“Kusura bakma Eddie. Çok önemli olmasa bu saate kadar dışarıda kalmazdık biliyorsun.”

Nefes alırken bir küfür savuruyor Eddie. “İyi işçilersiniz ama o kadar da değil. Anında yerinize yenilerini bulurum.”

“Evet, biz Kusurlular her fırsata şükretmeliyiz,” diyor Lennox iğneleyerek.

“Len,” diye susturuyor onu Carrick. “Bir daha tekrarlanmayacak. Hem biliyorsun, başımıza bir iş gelse kimse burayla bağlantımızı bulamaz. İkimiz de söz verdik.”

“İzci sözü,” diyor Lennox yine iğneleyici bir ifadeyle. “Şimdi bizi içeri almaya ne dersin? Duydun mu bilmiyorum ama muhbirler etrafta cirit atarken dışarda durmak çok tehlikeli.”

Patron düşünürken uzun bir sessizlik yaşanıyor, gerilimi iyice hissediyorum. Eğer bize izin vermezse geceyi yakalanmadan geçirmemiz mümkün değil. Üçümüz de Kusurlu’yuz. İkidenden fazla Kusurlu’nun birlikte seyahat etmesi yasak, zaten saat on biri geçti, üstelik üçümüz de kaçağız.

“Tamam. Battaniyenin altındaki vücudu görmedim sanmayın. Umarım hâlâ hayattadır. Neyin peşindesiniz bilmiyorum ama burayı mülteci kampı sanmayın. Getirdiğiniz adam iyi işçidir umarım.”

“En iyisi,” diyor Carrick, battaniyenin altında gülümseyorum.

“Burası nedir?” diye soruyorum kapıdan geçip battaniyeyi artık kaldırabileceğimi duyduktan sonra. Pencereden bakıyorum, nükleer santrale benzeyen yüksek binaya bakabilmek için boynumu uzatıyorum.

“Burası KTD santrali, yan taraf da KDD santrali.”

“Ne yapılıyor?” diye sorarken Lennox cip daha durmadan atlayıp iniyor ve gölgeler arasında kayboluyor. Carrick cipi park ediyor.

“Karbon Tutma Dönüşüm ve Karbondioksit Dönüşüm.”

Kafam iyice karışarak ona bakıyorum.

“Dâhi çocuk olduğunu sanıyordum.”

“Matematikte öyleyim. Burada her ne yapılıyorsa o alanda değil.”

“Gel, seni gezdireyim.”

Carrick bana kapı tutarken Doğuştan Kusurlu kurumunda nasıl yetiştirildiğini düşünüyorum. D.K. kurumları Kusurlu ebeveynlerden doğan çocukların büyütüldüğü özel kurumlar. Beş yaşında Kusurlu ailesinin elinden alınıp devlet okullarında en iyi şartlarda ve standartlarda eğitim almış. Divan, devlet onu güçlü bir birey, kendilerine yandaş olmak üzere yetiştirmiş. Ama Carrick mezun olunca onlara sırt çevirip, kendisine söylenenin aksine ailesinin peşine düşmüş. Topluma ihanet etmekten göğsünden damgalamışlar onu.

Carrick on sekiz yaşında ve diğer D.K. çocuklar gibi iriyarı. Tek kusuru ailesini bulmaya çalışmak. Beni tesis-te gezdirirken cebindeki kartla kapıları açıyor.

Bir düzine metal konteynır yan yana dizilmiş, bira fabrikası gibi. Bir yandan da NASA’da sıralanan her an kalkışa geçebilecek uzak mekikleri gibi duruyorlar.

“Biliyorsun dünyanın emilim kapasitesinin üstünde karbondioksit üretiliyor. Karbon seviyesi son 1800 yılda en üst düzeye çıktı. Çoğunluğu petrol ya da kömürden, milyonlarca yıldır toprak altında duran fosil yakıtlardan kaynaklanıyor. Bu artıklar çevreyi kirletiyor. Artık karbon bu tesiste yakalanıyor ve kaynak olarak kullanıma sokuluyor. Yeni üretim için tekrar kullanımı sağlanıyor.”

“Nasıl peki?”

“Santrallerden, çelik ve betonarme yapılardan ya da havadan salınan karbondioksit toplanıyor. Burada kar-

bon ayrıştırılıp yeşil yakıtlar, metanol, plastik, ilaç ve yapı malzemelerinde hammadde olarak kullanılıyor.”

“Devlet tesisi mi burası?” Hangi akla uyup beni buraya getirdi anlamaya çalışıyorum. Devletten kaçarken böyle bir yerde nasıl barınabiliriz?

“Özel tesis. Burası pilot santral. Her şey araştırma aşamasında, deney yapılıyor. Daha pazara sürülmedi. Ama devlet ödenek sağlıyor. Yani son dakika Kusurlu aramaları olmaz burada. En az yirmi dört saat önceden uyarı yapmaları gerek.”

“O yüzden burayı seçtin?”

“Ben seçmedim, diğerlerini takip ettim.”

“Diğerleri?”

“Seni sonra tanıştıracam. Önce bir gezdireyim. Dört birim var. Burası yakalama ve rejenerasyon bölümü,” kartını okutunca güvenlik panelindeki kırmızı ışık yeşile dönüyor. Kapıyı açıp bana yol veriyor. Devasa santralin içi havaalanı hangarı gibi, bir sürü konteynır ve boru var, tavana kadar uzanan merdivenlerle ulaşıyor konteynırlara. Bana bir fosforlu işçi yeleği ve baret uzatıyor.

“Burada çalışıyorum işte. Merak etme mühim bir şey yapmıyorum, forklift sürücüsüyüm. Yani sana sıradan temirlerle anlatıyorum.”

“Farkı zaten anlamam,” diyorum etrafa göz atarken. Bu metal fütürist yapı beni epey afallatıyor.

“Bu konteynırda baca gazı toplanıp ön işleme bölümüne yönlendiriliyor. Soğuduktan sonra içindeki karbondioksiti çıkarmak için emilim kolonuna gidiyor. Baca gazı aşağıdan girip yukarı çıkıyor.” Konuşarak yürürken bana

anlattığı malzemeleri gösteriyor. “Eritici sıvı ile reaksiyona girdikten sonra bir sürü acayip şey oluyor.”

Gülümsüyorum.

“İşlenen baca gazı şuradaki büyük bacaya gelip oradan atmosfere salınıyor. Karbondioksitli sıvısı rejenerasyon bölümüne pompalanıyor, orada da CO2 kimyasal emilim süreci tersine çevriliyor. CO2 sıvısı emilim ünitesinin alt tarafından çıkıp ısı değişim birimine gidip ısıtılıyor. Orada bir sürü başka şey oluyor. Devam edeyim mi?”

“Hm, hayır. Bu kadar yeter.”

“Kısaca, karbondioksit buharı şuradaki karbondioksit kompresörüne gönderiliyor.” Kompresörün önünde duruyoruz. “Bak şu işte. Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Evet. Peşinden geldiğin diğerleri kim?”

Fabrikadan çıkıp devasa tesisin içinde, uzay üssüne bu kadar benzemeyen kısımlara gidiyoruz. Bu taraf biraz daha yerleşim bölgesine benziyor. Beyaz portatif barakalar var. Üst üste beş tane, on sıra halinde dizilmişler. Çelik balkonlar merdivenlerle birleştirilmiş. Tek katlı sade beton binaya giriyoruz. Resepsiyon masasında kimse yok bu saatte. Birkaç sandalye var, sehpanın üstünde birtakım bilim ve teknoloji dergileri dağınık bir şekilde duruyor. Köşedeki koltukta tosun gibi bir güvenlik görevlisi uyuyor.

“Burada yüz çalışan yaşıyor,” diye açıklıyor Carrick. “Yoldan uzaktayız. Gördün, en yakın yerleşim birimi bile günlük ulaşım için çok uzak kalıyor. Tesis sahipleri çalışanları burada barındırmayı tercih etmişler bu yüzden.”

“Tesisin sahibi kim?”

“*Vigor* diye özel bir şirket,” omzunu silkiyor. “Henüz iki hafta oldu geleli, daha patronları görmedim. Kusurluları anlayışla karşılan insanlar her kimseler. Bir grup kaçağın burada barınmasına izin vermişler. O da kaçaklardan biri.” Başıyla sessizce horlayan güvenlik görevlisini gösteriyor.

Resepsiyon masasının arkasındaki posteri işaret ediyor, tesisin her yanında gözüme çarpan V logosu burada da var. “*Vigor*” kelimesinin V harfini karekök işareti gibi tasarlamışlar. $\sqrt{}$ simgesini daha önce bir yerlerde görmüşüm, nerede çıkaramıyorum.

$\sqrt{\text{igor}}$. “*Sorunu çözüme çevirmek.*”

“Her birime özel dört farklı yaşam bölümü var. Kusurlular aynı birimde çalıştırılıyor, böyle işte.”

Kapıyı iterek açıyor, gecenin karanlığına dönüyoruz, barakaların arasında ilerliyoruz. Barakaların birinden ses geliyor bu geç saate rağmen. Baş başa geçireceğimiz çok az vakit kaldığını anlıyorum. Ona sormam gereken çok önemli bir şey var.

“Carrick, bir şeyi öğrenmem lazım.” Yutkunuyorum. “Kimseye şeyden bahsettin mi?”

“Hayır. Hiç kimseye söylemedim.”

Rahatlıyorum, altıncı damgamı gündeme getirmek bir tuhaf hissettiriyor. Şimdiye kadar iletişimimiz iyiydi ama konu damga odasına gelince tekrar gerildim.

“Gardiyanlar ve Crevan dışında sadece ben ve Bay Berry biliyoruz,” diye bana güvence veriyor Carrick. “Bay Berry’ye ulaşmaya çalıştım ama şansım yaver gitmedi.

Yakalanmamaya çalışırken böyle şeyler zor oluyor.”

“Gardiyanların hepsi ortadan kayboldu Carrick,” diyorum telaşla. “Bay Berry de kayıp. Crevan seni de ele geçirdi diye kokuyordum. Konuşmamız gereken bir sürü şey var.”

“Nasıl yani?” Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Koridorun sonundaki kapı açılıyor, bir grup insandan yükselen kahkaha sesleri geliyor kulağıma. Onlarla tanışmaya hazır değilim. Önce Carrick ile konuşmalıyım. Hızla devam ediyorum. “Pia Wang’e altıncı damgayı söyledim.”

Bu bilgiyi Kusurlu Televizyonu ve Crevan Medya bünyesinde çalışan bir gazeteciyle paylaşmış olmam onu çok şaşırtıyor. Pia’nın görevi benim hikâyemi aktarmaktı. Mahkemeden sonra da beni halkın gözünde yerle bir etmekle görevlendirilmişti. Röportaj yaptığı her Kusurlu ile ilgili aynı şeyi yapardı. Ama benimle konuşurken farklı bir şey oldu. Bana güvendi. Mahkeme sürecimin her aşamasıyla ilgili şüpheye düştü ve tek yanlı habercilik yapmaya devam edemedi. Bir şeylerin ters gittiğini o da hissetti.

“İnanması güç, biliyorum, ama ona güvenebiliriz. Crevan’ın yaptıklarını ortaya döken bir haber yapmak için elinden geldiğince bilgi topluyordu. İki haftadan uzun süredir ondan haber alamıyorum. İkimizin arasındaki iletişimin ötesinde, Pia Wang ya da takma adı Lisa Life imzasıyla yayınlanan bir haber de göremedim. Umarım Crevan’ı açığa çıkaracak bomba haberi hazırlamakla çok meşgul olduğu için sessizliğe bürünmüştür... Ama Pia öyle uzun süre ses çıkarmadan durabilecek biri değil. Son

konuştuğumuzda gardiyanların aileleriyle konuşmaya gidiyordu.”

Carrick kaşlarını çatılıyor. Başlangıç noktasında hâlâ. “Gardiyanların aileleri kayıp bildiriminde bulunmuş mu? Polis aramaya başladı mı?”

“Korktuklarını düşünüyorum. Bay Berry’nin kocası adamın birdenbire ortadan kaybolduğunu söyledi. Bunca zaman Crevan seni de ortadan kaldırmıştır diye korkuyordum. Crevan odada olduğunu bilmiyor aslında, seni görmedi. Ben de Pia’ya söylemedim. Sanırım güvendesin. Crevan Bay Berry’nin odada video çekimi yaptığını da bilmiyordu, kocasıyla telefon konuşmamı dinleyene kadar. Adam videonun *bende* olduğunu söyledi.” Fısıldayarak konuşuyorum.

“Demek bu yüzden seni ele geçirmeye taktı kafayı Crevan? Damga Odası’ndaki görüntülerin peşinde.”

Başım la onaylıyorum.

“Videoyu ortaya çıkarmandan korkuyor.”

“Bence öyle.”

Bana sonsuz bir saygıyla bakıyor. “Elimize düştü demektir öyleyse. Biliyordum ama sebebini çözememiştim. Senden korkuyor Celestine. Elimize düştü.”

11

“KONUŞacak daha çok zamanınız var,” deyince kadının biri aniden afallıyorum. İçinden seslerin geldiği barakanın kapısında duruyor. “Gel katıl bize, Celestine.” Kadının kahverengi kabarık kıvrıcık saçları var, yüzünde kocaman sevecen bir tebessüm.

“Beni tanıyor musunuz?” İki aydır tüm haberlerde yüzüm görünüyor ama insanların beni tanımalarına hâlâ şaşıyorum.

Ona doğru giderken, “Celestine North,” diyor. Kollarım uzatıp beni kucaklıyor. “Seninle tanışmak bir şeref.” Bana sarılınca önce kasılıp kalıyorum ama yavaş yavaş gevşiyor bedenim. En son ne zaman biri bana sarıldı? Aklıma annemle babam gelince duygularıma engel olmaya çalışıyorum. “Ben Kelly. Hadi içeri gel seni herkesle tanıştırayım.”

Yardım ister gibi dönüp Carrick’e bakıyorum ama Kelly elimden tutup çekiyor. Barakanın içinde bir oda dolusu yabancı beni süzmekte. Carrick ardımızdan içeri giriyor ve bir köşede kayboluyor.

“Bu benim kocam Adam,” diye tanıştırıyor Kelly.

Adam da sımsıcak kucaklıyor beni, “Hoş geldin.”

“Gel de Rogan ile tanış,” diye çekiştiriyor beni Kelly.

Ergenin biri karanlık bir köşede sinmiş duruyor.

“Celestine’e merhaba desene Rogan,” diyor daha küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışan anne tatlılığıyla.

Çocuk yarım yamalak el sallıyor, büyük bir zahmete girmiş gibi.

“E, hadi ama,” deyince Kelly çocuk yavaşça ayağa kalkıyor, vücuduna göre kocaman ayaklarıyla sarsak adımlar atarak yanıma geliyor. Pantolonu belinden düşecek gibi. Tokalaşıyoruz. Elinin ucuyla. Islak. Gözlerimin içine bakmadan oturduğu mindere dönüyor. Eğer dışarıda olsaydık, bir Kusurlu’dan öğrendiğini düşünürdüm. Tesiste çok fazla Kusurlu bulunduğu için çocuğun utangaçlığına veriyorum bu tavrımı. Kelly hızla beni diğerleriyle de tanıştırıyor.

Şuradaki Cordelia, yanında altı yaşındaki kızı Evelyn var. Küçük kız dilini ağzındaki boşluktan çıkararak dişlerinin düştüğünü gösteriyor bana. Fergus ve Lorcan’ı görünce çok şaşıyorum. İki hafta önce süpermarkette çıkan olayda kasada onlarla yan yanaydım, her şey öyle başlamıştı zaten. Fergus’un alnına dikiş atılmış, Lorcan da yara bere içinde. Benim yaşlarımda Mona diye bir kız var, şahane gülümsemesi ve enerjisiyle en kara günü bile aydınlatabilir. Hemen kanım ısınıyor. Bahee diye yaşlıca bir adam var. Gözünde yuvarlak mavi gözlükler, uzun gri saçlarını toplamış sakın bir adam. Kamp ateşi başında izci şarkıları söyler gibi bir havası var.

“En büyük oğlumuz Carrick’i tanıyorsun zaten.” Kelly gülümsüyor. “Kalede beraber kaldığınız için nasıl mutluyum bilemezsin.” Ellerimi tutuyor, gözlerinde yaşlar var.

“Nasıl korkunç şeyler yaşadığınızı biliyoruz. İyi ki oğlunun yanında sen vardın.” Kelly ona doğru uzanınca Carrick hafifçe geri çekiliyor. Bu yaptığına kendisi de şaşırıyor ama çok geç. Olan oldu. Kelly elini indirip kırgınlığını saklamaya çalışıyor.

“Aileni buldun mu?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

Adam ve Kelly’ye tekrar bakıyorum. Babasına biraz benzediğini fark ediyorum. Ama annesiyle alakası yok. Kadın kuş gibi, ufak tefek biri. Carrick yanında dev gibi duruyor. Gerçi çoğu kişinin yanında dev gibi kalıyor. Kadın daha çok parmaklarının ucuyla elimi sıkkan oğlu Rogan’a benziyor. Rogan’a tekrar bakınca Carrick’in kardeşi olduğunu anlıyorum.

“Yani, siz ikiniz...”

Bir şey desinler diye bekliyorum ama kimseden ses çıkmıyor. Birbirlerine bakmıyorlar bile. Ailede tuhaf bir şey var, bir tür gerilim. Tabii ailenin on üç yıl sonra tekrar bir araya gelmesi acayip bir şey aslında.

“İkisi kardeş!” diye sözümü tamamlıyor Mona bir anda. “Heyyo! Kaç puan aldım?” diye soruyor yumruğunu havaya kaldırarak. “Kocaman mutlu bir aile, değil mi gençler?”

“Mona,” diye çıkışıyor Adam, Kelly de arkasını dönüyor. Mona’nın umurunda bile değil.

“Bizi bulduğunu söylemedin mi Carrick?” Kelly hem şaşkın hem üzgün görünüyor.

Uzun bir sessizlik. Carrick kulak memesini çekiştirerek en uygun cevabı arıyor.

“Carrick uyku kutularını gösterdi mi sana?” diye sessizliği bozuyor Mona tam da zamanında.

Ben Carrick'in ailesini bulmasının ve bunu bana söylememesinin şokundan çıkmaya çalışırken Mona tüm şen şakraklığıyla beni sürüklüyor. Öyle hızlı konuşuyor ki takip edemiyorum.

"Boşver, göstermesin, ben gösteririm. Beraber uyuyabiliriz."

Yaşam alanları birbiri üstüne dizilen portatif kabinlerden oluşuyor. Bunlar içinde yatak bulunan basit kutular değiller ama. Modern sanat şaheserlerine benziyorlar. Geçerken birinin içine göz atıyorum, yaşam alanı çok akıllıca düzenlenmiş. İçerideki her şey parlak beyaz malmmeden yapılmış. Bir ranza var; üst katı tek kişilik, alt katı çift kişilik. İçinde raflar var, çekmeceler yatakların yanında. Bir tuvalet ve duş bile var.

"Her kutuda ıslak alan, klima, düz ekran televizyon ve kasa var," diyor komik bir aksanla. "Odalarda çift kişilik ve tek kişilik iki kattan oluşan ranzalar bulunuyor."

Gülüyorum. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim hiç."

"KD çalışanları en iyisine layıktır." Kusurlu olmayan çalışanların yaşadıkları bölüm çok uzakta olsa da sesini alçaltıyor. "Vigor'un sahibi Kusurlulara karşı iyidir. Hiç-birimiz onunla tanışmadık aslında, gölge gibi biri işte," diyor alaycı bir tonla. Gözlerini kocaman açıp parmaklarını havada oynatıyor.

"Eddie mi?"

Gülüyor. "Hayır. Eddie burayı işletiyor. Ben *büyük* patrondan bahsediyorum. Vigor'un sahibi, kurucusu, yaratıcısı ya da öyle bir şey işte. Bahee onu tanıdığını iddia ediyor ama pek sanmıyorum. Bahee bilim adamı işte,

biraz şeydir,” cümlesini ıslıkla tamamlıyor. “Her neyse. Eddie bizi biliyor. Diğerlerinden ayrı yaşamamızı sağlıyor, vardiyalarımızı ona göre ayarlıyor. Ondan başka kimse Kusurlu olduğumuzu bilmez. Bilmemeli. Hepimiz ‘kaçagız’ zaten.” Kaçak derken gözlerini deviriyor. “Yani kolumuzda kolluk filan görmeyeceksin burada. Elinde damga olanlar eldiven giymeyi gerektiren işlerde çalışır, şakağında damga olanlar baret takarlar ya da uygun saç modelleri kullanırlar. Damgaları kapatmak için makyaja güvenme, burası öyle ısınır ki her tür makyaj akar gider. Dilinde damga olanlar da pek konuşmazlar tabii. Anladın?”

Başım la onaylıyorum.

“Harika,” diyerek anladığımdan emin olmak için beni süzüyor, onu memnun etmişim gibi görünüyor. “Bilim adamlarından birine âşık olan bir kız vardı burada. Lizzie. Oda arkadaşım dı. Adama gerçeğı söylemekten bahsederdi her gün. Öyle âşıktı ki, sevdiği adamın onunla ilgili her şeyi öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu.” Yine gözlerini deviriyor. “Ciddiyim bak. Her gece bu zırvaları dinledim. E, tahmin edebileceğın gibi sonu pek iyi olmadı. Kusurlu olduğunu söyleyince adam tiksindi ve kaçtı. Hepimizin başını belaya sokacaktı neredeyse,” diyor öfkeyle. Kendi kabininin kilidini açıp kapıyı itiyor.

Göz ucuyla baktığım kabine benziyor burası da. Üstteki tek kişilik yatak belli ki Mona’nın. Posterleri, kişisel eşyaları var, bir de ayıcık. Alttaki çift kişilik yatakta boş bir şilte duruyor. Eskiden Lizzie kalıyormuş, burayı evi bilmiş, bilim adamına vurulmuş, terk edilmiş. Herkesin yeri ne çabuk doluyor.

Kusurlu olduğunu söyler söylemez sevgilisi onu istemeyince kızın nasıl hissettiğini tahmin ediyorum. Damgalandıktan sonra okulun kütüphanesinde Art'ın bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Beni öpemediğini. Sanırım dil damgasının amacı da bu. En kötüsünün dil damgası olduğunu söylerler. Gerçi benim için en kötü ikinci damga oldu. Crevan omurgama damgayı kendi tuttuğu çubukla vurdu. Buradaki kimse bunu bilmeyecek, gözleriyle gören Carrick dışında.

"Lizzie ne zaman gitti?" diye soruyorum boş yatağına bakarak.

"İki hafta önce. Veda bile etmeden," diyor öfkeyle. "Eşyalarının çoğunu da bıraktı. Her gününü beraber geçiriyorsun, arkadaşın sanıyorsun... her neyse." Umursamıyormuş gibi yaparak konuyu değiştiriyor ama kırıldığı belli. "Neyse, temel kurallara geelim. Burada uyuyacaksın, şurada yıkanacaksın, şurada da işini göreceksin. İşine göre istediğin zaman yatıp kalkabilirsin. Gece ve gündüz vardiyaları var. Ortak alandaki mutfakta yemek var, onları yiyebilirsin. Tesisin kantininde daha çok seçenek var, daha da lezzetliler ama orada diğerlerinden uzak durmak zor. Kelly ve Adam mutfakta çalışıyorlar, Bahee bilim adamı, Cordelia bilgisayar dâhisi, ben de temizlikçiyim. Diğer çalışanlarla konuşabilirsin ama fazla yaklaşma. Kimse Kusurlu olduğumuzu bilmiyor ama bazıları biraz fazla soru sorabiliyor, anladın? Uzak durmak en iyisi ama fazla da dikkat çekmemek gerek. N'aparsan yap Fergus ve Lorcan'dan uzak dur, onların tek bir derdi var." Bilmiş bilmiş bana bakıyor.

"Ha anladım, seks?"

Bir kahkaha patlatıyor. “Hayır. Keşke öyle olsaydı.” Ciddileşiyor sonra. “Devrim. Yani, Carrick de öyle muhtemelen. Hep onlarla takılıyor. Gerçi çok ketumdur. Aklından geçenleri anlamak pek mümkün değil.” Biraz susup gülümseyerek beni inceliyor. “Görüyorum ki onun pek ilgisini çekmişsin.” Kaşlarını kaldırıyor.

“Aramızdaki öyle bir şey değil,” diyorum. Nasıl bir şey olduğunu açıklayamıyorum ama.

Bizim bağımız daha derin. Bizi sonsuza kadar bağlayacak bir şeyi paylaştık. Bir daha kimseyle öyle bir şey paylaşmam. Bu iyi bir şey mi emin değilim. Ona her baktığımda damga odası, hayatımın en zor anı geliyor aklıma. Ona bakınca o günü tekrar tekrar yaşıyorum. Belki ondan uzak kalsam daha rahat unuturum.

Mona ilginç ayrıntıları öğrenmek için dikkatle bana bakıyor ama ben rahatsız olup konuyu değiştiriyorum. Bizi bağlayan şeyi anlatmam, odada yaşanan her şeyi anlatmam demek. Oysa bunu kimse bilmemeli.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye soruyorum etrafa bakarak.

“Soruları atlatmada Carrick kadar beceriksizsin. Neyse. Anlatmazsan anlatma.” Kocaman siyah botlarıyla çift kişilik yatağıma basarak kendi yatağına çıkıyor. Kenarda oturup ayaklarını benim yatağıma doğru sallandırıyor. “Bir yıldır buradayım.”

“Bir yıldır mı Kusurlu’sun?”

“İki yıldır,” diyor uzağa bakarak, duvardaki parlak dolaba uzanıyor ve iterek kapağını açıyor. İçerden çıkardığı nevresim takımını yatağına fırlatıyor. Botlarıyla tekrar yatağına bakarak yere zıplıyor ve çarşafı sermeye başlı-

yor. Ona yardım etmeye yeltensem de beni eliyle uzaklaştırıyor. Bir şeylerle meşgul olurken anlatmamın ona daha kolay geleceğini hissediyorum.

“Kusurlu damgası vurulunca ailem beni evden kovdu. Babam, ‘benim kızım değilsin,’ dedi.” Alçak sesle dalgasını geçer gibi konuşuyor ama gülecek bir şey yok. “Bir gün okuldan dönünce eşyalarımı topladığını gördüm. Dışarı çıkarıp taksiye bindirirken annem pencereden seyreliyordu. Bir hafta yetecek kadar para verdi. O kadar.” Uzaklara dalıyor. “Bir yıl boyunca tam bir Kusurlu gibi sokakta yaşadım. Sonra kaçakları duydum. Muhabirlere rapor vermeden yaşayan, Divan’ın nefesini sürekli ense-sinde hissetmeyen büyülü insanları. Efsane sanıyordum, peri gibi filan. Meğer gerçekmiş. Sonunda buraya geldim. Başıma gelen en iyi şey.”

Ailem bana destek olduğu için ne kadar şanslıymışım. Büyükbabam beni korumak uğruna nelere katlanıyor kim bilir.

“Ne yaptın?”

“Bir yıl orada burada takıldım, kurallara uydum, muhabirim ne derse yaptım, sonunda yoruldum, bana göre değildi. İş bulamadığım için ev kiralayamadım. Evsiz barınaklarında filan kaldım. Başını sokacak bir evin varken Kusurlu olmak zor zaten, yokken nasıl olabileceğini bir düşün.” Gözleri nemleniyor. “Sonra buraya gelmeye karar verdim.”

“Ne yaptın da Kusurlu oldun?”

Gözyaşları birdenbire yok oluyor, bakışlar kararıyor ve ben Kusurlu olmanın ilk kuralını öğreniyorum. Bir Kusurlu’ya bu soruyu sormayacaksın.

12

Kabinde klasik kâbuslarımdan birine uyanıyorum. Yine peşimdeler. Hep Crevan'dan kaçıyorum. Tam hız koşuyorum, duvarlardan athıyorum, yeterince hızlı değilim hiçbir zaman, koşu bandında gibi, koşuyorum, koşuyorum, bir yere varamıyorum. Çok yorucu, aynı kâbus gece boyu başa sarıyor adeta. Bu gecekinin tek farkı büyükbabama damga odasında işkence edildiğini görmem.

Sabaha karşı kan ter içinde uyanınca acilen Dahy ile konuşmam gerektiğini düşünüyorum, daha da önemlisi evi aramam lazım, neler olup bitiyor öğrenmem gerek.

Günün ilk ışıkları kabinin penceresinden süzülüyor, kafamı kaldırıp bakınca Mona'nın yatakta olmadığını fark ediyorum. İşe gitti herhalde. Saatime bakıyorum ve öğlen olduğuna inanamıyorum.

Kapı çalınıyor.

Yatak örtüsüne kalbimin üstündeki damgayı kapatacak şekilde sarınıp kapıyı açıyorum.

"Selam," diyor Carrick, hızla beni süzen bakışları tüylerimi ürpertiyor. "Bunları getirdim sana." Buharı tüten bir fincan kahve ve çikolatalı kek. "Moladayım."

“Bu kadar uzun uyuduğuma inanmıyorum.”

“İhtiyacın vardı. Zor günler geçiriyorsun.”

Ellerimi fincana sarıp sıcaklığını hissediyorum. “Teşekkürler.”

“Hazır olduğunda ortak alana gelmeni beklediklerini iletmemi istediler. Çoğu şimdi öğle tatilinde, sana bir şey göstermek istiyorlar. Endişelenecek bir şey yok.” Gülümüyor. Pek sık gördüğüm bir şey değil bu.

“Tamam. Birazdan gelirim. Carrick... bana aileni bulduğunu söylememiştin.”

“Biliyorum.” Düşünceleriyle yüzü buruşuyor. “Nasıl diyeceğimi bilemedim... çok tuhaf. Daha çok yeni. Birkaç hafta oldu. Onları doğru dürüst tanımıyorum bile. Onlar beni daha çok tanıyor sanki, annem özellikle. O benimle ilgili her şeyi biliyor, ben onu hiç tanımıyorum.”

“Böyle olması kaçınılmaz. Ben kalede sadece birkaç hafta kaldıktan sonra eve dönünce aynı böyle hissetmiştim.” Kardeşim Juniper ile aramız iyice acayipti. İletişim bile kurmadık doğru dürüst. Kaçmadan hemen önce düzeltebildik aramızı. Otobüste bana destek olmadığı için kendini suçlu hissettiğini itiraf etti. Daha da ilginç, aldığım cezaya rağmen beni kıskandığını söyledi. Kendisini hatalı, benim yaptığımı doğru bulduğu için kıskanmış. Art’ı görmeye deli gibi ihtiyacım vardı o dönem. Juniper’in babasından kaçan Art’ın saklanması yardım ettiğini de öğrendim. Evde geçirdiğim haftalarda kız kardeşimle aramızdaki soğukluk tamamen iletişim eksikliğinden kaynaklanıyordu.

“Bence başına böyle şeyler gelince, yabancılaşıyorsun,” diyorum alçak sesle. Okula dönüşüm geliyor aklıma, hiç arkadaşım kalmamıştı, öğretmenler bana ders vermeyi

reddetmişti. Arkadaşım sandıklarım beni bir kulübeye kilitleyip işkence ettiler. Art ile ilişkim bitti. Her şey değişti, bambaşka oldu, iyice kötüye gitti.

Başını sallayıp gözlerini bana diyor. Beni görmüyor ama. Aklına takılan bir şeyler netleşti sanki.

“Yaşadıklarımız bizi birbirimize yabancılaştırmadı ama değil mi?”

Bir an bile düşünmeme gerek yok. “Hayır.”

“Hatta bizi bir araya getirdi.”

“Evet.” Utanarak gülümsüyorum.

Başıyla onaylıyor. “Ortak alanda görüşürüz. Mona’nın gösterdiği yoldan gelmeye dikkat et, kimsenin seni görmesini istemeyiz.”

Kapıyı kapatıyorum, onun yanında durmak bile bedenimi enerjiyle doldurdu, ayrılırken söyledikleri biraz mesafeli olsa da. Kabindeki duşta yıkanıyorum, herkes beni beklediği için hızla giyiniyorum. Kapıyı açar açmaz bir yumrukla burun buruna geliyorum. Bana vuracağını zannedip yere çömeliyorum.

Bir şey olmuyor, tekme filan da yemedim, kapıdaki kaçmadı da. Başımı korumak için sardığım ellerimi çözüp yukarı bakıyorum.

Yumruğu havada asılı kalmış, şaşkın şakın bana bakıyor. “Tam kapıyı çalacaktım.”

“Ha! *Haa*. Tamam.” Yerimde doğruluyorum, ödüm kopuyor.

“Korkuttuğum için özür dilerim,” diyor genç adam, utandı, yanakları bir insanoğlunda rastlanacak en parlak kırmızıya büründü. “Ben Leonard,” diyor gözleri yerde, duvarda, kapıda. Benim dışımda her noktaya bakıyor.

“Burada çalışıyorum.” Boynundaki kimliği kapı aralığından uzatıyor. *Leonard Ambrosio, laboratuvar teknisyeni.* Kilise korosunda şarkı söyleyen oğlanlara benziyor.

“Selam Leonard.” Kapıyı biraz daha aralıyorum.

Beni tanımasından korkuyorum. Bu bölümde olduğuna göre Kusurlu’dur değil mi? Ona güvenebilir miyim? Beni incelerken gözlerini mi kısıyor yoksa? Her gün medyada boy boy resmim yayınlanıyor, işim bitti mi?

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, yeni geldiğinizi biliyorum. Kız arkadaşım eskiden bu odada kalıyordu.” Etrafa bakarken sinirleri benden de gergin gibi görünüyor. “Adı Lizzie.”

Donup kalıyorum. Bu Kusurlulardan hazzetmeyen sevgili.

Bir şey bekler gibi bana bakıyor.

“Daha yeni geldim. Onun hakkında bir şey bilmiyorum,” diyorum savunmaya geçerek. *Kızın* Kusurlu olması, *benim de* Kusurlu olmam anlamında gelmez değil mi?

“Hiç mi? Peki. Eğer bir şey duyarsanız. Onu bulursanız ya da bir şey hatırlarsanız, bir yerde karşılaşırsanız filan...” Aklıma bir şey gelmiştir umuduyla bakıyor bana. “Pekâlâ, bu onun fotoğrafı.” Ben fotoğrafı alırken yüzümü inceliyor. Bir de kâğıt uzatıyor. “Bu da telefonum. Onun hakkında bir şey duyarsanız, nerede olabileceğine dair bir şey öğrenirseniz lütfen beni arayın. Gerçekten onu bulmam lazım.”

“Neden?” Sesim buz gibi.

Ses tonum onu irkiliyor. “Ne demek istediniz?”

“Neden onu bulmanız gerekiyor?” Anında muhbirlerle ihbar edebilsin diye kızın yerini söyleyecek değilim.

“Çünkü onu seviyorum,” diyor yalvaran gözlerle. “Onun için çok endişeleniyorum.” Dönüp koridoru kontrol ediyor, sesini iyice alçaltıyor. “Onun kim olduğunun... ne olduğunu biliyorum... anlarsınız ya?” Dikkatle bana bakıyor. “Bana söylemekten korkuyordu ama benim için önemli değildi hiç. Hep biliyordum ama önemsemedim. Yani, aslında önemsedim tabii ama onu sevmeme engel olmadı. Hatta daha çok sevmemi sağladı.” Yanakları tekrar utançla pembe pembe oldu. “*Sizin* de Kusurlu insanlarla bir sorunum olmadığını bilmeniz önemli benim için...” Gözleriyle yine kabini tarıyor. “En önemlisi Lizzie bunu bilsin istiyorum. Tamam mı?”

“Tamam.” Kaşlarını çatıyorum, daha yeni duyduklarımın tam tersini söylüyor ama başkalarının meselelerine boğulacak halde değilim. Bir yandan da bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyorum. Belki onu bulup ihbar edebilmek için kullanıyor beni? “Dediğim gibi onu hiç tanımıyorum.”

Köşede bir kapı çarparak kapanıyor. İkimiz de gerilerek koridora bakıyoruz.

“Lütfen, 111, Mona’ya ya da başka birine geldiğimi söylemeyin. Bu bölüme geçmemem gerekiyor, Lizzie bana kapıyı açan bir kart vermişti buluşabilmemiz için. Bu lütfen, 111, aramızda kalsın.”

Öyle dürüst, öyle endişeli, öyle gergin görünüyor ki neredeyse doğru söylediğine inanacağım. Ben kimseye ondan bahsetmezsem, o da benden bahsetmeyeceğini söylemeye çalıştı, anladım. Kapıyı hemen kapatıyorum. Mona’ya anlatıp anlatmama konusunda kararsızım. İki-isinin anlattıkları çelişiyor. Daha yeni geldim, beni ilgilen-dirmeyen konulara burnumu sokacak değilim.

Sonunda ortak alana gidiyorum.

“Amma oyalandın!” diyor Mona yüksek sesle. “Öğle arası bitmek üzere.”

“Özür dilerim. Muhter baskını yeme korkusu olmadan duş yapamıyordum uzun zamandır.”

Gölerek beni içeri alıyorlar. Dün gece tanıştıklarım dışında da Kusurlular var odada, beni selamlıyorlar. Evelyn bana nasıl takla attığını göstermek istiyor, odada oradan oraya yuvarlanırken annesi durduruyor onu.

“Kusura bakma,” diyerek yanıma oturuyor Cordelia. “Evelyn iki yaşından beri burada. Yeni gelenler onu heyecanlandırıyor. Değişiklik işte.”

“Sorun değil. Çok tatlı zaten.” Gülümsüyorum, kızın hali içimi acıtıyor.

“Hoş geldin.” Bahee ellerimi tutuyor, onun elleri sıcak. “Umarım iyi uyumuştur.”

“Çok iyi.” Gülümsüyorum.

“İyi bari. Son yolculuğunun ardından ihtiyacın vardı eminim. Hepimiz yaşadık bunları, unutma, alışmanın ne kadar zor geldiğini biliyoruz. Zaman alacak ama hepimiz sana yardım edeceğiz.”

“Teşekkür ederim. Buradan hiç ayrılmak istemeyeceğime eminim, öyle rahatladım ki.”

“Ne kadar istersen kalabilirsin.” Sımsıcak gülümsüyor.

“Teşekkür ederim.”

Bahee bir anda el çırparak söze başlıyor, “Evet arkadaşlar. Öğle tatilinizde buraya geldiğiniz için teşekkürler, mola vakti olmadığı halde gelenlere ayrıca teşekkür ederiz. Eddie sizi öldürürse beni suçlamayın ama.” Temizlikçi formasıyla köşede gülen Mona’ya bakıyor. “Ce-

lestin North'a burada yaptıklarımızı gösterelim hadi."

Koltukları daire halinde diziyorlar. Mona'nın yanına oturuyorum. Carrick arkada duruyor, kollarını kavuşturup duvara yaslanmış. Yüzünde ciddi bir ifade, her daim tetikte.

Kelly diğer yanıma oturuyor. Göz kırparak, "Seninle konuşacaklarımız var," diyor heyecanla. Elimi tutup sıkıyor. Annesinin bu kadar acele etmesinin Carrick'i neden rahatsız ettiğini anlıyorum. Kadın oğlunun hayatına bir an önce dahil olmak istediğinden ona dair her şeye sımsıkı tutunuyor. Adam karısının bacağına hafifçe vuruyor. Sakin olmaya davet ettiğini anlıyorum. Kelly özür dileyip elimi bırakıyor.

Rogan, dün durduğu karanlık köşede, bilgisayar oyunlarının yanındaki minderde oturuyor yine. Olup biteni anlamak için minderin kenarına geçiyor, gözleri Carrick'te çoğunlukla, her hareketini inceliyor.

"Kabilemizden gelip geçen çok oldu, hepsine sevgiyle kucak açtık," diye söze başlıyor Bahee. "Kusurlu olmadan önce bir bilim adamı olarak pek çok yere seyahat ettim, dünyanın dört bir yanında fabrikalarım, laboratuvarlarım vardı." Bana anlatıyor gibi geliyor. "En çok özlediğim de bu. Uçaktan inip yeni bir ülkenin temiz havasını içime çekmeyi, Afrika güneşinin yüzüme çarpmasını özledim." Öyle bir anın içinde donup kalıyor sanki. Herkes sabırla onu bekliyor, hepimiz bir zamanlar normal sandığımız özgürlük anılarımızı hatırlıyoruz muhtemelen. "Böyle anılara sahip olmayanlara anlatabildiğim için şanslı hissediyorum kendimi." Dönüp Evelyn'e bakıyor.

"Bir seyahatimde Afrikalı Babemda kabilesine denk

gelmiştim. Onlara bir iki şey öğretmiştik. Kabilenin inancına göre her insan dünyaya iyi olarak gelir, herkes güvenlik, sevgi, huzur ve mutluluk peşindedir. Ama bazen bunlar uğruna hata yaparlar. Hata yapan birey, köyün ortasında yalnız bırakılır. Herkes işini bırakıp bu kişinin etrafında toplanır. Düzenlenen güzel törende herkes bu kişinin hayatı boyunca yaptığı güzel şeyleri anlatır. Anlatılan olumlu hikâyeler, yaptığı iyilikler ve güçlü yanları toplanır. Sonunda yapılan kutlamayla hata yapan kişi hem sembolik olarak hem de gerçek anlamda kabileye tekrar kabul edilir.”

“Ne güzel,” diyorum hayallere dalarak. Ah keşke.

“Bu günleri çok seviyorum,” diyor Mona.

“Evimizin en yeni üyesi, Lennox. Ayağa kalkar mısın?” Bahee böyle deyince Lorcan, Fergus ve Carrick tezahürata başlıyor. Lennox sırtarak odanın merkezindeki sandalyeye oturuyor. Önündeki binlerce hayranım selamlayarak sahneye çıkan bir rock yıldızı gibi tavırları.

Evelyn heyecanla yerinde zıplıyor, bir an önce başlamak için sabırsız.

“Lennox buraya geldiğinde bana çok iyi davrandı. Beni sırtında taşıdı, baba maymun-bebek maymun oyunu oynadık.” Lennox biraz utanıyor. “Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm alfabeyi geçirerek sayabilen ilk kişi.”

Herkes gülüyor.

Evelyn devam ediyor. “Lennox hep çok neşeli ve şakalar yapıyor. Herkesi mutlu ettiği için onu çok seviyorum. Ama bir gün biraz üzgündü, odasında ağladığını gördüm ve neyi olduğunu sordum. Karısıyla beraber sörf yaparken çekilen fotoğraflara bakıyordu. Bana denizi özlediğini

söyledi. Ona en azından denizi gördüğünü söyledim. Ben hiç görmedim mesela. Hayatımın çoğu burada geçti. Lennox bir sonraki dışarı kaçışında bana bir deniz kabuğu getirdi. Denizin sesini duymak istediğimde kulağıma koyup dinlememi söyledi. Canım ne zaman sıkılsa deniz kabuğunu kulağıma dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Annemle kabinimizde olduğumuz halde sahilde gibi hissediyorum; ayaklarım kuma değişiyor, dalgalar kıyıya vuruyor, üstümde mayomla bir sürü kale yapıyorum, Lennox ve karısı da sörf yapıyor. Bana denizi verdiğin için teşekkür ederim Lennox.”

Cordelia, tesiste yaşarken kızının mahrum kaldığı deneyimlerin acısıyla akan gözyaşlarını siliyor.

Kelly alkışlamaya başlayınca herkes ona katılıyor.

Lennox boğazını temizliyor. “Ah, bu iş çok zor olacak.”

Gerçekten çok zor ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Bir oda dolusu insan övgülerini sunuyor. Anlatılan hikâyelerden Lennox’un kişiliği hakkında epey fikir ediniyorum. Dalgacı ukalanın teki ama çok nazik bir ruhu var. Daha fazlasını da öğreniyorum. Evli, ya da öyleymiş bir zamanlar, karısı nerde acaba? Ne oldu? Ne yaptı da Kusurlu damgası yedi? Mona’nın verdiği tepkiden sonra bunun kolay kolay sorulmayacağını biliyorum. Odadaki herkesin neden Kusurlu olduğunu merak ediyorum, özellikle Carrick’in ailesinin.

Lennox hakkında konuşmayan Carrick ve ben kaldık.

“Tamamız,” diyor Bahee. “Celestine sen daha yeni geldin, Lennox hakkında bir şeyler söylemeni beklemiyoruz, onun büyüleyici yönlerini keşfetmek için biraz zamana ihtiyacın var.” Herkes gülüyor.

“Carrick hiç konuşmaz,” diye kulağıma fısıldıyor Mona. Oysa Carrick buraya geleli iki haftadan fazla olmuş.

“Durun,” diye söze başlayınca Carrick herkes şaşkınlıkla susuyor. Kavuşturduğu kollarını açıp duvardan bir adım uzaklaşıyor. Kıpırdanması ve parmaklarını çıtlatması huzursuzluğunu ele veriyor.

“Güzel,” diye mırıldanıyor Mona.

Carrick kıza bakıyor ve ellerini cebine sokuyor.

“Evet, Lennox,” diyor tuhaf bir şekilde, ses tonu derin ve ciddi. “İki hafta kadar önce tanıştık ve senin hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Hâlâ bilmiyoruz gerçekten.”

“Evet, geliyor,” diye kıkırdıyor Lennox.

“Ama bir konuda yardımına ihtiyacım oldu. Sen de beni yalnız bırakmadın. Dahy aradıktan sonra hızla harekete geçmemiz gerekiyordu. Şu iki geri zekâlnın yüzü şehrin dört yanında asılı olduğu için,” Fergus ve Lorcan’dan bahsediyor, “senin gelmen gerekiyordu. Hemen koşup geldin. Fazla soru sormadın. Birini bulmama yardım ettin.” Dönüp bana bakınca kalbim çarpıyor, midem altüst oluyor. “Çok değerli birini...”

Küt, küt, küt

“Kusurluların mücadelesi için çok değerli birini.”

Mona, “Tüh!” diyor.

“Ne yapsam sana yeterince teşekkür edemem.”

Ben Carrick’in bakışlarıyla erirken Lennox araya giriyor, “Nakit ödeme kabul edilir,” deyince herkes gülüyor.

“İsterseniz ‘mücadele’ konusuna hiç girmeyelim,” diyerek bölüyor Bahee gergin bir kahkahayla. “Şu anda en önemli şey dün yapılması gereken bir kutlama. Bugün haberimiz oldu tabii.”

Bir anda ışıklar sönüyor ve herkes, “İyi ki doğdun,” diye haykırıyor, yanımdan gizlice kalkıp gitmiş olan Kelly mutfaktan üstünde on sekiz tane mum olan bir pastayla çıkıp geliyor. Evelyn pastanın yanında dudaklarını yalayarak zıplıyor. Pasta yanıma gelince sıçrayarak kucağıma çıkıyor ve mumları üfleme yardım ediyor. Bir daha dilek tutmam diyordum ama tam yirmi dört saat sonra tekrar tutuyorum.

“Herkes çok teşekkür ederim.” Adeta şakıyorum.

Kocaman bir dilim veriyorlar bana. Bu kadar büyük bir dilim Kusurluların yemesine izin verilen haftalık lüks tüketim sınırının çok üstünde.

“Beğendin mi?” diye soruyor Evelyn. “En çok nesini sevdin?”

Gülerek içinden krema damlayan pastaya bakıyorum.

“Vanilyayı,” diyorum bir ısırık daha alırken.

Evelyn kaşlarını çatıyor. “Ama pasta limonlu.”

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, başka bir şey demek zorunda kalmamak için bir çatal daha alıyorum. Gözümün ucuyla Carrick’in beni izlediğini görüyorum.

Kelly yanıma oturup omuzlarıma sarılıyor ve sessizce kulağıma eğilip, “Tat duyun geri gelecek zamanla. İnan,” diyor.

Tatsız pastadan bir lokma daha yutarken Carrick’in annesinin ne yalan söylediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

13

Gece herkes yattıktan ya da işe gittikten sonra Carrick beni görmeye kabine geliyor. Mona'nın kaşları bir şey ima edercesine kalkarken ben gülerек odadan çıkıyorum. Sandığı gibi değil; Carrick ile acilen konuşmamız lazım sadece. Neden böyle davrandığını çok iyi bilsem de Kelly sürekli Carrick'in dibinde dolaştığı için doğru dürüst konuşamadık daha. Sonra vardiyası bitsin diye bekledim, nihayet vardiya bitince hep beraber yemek yendi, Kelly yemekte aramıza oturdu. Aslında bizi kaynaştırdığını düşünüyordu ama Carrick sopa yutmuş gibi oturup her şeye tek kelimelik yanıtlar verdi, ben de konuşamayacak kadar yorgundum.

Çok yorucu geçti son iki hafta, hele son yirmi dört saat korkunçtu. Sonunda hepsi bitince, adrenalinin etkisi de geçince her tarafım ağrımaya başladı, başım öyle ağrıyor ki sonsuza kadar yastığa gömüp uyumak istiyorum.

Carrick beni odalardan en uzaktaki mutfak bölümüne götürüyor. Kapıyı kapatıp mutfak masasına oturuyoruz.

“Dahy'den büyükbabamla ilgili bir haber çıktı mı?”

Gün boyunca Carrick ve Lennox'a en az on kere sordum bunu zaten. Bir noktada Lennox korkutucu bir ifa-

deyle bakıp, “North, seni severim ama sinek gibi duvara yapıştıracağım bak şimdi,” dedi.

“Evet. Biraz önce geldi haber. Sizinkiler ziyarete gitmişler. Hücrede tutuluyormuş, kötü davranmamışlar. Kusurlulara yardımcı olma şüphesiyle yirmi dört saat gözaltında tutulup sorgulanacakmış. Çalışanlarına fazla müsamaha göstermekle suçlamaya çalışıyorlarmış.”

Hem rahatladım, hem içim sıkıldı. Henüz bir suçlama yok, zarar da görmemiş. Henüz.

“Ellerinde kanıt yok, olsa hemen suçlama yaparlardı, sen ortaya çıkasın diye yem olarak kullanıyorlar.”

İrkiliyorum.

“Pardon,” diye geri çekiliyor. “Öyle demek istememiştim.”

“Sorun değil.” Gülümsüyorum.

“Bu işten kurtulmak için bir plan üstünde çalışıyorum.”

Şaşkınlıkla soruyorum: “Vigor’dan ayrılmak mı istiyorsun?”

“Sen istemiyor musun?”

Burayı sevdiğimi söylemek aptalca mı olur? Haftalar-
dır ilk defa kendimi güvende hissediyorum desem. Demir-
den, çelikten dev yapılarla kaplı, giriş çıkışların kontrol
altında olduğu bu ortamda daha rahatım. İçeri kısılp
kalmış değil korunaklı hissediyorum. Sanki ilk defa bir
şeyler beni koruyor.

“Burada kendimi güvende hissediyorum,” diye itiraf
ediyorum. “Sen de ailene kavuştun, kardeşine de, bir kar-
deşin olduğunu biliyor muydun sahi? Onlarla olmaktan
neden vazgeçesin ki?”

“Seni anlıyorum Celestine, gerçekten anlıyorum. Ama burası gerçek hayat değil. Burada özgür değiliz. Zavallı Evelyn daha altı yaşında ve geldiği günden beri hiç dışarı çıkmadı. Hiç arkadaşı yok, muhtemelen kendi yaşında biriyle hiç tanışmadı bile daha. Bahee özgürlük mücadelesine girmemizi istemiyor. Bu konuda tek kelime etsek bizi susturuyor. Burada işler asla değişmeyecek.”

“Dün gece on saat uyudum ama bak,” diyerek esneyince ben, Carrick gülüyor.

“Ben de ilk gün öyle hissettim aslında, daha çok yenisin. Zamanla göreceksin.”

“Kaçmaya çalışmadığına emin misin?” diye soruyorum nazikçe. “Ailene tekrar alışman zaman alacak Carrick. Bu arada biraz tuhaf hissetmen çok normal.”

“Fark ettin demek,” diyor alayla. “Kurumu terk ettiğimde Divan’a karşı yapabileceğim en kötü şey ailemi bulmaktı. Beni takip edeceklerini düşünmemiştim. Şüphelenecekleri son kişiydim tüm öğrenciler arasında. Onları kandırdığımı sandım. Bana güvendiklerini düşünüyordum. Sonunda anladım ki, aramız ne kadar iyi olursa olsun bana asla güvenmediler. Kaledeyken dekan beni görmeye geldi.”

“Hatırlıyorum.” Hücreye ziyarete gelen iyi giyimli adam geldi gözümün önüne. Avukatı sanmıştım ama sonra Carrick kendi savunmasını kendi yapmaya karar vermişti.

“Bana hayatı boyunca hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmediğini söyledi. Beni kanatları altına almıştı bir nevi.” Başını sallıyor. “Büyürken hep yanımdaydı, maçlarımı seyretti, sınavlardaki başarılarımı kutladı. Kendi

çocukları da var. Yine de neden ailemi bulmak istediğimi bir türlü anlamadı. Sonra Kusurlu damgası yedim. Dola-
yısıyla ailemi aramakta serbestim artık. Buna engel ola-
cak bir kural yok. Öyle saçma ki.”

“Mantıksız,” diye katılıyorum ona. “Aileni nasıl bul-
dun?”

“Burada olduklarını duydum birilerinden. Benim da-
vamdan sonra taşınmışlar.”

“Sadece sekiz haftadır mı buradalar yani?” Şaşkıním.

“Daha uzun süre geçmiş gibi değil mi? Buranın acayip-
liği işte.” Duvarlara bakıyor. “Sanki zaman yok burada.
İnsanlar geliyor ve asla gitmiyorlar. Daha tanışmadığın
Kusurlular da var burada. Ne zamandır burada yaşadık-
larını düşünmek bile istemiyorum.”

“Lizzie dışında,” diyorum.

Lizzie aklımdan hiç çıkmıyor. Kusurlu olmadan önce
arkadaşlarımla beni mükemmel olarak görme nedenle-
rinden biri de yüksek notlarımdı, hep A alırdım, özellikle
matematikte çok iyiydim. Kafam basıyordu. Kuramlar,
denklemler, her şey yerli yerine oturuyordu zihnimde.
Problemler kolayca çözülüyordu. Bir soru ile karşı kar-
şıya kalınca çözene kadar asla vazgeçmezdim. Şimdi de
aynısını hissediyorum. Bir şey yerine oturmuyor. Bir so-
run var. Aklımla bir köşesinde dönüp duruyor. İşini ta-
mamlayamamış bir hayalet gibi birilerinin ortaya çıkıp
konuyu çözmesini bekliyor. Benim yaşadıklarımı yaşayan
birinin kişiliği de değişebilir sanılır. Ben değişmedim. Di-
van o damgayı vurunca insanları değiştirdiğini sanıyor,
oysa insanlar değişmiyor. Değişen sadece diğerlerinin o
kişiyle ilgili algısı.

“Lizzie mi?” Konunun gittiği yeri anlamamış gibi.

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Burada çalışan ve yaşayan bir Kusurlu’ydu. Geçen hafta gitti. Mona ile beraber kalıyordu. Araları epey iyiydi. Fazla dikkatimi çekmemişti, daha yeni gelmiştim zaten. Söylentilere göre erkek arkadaşına Kusurlu olduğunu söylemiş, adam da istemeyince kız gitmiş. Dedikodularla ilgilenmem pek. Orası Mona’nın alanı. Neden sordun ki?”

“Erkek arkadaşını tanıyor musun?”

“Hmm, arada görüyorum. İnek tipli bilgisayarçı işte. Neden?”

“Güvenilir biri mi?”

“Celestine,” diyor sesinde bir tür ikaz var. “Neden?”

“Sadece merak. Kızı merak ediyorum. Buraya gelenler asla gitmez dedin. O gitmiş işte. Ortadan kaybolmuş.”

“Erkek arkadaşının onu minik parçalar halinde doğradığını sanmıyorum, eğer merak ettiğin buysa,” diye dalga geçiyor. “Merak etme, buradakiler genelde iyi insanlardır. Eminim birkaçı bizden şüpheleniyordur, hatta belki bir iki kişinin damgasını filan gören olmuştur ama bir laf eden çıkmadı. Bizi kendi halimize bırakıyorlar.”

Bir şey demek ister gibi bir hali var ama susuyor.

“Ne? Söylesene.”

“Neden kalmak istediğini anlıyorum. İyilik var burada. Ama başka bir açıdan daha bak; burada ne yapabilirsin? Burada rolün ne?”

Adam ve Kelly ile mutfakta pasta yapmak gibi romantik hayallerim vardı. Mona ile beraber fırçadan paten yapıp herkes uyurken yerleri silecektim Pippi Uzunçorap gibi.

Evelyn'e matematik dersi verirdim. Bahee'nin asistanlığım yapardım, beyaz laboratuvar önlüğü ve gözlüklerle. Deney kaplarında bir şeyler incelerdim. Güvenlikçilerle birlikte gece görüşü dürbünleriyle ufka bakardım. Birkaç saattir bu fabrika benim güvenli deniz kabuğumdu.

Carrick durumu açıklıyor. "Süpermarketteki olaydan sonra Fergus ve Lorcan'ın yüzleri tüm haber bültenlerinde yayınlandı. Divan'ın arananlar listesindeler. Bundan sonra birileri tanıyıp da ele vermesin diye gece vardiyasında çalışmak zorundalar. Gece vardiyasında genelde Kusurlular çalışır. Sen ülkenin en tanınmış yüzlerinden birisin şu anda. Sular bir süre sonra durulabilir ama belki de durulmaz. Evet, buradakiler iyi insanlar ama o kadar da iyi değiller. Seninle her gün yüz yüze çalışıp Divan'a bildirmedikleri için ceza yeme riskini alamazlar. Hepsinin başı belaya girebilir. Bir süre herkesten uzak kalman gerek."

Bir süre derken kelimeleri uzatma şekli bunun epey uzun bir süre olacağı anlamına geliyor. Omuz silkiyor. "Bilgin olsun, ayrılma isteğimin ailemle ilişkimle bir alakası yok. Bu benimle ilgili bir şey. Böyle bir hayatla yetinmeyeceğim. Sen de yetinmemelisin."

Sessiz kalarak düşünmem için süre tamıyor.

Ailemi görmek istiyorum, onları, evimi, geride bıraktığım hayatımı düşününce yüreğim sızlıyor. Tüm bunlara sekiz hafta önce veda ettim. Hayalimde annem, babam, Juniper ve Ewan beni ziyarete geliyor, yemek kamyonu ya da benzer bir şeyle gizlice. Cumartesi günleri ortak alanda birlikte takılıyoruz. Ewan isterse futbol filan oynuyoruz dışarda. Çok saçma şeyler düşündüğümün far-

kındayım. Bahee ve diğerleri asla izin vermezler. Carrick haklı, yorgunum, böyle güvende hissetmek benim için ayrıcalık, öyle güzel ki bu duvarların ardında herkesin aynısını hissetmesi için savaşmalıyım.

“Ben de bu kadarıyla yetinemem,” diye itiraf ediyorum.

Sırıttıyor. “Güzel. Çünkü buradan kurtulmak derken sadece tesisten bahsetmiyordum, bütün Kusurlu *hayatını* terk edeceğiz. Bir planım var.”

-

Carrick bana doğru eğilirken heyecanı yüzünden Okunuyor. “Dün gece söylediğin şeyi düşünüp duruyorum. Crevan, damga odasındaki görüntülerin peşine düştü demiştin ya. Elinde ne kadar büyük bir güç var farkında mısın?”

Düşünüyorum. Beni evrenin en hain, en çok yakalamak istenen insanı yapmak dışında bana nasıl bir gizemli güç verebilir ki bu görüntü? Görüntüden haberdar olan iki kişi, Bay Berry ve Pia Wang kayıplara karıştı. Crevan’ın görüntülere sahip olduğumu düşünmesi fikri sadece içime korku salıyor. Bende olmadığını söylesem bile inanacağını sanmıyorum.

Carrick onun gibi düşünmediğimi anlıyor.

“Celestine, o görüntüleri damgalarını *silmek* için kullanabilirsin. Bu kadar da değil, eğer halk Crevan’ın bu davada hatalı davrandığını görürse, geçmişte yapmış olabileceği hataları da sorgular. Bütün Divan sistemi sorgulanır hatta.”

Kalbim çarpmaya başlıyor. Sanki söylediklerinde hak-

hlık payı var. Tüm başıma gelenler arasında görebildiğim ilk ışık bu. İntikam almaktan bile daha iyi, bir tür çıkış yolu. Beni ikna etti, denemeye değer bence. Ama...

“Sorun ne Celestine? Bunu kullanmalısın. Bu görüntüleri gösterebildiğin herkese göstermelisin.”

Görüntüler bende değil ki. Söyle ona Celestine. Görüntülerin sende olmadığını söyle. Hadi söyle. Ağzımı açıyorum. Nasıl söylesem bilemiyorum. Oysa kolay olmalı.

Görüntüler bende değil. Nerede ben de bilmiyorum. Birileri bende olduğunu sanıyor. Görünen o ki birileri bende olduğunu söylemiş.

Carrick ağzımdan çıkacakları bekliyor umutla. Ben tekrar ağzımı kapatıyorum. Onun şevkini kıramam, bu plan her şeyi tersine çevirecek tek yol onun gözünde. Hem kim bilir, görünen o ki birileri bende olduğunu söylemiş. Eğer eve girebilirsem görüntüleri belki bulabilirim. İyice düşünüyorum. Muhabirlere yakalanmadan eve gidebilir miyim? Bir şekilde aileme ulaşıp görüntüleri aramalarını söyleyebilir miyim? Başarabilir miyim?

“Tamam,” diyor Carrick, heyecanı sönüp gitti, geri çekiliyor. “Senden çok şey istediğimi anlıyorum. Daha yeni geldin, yorgunsun, hiç sormamalıydım... Her neyse.” Tekrar neşeleniyor, “Seni buraya getirmemin bir nedeni var,” diyor ayağa kalkıp buzdolabını açıyor. Işıkları kapatıp açık buzdolabının önüne iki minder çekiyor. “Otur lütfen.”

Kafam karıştı, ona bakıyorum. Görüntü konusu kapandığı için rahatladım ama ondan gerçeği saklamak hoşuma gitmiyor. Söylemeliyim.

“Sorun değil Celestine, gerçekten. Biraz düşün bu ko-

nuda istersen. Şimdi rica etsem oturabilir misin?"

Yerdeki mindere oturuyorum, odayı sadece buzdolabının ışığı aydınlatıyor.

Karşıma geçiyor. "Şimdi seninle bir ders yapacağız. Hazır mısın?"

"Evet, üstat Vane."

Tebessümüne engel olmaya çalışıyor. Merak ediyorum kendini bıraksa, yüzündeki kasları rahatlatıp gerçek bir gülümsemeye izin verse, bir kahkaha patlatsa nasıl görür, nasıl değişir.

"Bütün hislerim arasında en önemlisi kokudur. Hayvanların hayatta kalmak için koku duyusuna ihtiyacı vardır. *Kör* bir fare hayatta kalabilir ama koku duyusu olmadan tat alamaz, çiftleşemez ve yiyecek bulamaz."

Konunun ne olduğunu şimdi anladım. "Annen doğum günü pastasının tadını alamadığımı söyledi değil mi?"

"Bir şeyler söylemiş olabilir," diyor yumuşak bir sesle, sonra işine dönüyor. "Tat alma duyunu yitirmiş olabilirsin ama koku alma duyun gitmedi. Tat diye algıladığımız her şeyin yüzde yetmişi kokudur aslında."

"Bunu bilmiyordum."

Dilim damgalandıktan sonra zar zor yemek yiyebiliyorum. İki ay geçti ama hiçbir şeyden tat alamıyorum. Hayatım boyunca da bir daha alamayacağım sanırım. Çok sorun değil aslında çünkü Kusurlu kuralları lüks besinlere izin vermiyor. Yememe izin verilen tahıl ve bakliyatın tadından kurtulmuş bile olabilirim.

Carrick derse devam ediyor. "Ağzımıza yiyecek attığımızda koku molekülleri burun ve ağız arasındaki kalandan geçerek burun boşluğunun üstünde, beynin tam

altında, burun kemiğinin arkasında yer alan koku alma hücrelerine ulaşır.”

Bir kaşımı kaldırıyorum. “Peki, yuttuğun ansiklopedinin tadı nasıldı?”

“Burada şahane eğitimimi konuşturuyorum,” diyor alayla. “Tat alamıyorsun ama koku alabilirsin ve yiyeceklerin dokusunu ve ısınısını hissedebilirsin. Elindekilerden faydalanabilirsin.”

Başımınla onaylıyorum.

“Okulda bize bir tat testi yaptırmışlardı. Beş madde verdiler; kozalak, tarçın çubuğu, limon, bebek pudralı kumaş ve naftalin. Her birini aklımıza bir anı gelene kadar kokladık. Sekiz yaşına kadar annemle babamdan nefret etmiştim. Kurum onlardan nefret etmemi sağlamıştı. Kusurağın hakkında bana söylenenlerin yanında gelip beni almamaları, beni oradan kurtarmamaları nefretimi iyice körüklemişti. Ama bu testi yaparken bazı anılarım canlandı. Güzel anılar, mutlu anılar. Annemle babamın kötü olup olmadıklarını sorgulamaya başladım. Bu anıları yazmaya başladım, sonra kendimi durduramadım, yazdığım bir anı diğerini canlandırdı, sonra bir diğerini. Hepsi yazmazsam sonsuza kadar unutacağım korkuyordum. Annemle babama dair hatırladığım her şeyi gizli günlüğüme yazıyordum. Birilerinin eline geçmesine izin veremezdim günlüğün, odama saklamak zorunda kaldım. Orada aklımızdan geçen her şeyi öğrenmek istiyorlardı.”

Mary May’i odamda günlüğümü okurken yakalamam geliyor aklıma, zihnimin içine girmek istiyordu.

“Bu testten sonra benim için her şey değişti. Artık annemle babam hakkında söylenenlerin yalan olduğunu

biliyordum.” Ona uzanmak, sarılmak, küçücük yaşta ailesinden ayırdıkları için ne kadar üzüldüğümü söylemek istiyorum ama onda öyle bir şey var ki beni her seferinde durduruyor. Öyle kapalı bir havası var ki. Sanki etrafında görünmeyen bir kalkan var, sanki kaledeki hücremizde bizi ayıran cam duvar hâlâ aramızda. Tam karşımda duruyor ama ona ulaşamıyorum.

Boğazını temizleyip derse devam ediyor. “Göz yüzeyinde, burunda, ağızda ve boğazda sinir uçları vardır. Bu sinir uçları nanenin ferahlığını, biberin acısını tespit eder. Onları kullan. Bu konuda yalnız değilsin, biliyorsun.”

“Biliyorum, annen de damgalandıktan sonra bunları yaşadı,” diye tahmin yürütüyorum. Acaba ne yalan söylemişti? Sormak istiyorum.

“Bunu yaşayan sadece Kusurlular değil. Tat alma duyusunun yitirilmesine *ageuzi* denir.”

“Böyle bir şey var yani.” Şaşkınım.

“Evet, var.”

Seviniyorum.

“Bu bir tat torbası,” diyerek yere bir torba bırakıyor. “Bu da koku torbası.”

Gülüyorum.

“Hadi bakalım...” Buzdolabının kocaman raflarını tanyor gözleriyle. “Bahee’nin jelibonları.”

“Jelibon? Buzdolabında?” Gülüyorum.

“Tuhaf adamdır. Bir günde, Evelyn’in bir haftada tükettiğinden daha çok şeker tüketir. Kimseyle de paylaşmaz. Bu yüzden şimdi yapacağımız şey daha da tatlı gelecek.” Jelibon paketini çıkarıp başka tarafa bakmamı söylüyor.

“N’apıyorsun?”

“Kokuları koku torbasına geçsin diye jelibonları eziyorum. Şimdi.” Pantolonunun arka cebine uzanıp bir bandana çıkarıyor. “Gözlerini kapat.”

Nazikçe arkama geçip bandanayı gözlerime bağlıyor, parmakları tenime değince içim ürperiyor. En son okuldaki çocuklar beni oyuna getirdiklerinde gözlerim bağlanmıştı. Beni soyup, sirkte sergilenen bir ucubeymişim gibi yaralarımı incelemişlerdi. Çok korkmuştum, içimde bir şeyler kırılmıştı, tüm insanlığa ve yeni hayatıma inancımı yitirmiştim. Ama şimdi çok rahatım, hatta heyecanlıyım. Carrick’e güveniyorum.

“Tamamdır.” Tekrar karşıma geçti. “Bunun tadına bak şimdi.”

“Umarım ağzıma acı biber tıkmıyorsun,” diyorum gülererek.

Ağzımı açıyorum, dilimin üzerine bir Jelibon bıraktığını hissediyorum. Ağzımı kapatıp dikkatle çiğniyorum. Beklediğim gibi hiçbir tat almıyorum. Dokusunu hissediyorum ama bunun bir jelibon olduğunu bilmesem hissedermiydim emin değilim.

“Bir yudum su iç.”

Bana uzattığı pipetten su içiyorum.

“Şimdi kokla,” diyerek torbayı bana uzatıyor, ezilmiş jelibonu kokluyorum.

“Çilek,” diyorum, çok kolay. En azından koklama duyum yerli yerinde.

“Şimdi tadına bak,” diyerek dilimin üstüne jelibon koyuyor.

Çilek olmasını bekliyorum ama kaşlarım çatılıyor. “Çilekli değil bu,” diyorum, kafam karıştı. “Çilek değil anla-

dım ama ne olduğunu bilemiyorum.”

“Aha,” diyor neşeyle. “Gelişme kaydediyoruz.”

“Yaşasın!” Benim de neşem yerine geldi.

“Kokla.”

“Portakal.”

“Şimdi tadına bak.”

Ağzımı açarken parmaklarının dudaklarımda gezindiğini hissediyorum. Jelibonu tutan eller, tüm bu olup bitenler dikkatimi dağıtıyor. Yaptığım işe zar zor konsantre oluyorum. Tüm diğer duyularım alev alev. Odaklanmaya çalışıyorum. Çiğnerken koklamaya çalışıyorum. Sinir uçlarımda acı, tuzlu, tatlı, ekşi bir tat almasını bekliyorum. Aldığım tadın bir öncekiyle aynı olduğunu hissediyorum. Acımsı. “Portakal.”

“Evet,” diyor mutlulukla. “Hadi bir daha deneyelim.”

Carrick kadar inatçı birini görmedim. Ben koku duymu kullanmayı öğrendiğimi hissedene kadar tekrar tekrar deniyoruz. Buzdolabı neredeyse bomboş artık. Çoğunu önceden koklamadan tatmayı başardım.

“Tamam, bu son.” Dilimin üzerine bir şey bırakıyor, konsantre olmaya çalışıyorum. Boğazımda tat alma hücreleri olduğunu söylemişti, bilmiyordum önceden. Çiğnerken koklayabiliyorum da. Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Tüm dikkatimi yediğim şeye verdim, karanlıkta çiğnerken bir koku, bir ipucu peşindeyim.

“Cheddar mı?” diye soruyorum umutla.

“Mükemmel,” diye yanıt veriyor.

Gülümsüyorum. Bu sözcüğü, ya da yakın anlamlı herhangi bir şeyi, duymayalı uzun zaman oldu.

15

Art ile hiç seks yapmadık. Altı aydır çıkıyorduk, neredeyse yapacaktık ama ben damgalanmadan, hayatımız altüst olmadan önce o aşamaya gelemedik. Ben gitmeden birkaç gün önce, iki haftadan biraz daha fazla oluyor, beni sevmiş olduğunu söylemişti. O anda sevmekte olduğunu değil, bir zamanlar sevdiğini. Ne dediğini anlamadan önce birkaç saniyeliğine sessizce kutlamalar yapmıştım içimden, sonra aslında ne söylediğini ayırt edince içimdeki parti bitivermişti.

Art ile baş başa kaldığımızda birbirimizin bedenini keşfederdik, utanarak, acemice. Carrick ile öyle hissetmiyorum. Tat alma testi başlar başlamaz aramızdaki cam duvar yıkıldı. Ona farklı bir bağla bağlanmış gibi hissediyorum. Bedenlerimiz birlikte öyle şeyler yaşadı ki aramızdaki bağ iyice güçlendi. Aramızda fiziksel bir bağ var. Crevan bunu hiç planlamamıştı. Onun planı bizi yaralamak, çirkinleştirmek, bizi dokunulmayacak tehlikeli, farklı yaratıklara çevirmekti. Kararı bildirirken kendisi söylemişti. Benimle konuşan, beni öpen herkes yalancı olduğumu bilsin diye dilime bir damga. Art'ın dilimdeki

damgadan tiksınmesini hatırlıyorum, o fark etti mi etmedi mi emin değilim. Şimdi Carrick'in yanında hissettiklerim Crevan'ın niyetlerinden çok farklı. Biz cezalandırılmışlar birbirimizde ahenk ve güven buluyoruz.

Art şimdi nerede bilmiyorum. Babasına mı döndü, uzaklara mı kaçtı bilmiyorum. Bir kere büyükbabama sordum ama beni hemen susturdu. Zalimliğinden değil, gerçekçi olma çabasından bence.

"O oğlanı neden merak ediyorsun ki?" diye sormuştu.

"Çünkü sadece..." bir şeyler eveleyip geveledim, büyükbabamla hislerim hakkında konuşmak beni utandırmıştı, Crevan ailesini hiçbir zaman sevmediğini düşününce özellikle.

Elindeki işi bırakıp sert bir bakış atmıştı bana. "O seni çoktan bıraktı yavrum, bence sen de öyle yap."

Bir daha da sormadım.

Gözümdeki bağı çıkarıyorum. Carrick gözlerini dikmiş bana bakıyor. Buzdolabından gelen ılık gözbebeklerini aydınlatıyor, gözleri kedi gözü gibi parlıyor.

Onu şaşırtarak uzanıp kot gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Üç düğme sonra boynuyla yakasının altındaki ten rengi farkını görüyorum. Sekiz haftalık K damgasını görüyorum, benimki gibi hâlâ taze, iyileşmeye, bu bedene yerleşmeye çalışıyor.

Nefesi ağırlaştı, göğsü inip kalkıyor, parmaklarım yarısında dolaşırken bakışları yüzümden parmaklarıma kayıyor, biraz gergin. Parmaklarımı tenine bastırıyorum, işaretparmağımla damgasının K harfini ve etrafındaki daireyi takip ediyorum. Parmaklarım altında çarpan kalbini hissediyorum. Bu damga, içindeki Kusurları yok

etmeye yönelik on üç yıllık eğitimin ardından ailesini bulmaya çalıştığı için topluma ve Divan'a sadakatsizliğini göstermek için vuruldu ona. Divan sistemine ve aldığı eğitime sırt çevirmişti. Onlara yaptığı bu sadakatsizlik simgesi benim için iyiliğin, doğruluğun ve dürüstlüğü'nün simgesi.

Ona iyice sokulup dudaklarımı yarasına bastırırken nefes verdiğini duyuyorum. Canını yakıp yakmadığımı görmek için başımı kaldırıyorum, gözleri kapalı. Elleri saçlarımda dolaşüyor, sağ şakağımda. Başparmağıyla şakağımla okşuyor. Damgamı.

"Verdiğin yanlış karar için sağ şakağından..." Crevan'ın kararı okuyan sesi sanki mutfakta yanımdaymış gibi kulağımda çınlıyor.

Carrick sağ elimi tutuyor, başparmağı ile avucumda daire çiziyor.

"Toplumdan çaldığın için sağ avucundan damgalanacaksın. Bu toplumun saygın bireylerinden birinin elini sıktığında hırsız olduğunu anlayacak."

Nazikçe avuç içimi öpüyor.

Sonra uzanıp buzdolabının kapısını kapatınca karanlıkta kalıyoruz.

"Carrick?" diye fısıldıyorum.

"Buzu çözülmesin diye."

Önce sırtıyorum sonra bir kahkaha patlatıyorum.

"Hadi benim kabinime gidelim," diye fısıldıyor.

“Lennox nerede?” diye soruyorum, girer girmez odanın erkeksi kokusunu alıyorum.

Carrick yerdeki kirli yığını yatağın altında doğru tekmiyor, fark etmemiş gibi yapıyorum.

“Burada değil.”

Gülüyorum.

Kabin, Mona ve benim kabinimizin aynısı ama daha dağınık. Çift kişilik yatağa oturuyor. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Zor kızı mı oynamalıydım?” diye cilve yapıyorum.

“Seni bulduğuma inanamıyorum demek istedim. Kaledi seni bulacağımı söylemişim ama tahmin ettiğimden daha zor oldu. Çok iyi korunuyordun. Ailemi bulmak istiyordum, tabii ki, ama şimdi... ama şimdi sen de yanımızdasın ya, buradan gidiyoruz. Hareket vakti geldi,” diyor coşkuyla.

“Bahsettiğin ‘biz’ de kim?”

“Fergus, Lorcan, Lennox ve ben. Belki Mona da. Ailemle konuşmadım daha. Bahee, bırak Kusurlu hareketini, insanlar televizyonda ne seyredeceklerinde fikir birliğine varamazsa öfkeleniyor.”

“Öyleyse, sen, ben, Fergus, Lorcan ve Lennox hep beraber dünyayı değiştireceğiz, değil mi?”

“Dünyayı değil. Sadece ülkemizi. Ve ülkeyi değiştirmek için birkaç kişinin zihniyetini değiştirmek gerekiyor.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

“Celestine,” elimi tutup yatakta yanına oturtuyor. “Crevan herkesin gözünde çok güçlü. Divan onun kontrolünde, Divan da bir şekilde hükümeti manipüle etmeyi başarıyor. Büyük ihtimalle çoğunu damgaladılar ve şimdi kendi elleriyle yarattıkları bu canavarın korkusuyla yaşıyorlar. Halkın çoğunluğu Crevan’ı destekliyor *ama herkes değil*. Sen daha önce hiç kulak vermeyenlerin dinlemesini sağladın. Senin özel biri olduğunu hep biliyordum. Ve şimdi, anlıyorum ki, ona karşı büyük bir güce sahipsin.”

Altıncı damga. Damga vurulurken çekilen görüntüler. Görüntülerin bende olmadığını ona söylemediğim için göğsüm sıkışıyor.

“O görüntüler Crevan’ın ipliğini pazara çıkaracak. Tüm güvenilirliğini yitirecek, gücünü kaybedecek. Sana yapılan suçlamaları geri almasını sağlayabilirsin. Yapabileceğini biliyorsun. Bir Kusurlu davasında hataya düşen biri diğerlerinde de düşmüş olabilir. Tüm sistem sorgulanacak. Sonunda hepimiz özgür olacağız. Bu kilidi açacak anahtar sende.”

“Bu kadar mı?” diye soruyorum, plan gözümü korkutuyor. “Crevan’ın fikrini mi değiştireceğiz?”

“Yapabilirsin biliyorsun,” diyor yumuşakça.

“Ama ben çok yorgunum Carrick,” sonunda çözülüyorum. Yatakta yanında oturuyorum. “Daha fazla devam edemeyeceğim.” Gözyaşlarım kelimelerimi alıp götürdü-

ğü için başka bir şey diyemiyorum. Yılgınlığım her şeyi ele geçiriyor.

Carrick yüzümü kapattığım ellerimi tutup kendi beline sarıyor. Beni kendine çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, düğmeleri hâlâ açık, gözyaşlarım yarasını ıslatıyor. Bir süre ağlamama izin veriyor beni sıkıca sarmalayıp.

“Bir şeyi başaramayacağımı düşününce aklıma neyi getiriyorum biliyor musun?” diye soruyor.

“Yağmur damlaları ve gülleri?” diyorum ağlamaklı.

Gülmüyor. Pek gülen bir tip değil gerçekten. “Seni.”

Ondan uzaklaşıyorum, kafam karıştı.

“Otobüste, mahkemede, damgalama odasında yaptıklarını getiriyorum aklımda,” diyor sessizce ikimiz de o anları düşünüyoruz. “Daha cesur, daha güçlü birini görmedim. Bana ilham veriyorsun Celestine. Başaramayacağımı, çıkış yolu olmadığını düşündüğümde aklıma sen geliyorsun. Sen bambaşkasın. Cesursun, inatçısın, çok güçlüsün. Crevan Lex Luther ise sen Süpermen’sin.

Tüm korkuma ve üzüntüme rağmen gülümsüyorum. “Korkunç bir karşılaştırma.”

Utanıyor. “Ciddi olmaya çalışıyordum.”

“Ah.”

“Seni hücrede izlerken müthiş bir güç gördüm. Orada tek başıma ödüm patlıyordu. Hep seni düşündüm. Senin gibi güçlü olmak istedim. Senin gibi ses çıkarmamaya çalıştım. Lorcan, Fergus ve Lennox’a senden bahsettim. Sende özel bir şey olduğunu, bekleyip görmelerini söyledim. Sen farkında olmasan bile etrafa yayıyorsun Celestine. En beklemediğin anda, en doğru zamanda ortaya çıkıyor.”

“Beni bir Süpermen gibi anlattıysan büyük hayal kırıklığına uğrayacaklar.”

“Bana çoktan inandılar bile. Markette yaptıklarını gördüler, polislerle nasıl kafa tuttuğunu. Ama şeyi bilmiyorlar...”

“Sus.” Parmaklarımı dudaklarına koyuyorum. Altıncı damgadan bahsetmemeliyiz.

Kapının arkasında bir gölge görüyorum.

Carrick bakışlarımı takip ediyor. Gölge fark edildiğini Canlanmış gibi hareket ediyor. Carrick yerinden sıçrayıp kapıyı açıyor. Balkondan aşağıya koşarken botlarından çıkan ses metal zeminde yankılanıyor.

Yatağına uzanıyorum.

Nefes nefese geri geliyor. “Kimseyi göremedim.”

“Fark etmez. Yüksek sesle söylemedin zaten,” diyorum hissizce. Boş bakışlarımı tavana diktim, burasıyla ilgili tüm olumlu hislerimin yitip gittiğini hissediyorum. Carrick haklı tabii ki, sonsuza kadar burada kalamam. Annemi, babamı, Juniper’i, Ewan’ı özlerim. Hayatı özlerim. Sadece bu değil, buranın da geldiğim gün fark etmediğim kendince katmanları var. Burası da güvenli değil artık.

Carrick koridoru kontrol etmeyi bırakıp kapıyı kapatıyor. “İyi misin?”

“Yeni mutlu huzurlu dünyam da elimden gitti. Dolayısıyla iyi değilim.”

Yanıma gelip üzerime uzanıyor, ağırlığını dirseklerine verip beni uzun uzun öpüyor. Uzun, yavaş, çok güzel. Onca gücüne rağmen çok yumuşak. Sonra geri çekilip soruyor: “Peki, şimdi iyi misin?”

“Biraz daha,” diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. “Evet, nerede kalmıştık.” Avucumu kaldırıp öpüyor. “Bir.” Sağ şakağını öpüyor. “İki.” Sıra ağzıma geliyor. Dilimi öpüyor. “Üç.” Tişörtümün başımın üstüne kaldırıyor. Göğsümdeki yara ortaya çıkıyor. Benim yaptığımı gibi parmaklarını yaramda gezdiriyor öpmeden önce. “Dört.” Sonra öperek göbek deliğime iniyor. Orada damgam yok ama iç şikâyetçi değilim. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyor. *Kusurlularla işbirliği yaptığım için. Onların yanında yürüyüp toplum dışına çıktığım için* damgalanan sağ ayağımın tabanını öpüyor. “Beş,” diye fısıldadığını duyuyorum, dudakları tenimdeyken mahkeme salonunun sesleri, çığlıklar, öfke, tokmağın vuruşu beynimde uğulduyor.

Dizlerinin üstünde kalkıp bana bakıyor.

Gerginim. Kalbim gibi deli gibi atıyor. Kimsenin görmesine izin vermeme yemini etmiştim.

“Arkanı dön,” diyor.

Başımı sallıyorum, zorla yutkunuyorum.

Kocaman elleriyle kalçamdan tutup beni çeviriyor. Onunla beraber hareket edip yan yatıyorum. Tam arkama uzamıyor, eli kalçamda. Gördüğünden iğrense bile belli etmiyor. Altıncı damga planlanmamıştı. Çileden çıkmış haldeki Crevan tarafından anestezi yapılmadan uygulanmıştı. Damga vurulurken öyle canım yanmıştı ki yerimden kıpırdamıştım. Sırtımdaki yara belirgin ama K harfi yamuk yamuk. Benim o anda hissettiğim kadar korkunç görünüyor.

Dilini boynuma değdirip omurgam boyunca ilerleyerek sırtımın altına ulaşıyor. En çok acı veren, ama Carrick’e göre beni en çok güçlendiren damgamı öpüyor.

Damgalama odasındaki paniğin ortasında bağırın Crevan'ın sesini duyuyorum. *Omurgasını damgalayın. Belkemiğine kadar Kusurlu başka kimseyi görmedim ben...* sesi giderek yok oluyor, artık duyamıyorum. Kafamdan çıktı gitti. Temizlendim.

“Altı,” diye fısıldıyoruz ikimiz aynı anda.

Kabinin içi çok sıcak, küçük pencere rüzgârsız yaz havasını yeterince içeri almıyor. Yatak örtüsünün üstündeyiz, bacağım Carrick'in bacağında, başım göğsünde. Sol elimle göğsündeki damgayı tutuyorum, o da sol eliyle benim elimi tutuyor, parmağıyla avucumda daireler çiziyor. Bilmem farkında mı ama bu ikimizin de benimsediği doğal pozisyonumuz.

“Demek ki neymiş, iki Kusurlu bir kusursuz ediyor-muş,” deyince Carrick kıkırdıyorum. Ufak bir gülümsemeyle, “Pek güzel espri yapamıyorum sanırım.”

“Yapmana gerek yok. Ciddi olsan yeter, yani seksi demek istiyorum,” diyerek çenesinden öpüyorum.

Art komikti, bu özelliğine bayılırdım. Beni hep güldürdü, müthiş tespitleriyle en gergin ortamı bile rahatlatırdı. Olabilecek en münasip şekilde münasebetsizlik yapabilirdi ki bence bu bir yetenektir. Suçluluk hissiyle kasılıyor bedenim.

“İyi misin?” diye soruyor Carrick.

“Hmmm.”

Sanki zihnimi okuyor. “Düşünüyorum da, Crevan’a

ulaşmak için bir yol bulmamız lazım. Onun üstünde tahmin ettiğinden daha çok etkin var. Görünen o ki oğluna çok düşkün, hele bu aralar. Crevan onun için her şeyi yapar.”

Donup kalıyorum. Art’ı kullanmak?

Bu öneri beni iğrendiriyor, böyle bir zamanda bu şekilde gelince hele. Carrick’ten uzaklaşıyorum, sarsakça bedenimi onun bedeninden ayırmaya çalışıyorum. O kadar güçlü ki zorlanıyorum. Sonunda ondan ayrılıp yataktan çıkmayı başarıyorum, tabii ki o direnmeyi bıraktığı için. Hızla giyinmeye başlıyorum.

“Yapma ama Celestine,” diyerek yatakta oturuyor, yatak örtüsü kalçasının hemen altında. Rüzgârgülü dövmesi ortaya çıkmış. Bu dövmeyi on altı yaşında bir okul gezisi sırasında yaptırmış, sebebini söylemiyor ama.

“Benimle bunun için mi seviştin?” diye pathyorum bir anda. “Planını uygulamam için mi benimle birlikte oldun? Crevan’a ulaşmak için Art’ı bulmam için mi kullanacaksın beni?”

“Hayır,” diyor. Sinirleri bozuldu ama sakinliğini koruyor. Sesini yükseltmiyor, benim gibi dramatize etmiyor, sakince, “Hayatlarımızı geri almak için ne yapabiliyorsak yapmamız gerek,” diyor.

“Sevdiğimiz insanlara zarar *vermeden*.”

Sessizlik.

“Onu seviyor musun?”

“Hayır! Öyle demek istemedim, hayır.”

“Sana verdiği halhalı takıyorsun hâlâ.”

“Onun verdiği nereden biliyorsun?”

“Damga odasından.”

Şimdi hatırladım. Çıkarmayı reddetmiştim. Beni damgalayan gardiyan bu halhalı yapan adamdı. Takanın ben olduğumu görünce sarsılmıştı. Daha birkaç gün önce, hiç tanımasa da Mükemmel olduğunu zannettiği kızı damgalıyordu.

“Sana ne yapmış olursa olsun Art’ı koruyacaksın yani?”

“Art’ın bana ne *yaptığını* sanıyorsun tam olarak?”

Art damgalamadan sonra kaçmıştı, saklanıp yerini sadece Juniper’e söylemişti. Böyle yapması beni çok yaralamıştı. Ama sonra anladım ki, kaçtığı kişi ben değildim. Beni incitmek istememişti. Bana yaptıklarından dolayı nefret ettiği babasından kaçıyordu. Hem Carrick bunları bilemezdi. Orada değildi, ben de anlatmamıştım. “Carrick sen neden bahsediyorsun? Art’ın bana ne yaptığını sanıyorsun?”

“Hiçbir şey,” derken yüzü ifadesizleşiyor.

“Carrick, aramızda gizli saklı yok, anlat bana her şeyi.” Ben de ona görüntülerin bende olmadığını söylemedim aslında, riyakârlık ettiğimin farkındayım.

Aynı ifadesiz surat, hiçbir şey anlamıyorum. Sonra birden çözülüyor. “Onun yerinde olsaydım seni otobüste öyle bırakmazdım. Seni alıp götürmelerine izin verdi. Savaşmadan seni bırakmazdım. Beni de götürmelerini göze aldım. Otobüste *ve* mahkemede yanında dururdum. Basına gerçekleri anlatırdı. Herkes onun diyeceklerini dinlemek istedi ama o bir şey söylememeyi tercih etti.”

“Mahkemede lehime ifade vermeye çalıştı...” diyorum sessizce.

“Son dakika gelen patlamayı mı diyorsun? Çok geç kalmıştı. Hem çok da zırvaydı. Her şeyden çok babasına kar-

şı öfke patlaması gibiydi. Ben böyle bir şey yapmazdım,” diyor sadece.

Şimdi büyükbabam Art'ın beni bıraktığını söylerken ne demek istiyor anlamaya başlıyorum. Carrick söyleyene kadar hiç böyle düşünmemiştim. Art'ı anlamaya çalışıyordum; korkusunu, içinde bulunduğu durumu. Oysa belki de Carrick haklı, Art bana arka çıkabilirdi.

“Sen benim için her gün mahkemeye geldin,” diyorum o günleri anımsayarak. Carrick hep bana sadıktı, o zamanki erkek arkadaşımın vermediği desteği vermişti. “Oysa beni ilk gördüğünde benden nefret etmiştin,” diyorum tekrar yatağa otururken.

“Nefret etmiştim,” diye beni onaylıyor.

“Yuh!” diyerek koluna vuruyorum. Kolumu yakalayıp beni kendine çekiyor.

“Crevan’a sarılıyordun,” diyor. “Hatırlıyorum, aile, Crevan masanın etrafında toplanmıştınız, çözüm yolu arıyorsunuz, cici bici kıyafetlerin her şeyi düzelteceklermiş gibi yayılmıştı ortalığa.”

Hikâyeme bir de bu açıdan bakınca benden nefret ettiği için onu suçlayamıyorum. Acınacak haldeydim.

“Bana nefretin ne zaman bitti?” diye soruyorum.

Bakışlarını bana sabitliyor. “Yaklaşık on beş dakika önce.”

Gülümsememi saklamaya çalışarak başımı sallıyorum. “Haklısın valla, hiç iyi espri yapamıyorsun.”

“Seni mahkemede ilk gördüğümde bitti nefretim.”

“Yargıç Sanchez eve gönderilmediğimi açıklamıştı. O zaman Divan'ın benim tarafımda olmadığını anladın.”

“Hayır, ondan önceydi. Mahkeme salonuna adım attı-

ğın anda öyle korkmuş görünüyordun ki, daha önce hiç bu kadar korkan birini görmemiştim. Haline sevinmeyi istedim, avluda insanlar sana bağrımlarının beni sevin-dirmesini istedim, bunları hak ettiğini düşünmek iste-dim. Ama seni mahkeme salonunda görür görmez bu kız özgürlüğünün ona altın tepside sunulacağını filan düşün-müyor dedim. İlk andan beri çok korkuyordun, bu da se-nin cesaretini iyice taçlandırıyor.”

Tüm bu iltifatlar beni utandırıyor birden.

“Kendimi kaybettim, kusura bakma,” diye iç çekiyo-rum.

“Anlıyorum,” diyor. “Zamanlamam felaketti.”

“Son beş dakikayı başa alabilir miyiz?”

“Daha fazlasını alalım bence,” diyerek gülümsüyor. “Otuz dakika? Şifreyi tekrar denemek istiyorum hatırlayabilirsem. Nasıldı? Bir, iki, üç?.. Bir yere yazsaydım keşke,” diye mırıldanıyor damgalı tenimi tekrar öperken.

Başı tişörtümün altında kayboluyor.

“Buldum bir tane,” diyor mırıltıyla.

Gülmeme engel olamıyorum.

Sonra bir alarm çalıyor.

Carrick kafasını tişörtünden çıkarıyor ve son hızla fırlayıp giyinmeye başlıyor. Çok şükür ben zaten giyinmişim, ayakkabılarıma uzanıyorum.

“Bu da ne?”

“Acil durum alarmı. Daha önce çaldığım hiç duymamıştım.”

Kabinin kapısı açılıyor birden. Lennox, benim odada olmamı ve Carrick’in yarı çıplak olmasını umursamadan dalıyor içeri. “Muhbirler kapıda.”

“Aman Tanrım...” Midem altüst. Güvenli limanım elden gitti.

Kusurlulara ev sahipliği yapan Doğu Kanadında tam bir curcuna yaşıyor. Herkes panik içinde sağa sola koşuyor, yarı uykulu toparlanmaya çalışıyorlar. Vardiyada çalışan Kusurlu işçiler dehşet içinde kabinlerine gitmeye çalışıyorlar. Benim tanışmadığım bir düzine kadar daha Kusurlu var.

Eddie geliyor, yaşadığı stres yüzünden boynundan yüzüne kıpkırmızı kesilmiş.

“Ne oluyor Eddie?” diye soruyor Carrick.

“Bilmiyorum ama bir konuda anlaşıalım, sizler hakkın-
da hiçbir şey bilmiyorum. Tamam mı?”

Mona iğrenmiş görünüyor. “Senin kışın güvende Ed-
die, merak etme, hadi gel de bizimkileri kurtarmamıza
yardım et.”

Cordelia Evelyn’e sarılmış, yüzündeki dehşet açıkça
görünüyor. Muhbirler bizi yakalarsa alıp götürmekle kal-
mayacaklar, Doğuştan Kusurlu sayıldığı için Evelyn’i de
annesinden ayıracaklar.

“Plan ne? Ne yapacağız? Bu durumda ne yapıyorsu-
nuz?” diye sorarken sesimin titrediğini duyuyorum.

Eddie gözümün içine bakmıyor, odada hızlı adımlarla
ilerliyor.

“Eminim acil durum planı filan vardır.” Herkesin yü-
züne bakıyorum.

“Daha önce hiç ihtiyacımız olmamıştı,” diyor Bahee en-
dişeyle. “Yıllar boyunca buraya sadece birkaç kez geldiler.
O zaman da bize önceden uyarı gelmişti.”

“Bu gece tam da gelecekleri zamanı çok iyi biliyorlardı.
Biri onlara söyledi,” diyor Carrick öfkeyle.

Panikle Carrick’e bakıyorum, yüzü allak bullak.

“Hanginiz söyledi?” diye bağılıyor.

“Carrick,” diyor Kelly nazikçe. “Buradaki kimse bunu
yapmaz.” Oğluna uzanırken, Carrick geri çekiliyor. Tam
bir hakaret. Annesini reddetmiyor sadece, neredeyse suç-
luyor, ona güvenmediğini gösteriyor.

“Rogan nerede?” diye soruyor Carrick.

Kardeşini arıyoruz ama hiçbir yerde ondan iz dahi yok.

“Ne güzel,” diyor Carrick öfkeyle. “Biri muhbirleri ça-
gırıyor ve Rogan ortadan kayboluyor.”

“Bu ne cüret,” diyerek bir tokat atıyor annesi yüzüne. Sonra elini sanki kendi canı daha çok yanmışçasına geri çekiyor.

Adam ikisinin arasına atlarken ben iç çekiyorum. “Carrick kendine hâkim olman, sakinleşmen gerek. Hepimiz baskı altındayız. Eminim Rogan güvenli bir yerde saklanıyordur. Biliyorum aranız gergindi ama böyle bir şey yapmamıştır kesinlikle.”

“Hayır,” diye karşı çıkıyor Carrick. “Ama tabii onu sizin kadar iyi tanımıyorum.”

Bu sahneden rahatsız olan Bahee herkesi sakinleştirmeye çalışıyor. “Laboratuvara giriş kartlarım yanımda. Ellerinde belge olmadan oraya giremez muhbirler. Sabaha kadar beklemek zorunda kalırlar ve bürokrasi canlarından bezdirir. Herkes güvende olur.”

Carrick şüpheyle ona bakıyor. “Tamam, hepiniz Bahee ile gidin. Lennox, Fergus, Lorcan ve ben kaçacağız. Celestine, sen de benimle kal.”

Carrick’in bir planı olduğunu anlıyorum ama sormaya gerek bile duymuyorum. Ona güveniyorum.

“Celestine bizimle kalabilir,” diyor Bahee, koluyla beni korumaya alarak. “Dışarıda kalması çok riskli. Laboratuvarda onu korurum. Söz.”

Carrick başını sallıyor. “Çıkış yolumuz var. Doğrudan cipe gidebiliriz, gelmek isteyen varsa gelsin ama hemen çıkmamız gerekiyor.” Elimden tutup beni kabinden çıkarıyor.

“Onu dosdoğru *onlara* götürüyorsun yani?” diyor Bahee. “Muhbirler buraya çıkan her caddeyi tutmuştur. İyi düşün Carrick.”

Carrick şüpheye düşüyor.

“Bize güvenmek zorundasın,” diyor Kelly yaşlar içinde.

Annesini böyle hissettirdiği için Carrick’in suçluluk duyduğunu görüyorum. Bana bakıyor. Bahee’nin planı daha iyi görünüyor bence de. Saklanmak, kollarına doğru koştuktan daha mantıklı.

“Bence kalmalıyız,” diye fısıldıyorum.

“Hepimiz birlikte kalmamalıyız,” diyor. “Ben gitmeyi deneyeceğim. Sen diğerleriyle saklan. Ben cipi hazır ederim. Bir plan yaparım. Geri gelip en uygun zamanda seni alırım. Güven bana.”

“Güveniyorum,” diyorum gülümseyerek.

Beni hızlıca öpüyor.

Bahee Carrick’in sırtına vuruyor. “Güvenli ellerde merak etme. Hadi herkes beni takip etsin,” diyor telaşla, bir eli omzumda.

Bahee’yi takip ediyoruz. Doğru kanadından çıkıp merdivenlerden iniyor, dışarı çıkıyoruz. Gün doğmak üzere, ufukta ışığı görebiliyorum. Güneş doğduğunda ne halde olacağız merak ediyorum. Hızla koşuyoruz, alçakta kalmaya çalışıyoruz, Bahee’nin peşinde ara yolları takip ederek tesiste ilerliyoruz. Aksini söylese de Bahee’nin kaçış rotasını kafasında belirlediğini ve geceleri her ihtimale karşı üstünden geçtiğini düşünüyorum.

Rogan’dan hâlâ bir iz yok. Carrick’in suçlamalarını merak ediyorum. Çocuğun ağabeyinin aileye tekrar katılmasıyla ilgili karanlık düşünceleri vardı kesinlikle ama bu kadar ileri gidip ailenin parçalanmasına yol açacak bu kadar korkunç bir şey yapmış olabilir mi emin değilim. Ama Carrick muhtemelen içerden birinin ihbar ettiği ko-

nusunda haklı. Bu işi Leonard'ın yapmasından, her şeyin benim suçum olmasından korkuyorum. Carrick'e kabini-me geldiğini söylesem belki tedbir olarak bir kaçış planı yapardık.

Bu gece kabinin kapısında beni ve Carrick'i dinleyen kimdi?

Bahee yüksek güvenlikli giriş kapısını açık tutarak girmemizi sağlıyor. İçeri girenler koridorda koşmaya başlıyor. Kapının büyüklüğünü görünce rahatlıyorum. Bizi muhbirlerden koruyan kocaman çelik kalkan, yanındaki duvarda bir sürü güvenlik paneli ve kilit var. Gözle görünen koruma.

Evelyn benim önümden giriyor, sıra bana gelince Bahee girişi kapatıyor.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor, renkli camların ardındaki gözleri buz gibi. Kapı kolunu sıkıca tutuyor.

"Bahee?" diyorum titreyen sesimle.

"Unutma, onlar *senin* yüzünden geldi. Buraya hiç gelmemeliydin." Ve kapıyı yüzüme kapatıyor.

Büyük bir şok içinde çatıda kalakalıyorum, aşağıda bir muhbir ordusu tesise akın ediyor. Kırmızı parlak üniformaları tehlike çanları gibi, adeta avluya doğru kan gibi akıyorlar. Siyah kaskları ve kalkanlarıyla isyan ekipmanını giymişler, ne olacağını sanıyorlar? Ateş mi açılacak üstlerine? Sonra hepsinin medya için olduğunu anlıyorum. İnsanlara Celestine North'un ne kadar tehlikeli olduğunu göstermek istiyorlar.

Bir yere saklanmam için çok geç artık, çatıda kabak gibi görünüyorum, başlarını kaldırmaları yeter. Etrafım sarıldı. Buradan aşağı canlı inmem imkânsız.

Muhbirler metal merdiveni tırmanırken ilk panik dalgası bedenimi kaplıyor. Bitti. Bunca olan bitenden sonra her şey bitti. Sonra mucize gibi bir şey oluyor, yanımda yerden bir kapak açılıyor ve bir kafa çıkıyor. Geri sıçrayıp köşeye sığınmıyorum çıkanı muhbir sanarak.

"Hadi gel!" diye tıslıyor Leonard.

Samimi olup olmadığına karar vermek için bir saniyem var. Şansım varken Carrick ile gitmediğim için kendime kızıyorum. Güvendiğim tek kişi o. Metal basa-

maklara tırmanan muhbirlerin botlarından çıkan sesleri duyuyorum. Leonard samimi görünüyor. Carrick ona güvenebileceğimi söylemişti. Ben de Carrick'e güveniyordum. Büyükbabam kimseye güvenme demişti. Babam da büyükbabama güvenmemi söylemişti. Büyükbabama güveniyorum. Başım dönüyor.

Başka şansım olmadığı için kapaktan aşağı atlıyorum. Beklediğimden erken yere değince topuğumdan kaval kemiğime bir sancı saplanıyor. Leonard üstümüzdeki kapağı hızla ama sessizce kapatıyor. Dar bir geçitteyiz. Havalandırma mı, ısınma mı emin değilim ama içerdeki hava çok ağır ve geçit çok dar. Dizlerimize çöküp başımızı eğmek zorundayız.

Leonard beni susturmak için parmaklarını dudaklarına götürüyor, bir şey yapmasına gerek yok aslında. Öyle çok korkuyorum ki. Sık nefeslerinden onun da çok korktuğunu anlıyorum. Üzerimizde dolaşan muhbir botlarım duyuyorum. Sihirbazlık numarasım çözmeye çalışıyorlar: Celestine North nasıl ortadan kayboldu?

Kalbim çarpıyor, Leonard'm kaşlarının üstü terlemiş, ondan gelen korkunun kokusunu alabiliyorum. Sevdiğim insanlar beni inciterek çok şaşırttılar, hiç beklemediğim insanlar da gelip umudumu tazelediler. Birileri sürekli kalbimi kırıyor, birileri sürekli beni coşturuyor. Juniper olsa daha iyi tahmin ederdi. İnsanları, durumları hep benden daha iyi anlar o. Uzaktan beni izliyor olsa, "Şimdi anlamaya başladın Celestine," derdi. Televizyon seyrederken ne olacağını hep benden önce anlardı, ben de onun her durumu böyle iyi tahlil etmesini hayretle izlerdim.

Üstümüzde ayak sesleri daireler çiziyor, panik içinde

koşturuyorlar, tüm düzen yok oldu, peşinden gittikleri kokuyu kaybeden karınca sürüsü gibiler. Kapak açılana kadar fark etmemiştim ben, belli belirsiz bir çizgiydi. Onların da görmemesini umuyorum ama muhbirler her şeyi fark etmek üzere eğitim alıyor, hiçbir şeyi atlamazlar.

“Kapağı yukardan açamazlar,” diye fısıldıyor Leonard, sıcak nefesi boynuma değiyor. “Dışardan giriş yok.” Tavandaki panelin sadece güvenlik kartıyla açıldığını gösteriyor. “Ama başka bir yerden giriş yolu bulmaları an meselesi.”

Kapağın üstündeki adımlar susuyor ve Bahee’nin kapısına yöneliyorlar. Carrick’in ailesini düşünüyorum, Cordelia’yı, küçük Evelyn’i ve Mona’yı, hepsi içeri tıklandılar, güvende olduklarını sanıyorlar.

Hepsi senin yüzünden, Bahee’nin bana söylediklerini ona yöneltiyorum öfkeyle. Barışsever lider Bahee. Benden kurtulmak için o ihbar ettiyse, değişimden korktuğu için benim yol açabileceğimden daha büyük bir değişime yol açmış, en sevdiklerinin incinmesine yol açmış olacak.

Leonard’a borçlu hissediyorum.

“Mona’ya Lizzie’yi sordum,” diye fısıldıyorum. Yukarıda olan biten her şeye rağmen tüm dikkatini bana veriyor. “Dediğine göre, Lizzie sana Kusurlu olduğunu söyledikten sonra onu istememişsin, o da kalbi kırılınca çekip gitmiş.”

“Öyle bir şey olmadı,” diyor. İncindi, öfkeleni.

Biraz yüksek sesle söylüyor. Elimle ağzını kapatıyorum. Gözlerini kocama açıp başını sallıyor, beni anladı, konuşmamıza devam etmek istiyor.

“Sana söyledim,” diyor. “Kusurlu olduğunu başından

beri biliyordum. Ya da şüpheleniyordum diyeyim. Damgası göğsündeydi. Ona dokunmaya kalktığımda bir tuhaf olurdu..." Yüzü kızarıyor. "Umurumda olmazdı Celestine, onu asla bırakmazdım. Neden Mona'ya öyle demiş ki?"

Kaşlarımı çatıyorum, taşlar yerine oturuyor. "O dememiş. *Bahee* Mona'ya böyle olduğunu söylemiş. Lizzie'nin ona tavsiye almak için gittiğini, sana Kusurlu olduğunu söyledikten sonra da senin onu istemediğini anlatmış. Öyle üzgünmüş ki Bahee'ye burada daha fazla kalamayacağına söylemiş."

"O adam çok tuhaf," diyor öfkeyle. "Lizzie onu *hiçbir zaman* sevmeydi. Tavsiye almak için asla ona gitmezdi."

"Beni laboratuvar kapısında bırakan da o. Muhbirleri de onun çağırdığını düşünüyorum," diye açıklıyorum. "Acaba sana Kusurlu olduğunu söylemesinden korktuğu için kıza bir şey mi yaptı?"

"Ona bir şey mi yaptı?" Bana dehşet içinde bakıyor. "Ne yaptığını düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Ama öğreniriz," diyorum kararlılıkla.

Muhbirlerin ayak sesleri yangın merdivenine geri dönüyor.

"Yardımanın için çok teşekkürler Leonard. Büyük risk aldın."

"Ben sadece senin yolunu izliyorum. Duruşma sırasında doğrusu bu olduğu için yaşlı adama yardım ettiğini söylemiştim. Merhamet ve mantık," diyor. "Hayat Partisi'ne oy veriyorum."

Gülümsüyorum.

"Onlar buraya çıkan bir yol bulmadan harekete geçsek

iyi olur. Bu taraftan,” diyor ben de onun peşinden labirentin içinde devam ediyorum.

Leonard beni avluda toplanan muhbirleri görebileceğimiz güvenli bir yere götürüyor. Carrick’in annesiyle babasını, Cordelia ve Evelyn’i, Bahee ve Mona’yı, laboratuvarında güvende olduklarını sanan herkesi çevrelemişler. Kalbim küt küt atıyor, buraya benim için geldilerse teslim olmalıyım. Onlar yerine ben, yapılacak en doğru şey bu.

Küt, küt, küt.

İlerlemeye başlıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye tıslıyor Leonard.

“Onları alıp götürmelerine izin veremem. Buraya benim için geldiler.”

“Bunu bilemezsin!” diyor, “Celestine! Geri gel!”

Bir muhbir onu tutunca Evelyn aniden çılglık atıyor. Dikleşip adımlarımı hızlandırıyorum. Yukarı bakan biri beni kesin görür artık. Karanlığın içinde bir el beni tutup kendine çekiyor. Mücadele etmeye başlayacakken bedenlerimiz değince Carrick olduğunu anlıyorum. Kokusunu alıyorum. Bedenimi sımsıkı ona yaslıyorum, kollarıyla beni sarıyor. Tüm bu kuşkulardan bitkin düştüm, ondan nasıl şüphe ettim ki?

“Bunu aklımdan bile geçirme,” diyor alçak sesle.

“Onların seni alıp götürmelerine izin veremem.”

“Gidersen *seni* de onları da götürürler, kime ne faydası var? Bir düşün Celestine.”

Her zaman, bu durumda bile sakinliğini koruyor. Cümleleri yavaş, sanki her şeyi ölçüp biçiyor, doğru zamanı kolluyor. Benim gibi oradan oraya zıplayan düşünceler, imgeler, korku ve panikle hareket etmiyor.

“Nasıl kurtuldun?” diye soruyor.

Ona, Lennox, Fergus ve Lorcan’a hızlıca çatıda yaşananları anlatıyorum. Bahee’den çok hoşlanmadıkları halde, Leonard ve Carrick dışındakiler, duyduklarına çok şaşıyorlar. Hatta biraz da kuşkulular. Bahee beni sadece kendisini kurtarmak için dışarda bırakmış olabilir. Muhbirleri çağırmanın o olduğundan emin değiliz. Eğer o çağırmadıysa aramızda hâlâ bir hain var demektir. Yeniden, o sırada orada bulunmayan Rogan yapmış olabilir mi diye düşünüyorum.

Muhbirin biri çığlık atarak tekmeler savuran Evelyn’i götürürken çömelip Carrick’e sokuluyorum. Cordelia kızı götürülürken acıyla bağırıyor, iki muhbir de onu tutuyor.

“Aman Tanrım,” diye inliyorum, ellerim yüzümde. Bunları görmek istemiyorum ama mecburum.

“Böyle anlaşılmamıştık!” diye bağırınca Bahee, herkes şok içinde ona bakıyor.

Bir muhbir ona doğru yürümeye başlayınca hemen geri çekiliyor, içindeki savaşçı susuyor. Bir muhbirle yüzleşecek gücü yok. Bir düzine muhbir kenara çekilip amirleri olan muhbire yol açıyor. Amir gelip Bahee’nin önünde duruyor. Kaskını çıkarınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum, Mary May bu.

Yüksek sesle yutkununca Carrick ağzımı kapatıyor.

“Anlaşmamıza göre sizi burada bırakıp Celestine’i alacaktık. Celestine’den hiçbir iz yok ve kimse bize mekânda Doğuştan Kusurlu bir çocuk yaşadığını söylememişti. Onu hemen götürmeliyiz. Ona ihtiyacı olan bakımı sağlamamız lazım, çok geç kalmış olma ihtimaline rağmen.” İğrenerek Evelyn’e bakıyor.

Carrick'in yanımda gerildiğini hissediyorum. Özel kurumlarda neler yapıldığını çok iyi biliyor.

"Bahee, sen mi yaptın?" diye bağılıyor Mona.

"Ne yaptın sen?" diye Cordelia Bahee'ye saldırıyor. Ufacık bir rüzgârda uçup gidecek kadar zayıf görünen Bahee, Cordelia'nın bakışlarından kaçıyor.

"Kızı götürün," diyor Mary May elini sallayarak.

Mary May'i bu üniforma içinde görmemiştim daha önce. Genelde Mary Poppins üniformasını giyer. Evi aramaya geldiğinde, giriş saatine uyduğumu kontrol ederken, beslenme düzenimi ve diğer Kusurlu kurallarına uyup uymadığımı kontrol ederken giydiği üniformasını. Büyükbabamın çiftliğine beni aramaya gelen kadın bile bu kadın değildi sanki. Sanki bir seviye atlamış. Sanki artık savaş psikolojisine girmiş. İsyan ekipmanı, kask, kalın filan... Beni bulmak için elinden ne gelirse yapacak. Ne kadar şansım olabilir ki?

Evelyn çok iyi direniyor. Muhbirin birinin bacak arasına tekme atınca adam yüksek sesle bir küfür sallayıp iki büklüm oluyor ve kaskı düşüyor. Kalbim durdu. Carrick'in beni tutan elini daha da sıktığını hissediyorum, bir eliyle de tekrar ağzımı kapatıyor çünkü bağırarak istediğimi çok iyi biliyor.

Kaskı düşen muhbir Art.

Art'ın asi bukleleri yüzüne dökülüyor. Evelyn'in koluna yapışmış, yüzü öfke ve acıyla buruşmuş.

Cordelia kızı için yakarıyor.

Bazı muhbirler Art ve Evelyn'e bakarak eğleniyor gibi görünüyorlar. Umarım bazıları henüz insaniyetlerini kaybetmemiştir de o kaskların ardında yürekleri burkulmuştur.

"Baksanıza, ikisini birden götürsek olmaz mı?" diyor Art. Sesi yüreğimi dağlıyor. "Anneyi de kızı da?"

"Evet! Evet!" diye zıplıyor Cordelia. Gitmeyi, kendisi için dünyanın sonu olsa bile, kızıyla beraber olmayı çok istiyor.

Bu sesi duymayı ne kadar bekledim, şimdi burada, bu koşullar altında duyuyorum. Üniformanın içinde çok garip görünüyor. Asker kılığına girmiş bir oğlan çocuğu gibi. Kaskın anında düşmesi çok normal, o kocaman saç yığını üstünden başına tam oturduğunu bile sanmıyorum. Carrick ile aynı yaşta ama Art bir asker değil, bebek suratlı, ciddiyetten uzak. Sadece gitar çalarken ciddileşir, o zaman bile saçma sapan şarkılar uydurur, favorisi pu-

antiyeli zebra şarkısıdır mesela. Ya da hortumsuz fil, manikürsüz kaplan, boğazlı kazak bulamayan zürafa, sebze yemeyen brokoli. Böyle şeyler.

İçinde bulunduğu durum hiç de Art'a göre değil, fazla gerçekçi. Tuhaf şakalar yaparak işin içinden çıkamaz şimdi. Bir çocuğu annesinden ayırıyor, kendisi de aynı duruma düşmüştü, annesini kaybetmişti, bunu yapamaz. Yapmaz.

"Onun yerine beni götürün," diye bir ses yükseliyor kapının arkasından. Rogan ortaya çıkıyor. Kaçmıştı, özgürdü, ne yapıyor böyle?

Muhbirler dönüp ona bakıyor.

"Ben de Doğuştan Kusurlu bir çocuğum," diyor, sesi korkudan çatlıyor ama yine de güçlü görünmeye çalışıyor.

"Rogan! Hayır!" diye bir çığlık atıyor Carrick'in annesi.

"Ne halt ediyor bu çocuk?" diyor Carrick ileri çıkarak, bu sefer onu tutma sırası bende. Onu tutabilmek için Lennox'un da devreye girmesi gerekiyor.

"Evelyn'i burada bırakın. Beni götürün," diye hepsine yalvarıyor Rogan. "Ben on dört yaşındayım. Annemle babam Kusurlu. Hayatım boyunca sistem dışında kaldım. Beni götürün!"

Mary May ona göz ucuyla şöyle bir bakıyor. Verdiği işaretle muhbirler hareket ediyorlar, Rogan'ı görmezden gelip yanında geçiyorlar, bazıları geçerken omzuna çarpıyor, çocuk düşüyor, onunla dalga geçiyorlar.

İyice çatlayan bir sesle, "Beni götürün!" diye inliyor, kollarını uzatıp teslim oluyor.

Yanından geçip araçlarına doluşuyorlar.

“Sizin için yeterince iyi değil miyim? Ağabeyimi aldınız da beni mi almıyorsunuz?”

Carrick’e bakıyorum. Başını öfkeyle sallıyor, gözleri kömür karası.

Kelly küçük oğlunun yanına koşup ona sarılıyor, öyle çok ağlıyorlar ki ayakta durmakta zorlanıyorlar. Rogan bağarmaktan bitap düşmüş.

Evelyn’in çığlıkları aracın içinden bile duyuluyor. Cordelia diz çökmüş, kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyor. Komşumuz Angelina’yı gözümün önünde ailesinden ayırıp götürmeleri geliyor aklıma. Annelerinin ardından çığlık çığlığa ağlayan çocukları, yüreği yırtılan annenin ıstırap dolu sesi. Angelina’nın tutuklanması tanık olduğum ilk muhbir tutuklamasıydı. Bu seferkinin son olması için elimden geleni yapacağım.

Kırmızı araçlar Evelyn’i de alıp gidiyor.

“**N**e halt ettin sen?” diyerek Bahee’yi ortak alandaki odanın duvarına itiyor Carrick. Burada toplandık, herkes öfkeli, kızgın, kimse kimseye güvenmiyor, olan bitene anlam vermeye çalışıyoruz. Bahee ufacık bedeni duvara çarpınca ciyaklıyor.

Lennox, Fergus, Lorcan ve Mona da etrafını sarınca, “Lütfen,” diyerek elleriyle kendini savunmaya çalışıyor Bahee. Ben biraz geri planda takılmayı tercih ediyorum, yaşananlar beni altüst etti, bir şey diyemiyorum. Tetiği çeken Bahee olduğu halde, bunlara yol açtığım için suçluluk duyuyorum. Ben burada olmasaydım asla böyle bir şey yapmazdı.

“Nefes... nefes alamıyorum...” diye devam ediyor.

Babası Carrick’e seslenerek müdahale ediyor.

Carrick, Bahee’nin boynuna sardığı ellerini gevşetiyor, adam nefes almaya çalışırken yüzünün kanı çekiliyor.

“Böyle olacağını bilemezdim, anlaşılmamız böyle değildi,” diyor sinirle. Cordelia Evelyn’in pembe oyuncak tavşanına sarılarak kendi kendine ağlıyor. “Biliyorsun Evelyn’e taparım. Böyle olmasını hiç istemezdim. Ama

inanın haklı nedenlerim vardı.” Sesi sertleşiyor. “*Onun* burada kalmaması gerek,” derken parmağıyla beni gösteriyor, herkes dönüp bana bakıyor. “Herkes aynı fikirde, biliyorum. Kimse söyleyemedi ama ben söylüyorum işte. Burada kalamaz. Yıllardır güvende yaşıyoruz, şimdi her şey mahvolacak.”

“Hayır, her şeyi sen mahvettin,” diyor Carrick sıktağı dişlerinin arasından. Boynunu bırakmadan önce bir kez daha duvara çarpıyor. Sonra da çekip gidiyor.

“Eninde sonunda bulacaklardı onu,” diyor Bahee, hâlâ sinirli, herkesi kendi tarafına çekmeye çalışıyor, kendini savunma şansını bulunca güveni yerine geliyor. “Tabii ki bulacaklardı. Burada yüzlerce insan çalışıyor. Celestine ülkenin en tanınmış yüzlerinden biri. Biri elbet onu görüp Divan’a haber verecekti. Ben sadece bu aileyi korumak istedim.”

“Aile mi? Hayal dünyasında yaşıyorsun,” diyor Mona.

“Böyle bir şey yapmadan önce herkesin fikrini almalıydın,” diyor Adam. Carrick’in babası benim burada kalmamı savunmadığı için şaşkıyım. “Ve oğlum, üzgünüm ama sen de Celestine’i getirmeden önce herkesin fikrini almalıydın.”

Carrick yumruk yemişe dönüyor. “*Sizin fikrinizi* mi alacaktım?” Yumruklarını sıkıp bir adım atıyor.

Adam, sıkılan yumruklara bakarak, “Oğlum,” diye uyarıyor.

Rogan karanlık köşesinden lafa karışıyor, “O senin oğlun değil.”

Carrick ona dönüyor, “Hele bir daha söyle bunu, seni pişman ederim.”

“Sen. Onun. Oğlu. Değilsin,” diyor Rogan yavaş yavaş ve yüksek sesle. Ayağa kalkıyor. “*Ben onun oğluyum. Ne kadar oldu sen geleli? İki hafta? Ben hayatım boyunca onun yanındaydım. Neleri feda ettim biliyor musun? Hayatım boyunca yeraltında saklandım. Birkaç haftada bir, şanslıysak birkaç ayda bir taşınmak zorunda kaldık. Okul yok, arkadaş yok. Sen krallar gibi yaşadın ama. Televizyonda gördüm senin büyüdüğün kurumu; havuzlar, restoranlar, tatiller, kayak. Sen neyi feda ettin ki?!*” diye bağırıyor.

Kelly oğulları kavga ederken kulaklarını kapatıp acı dolu bir ses çıkarıyor.

“Neyi mi feda ettim?” diyor Carrick, Rogan’a aptalsın der gibi bakarak. “Ailemi.” Öyle bir bağırıyor ki Cordelia bile ağlamayı bırakıp ona dönüyor. “Beni seven insanları. Beş yaşındaydım, yalmzıdım, korkuyordum. Eğlendim mi sanıyorsun? Annemle babam gelip beni alsın diye bekledim. Gelmediler. Bana her gün onların canavar olduğu söylendi. Krallar gibi mi yaşadım sanıyorsun? *Kimsem* yoktu. Kimseye güvenmedim. Her gün o kadar çok yalan işittim ki neye inanacağımı şaşırdım. Sizi anlayışla karşılamazsam kusura bakmayın. Sizi bulmak için özgürlüğümü feda ettim. Sonunda bulduğumda bir de gördüm ki *zaten bir oğlunuz var*. Bunca zaman beni aradığınızı, ben özlediğinizi sanmıştım, meğer siz hayata baştan başlamışsınız. İşte ben bunları *feda* ettim.” Babasına dönüyor. “Tam da bu yüzden bana biraz güvenmenizi bekledim, buraya önemli birini getirdiğime inanmanızı.” Boynundaki damarlar atıyor, yumrukları sımsıkı. Herkes geri çekilip ona yer açıyor, patlamak üzere olan bir canavara benziyor.

“Celestine’e karşı hislerini anlıyorum,” diyor babası sessizce, sabırla. Herkes benim hâlâ odada olduğumu unutmuş gibi.

“*Hislerimi* boş ver. Benim ondan *hoşlanmam* değil mesele. Celestine’in Crevan karşısında nasıl bir gücü var bilmiyorsunuz. Kusurlu hareketi için ne kadar önemli biri haberiniz yok.”

Carrick hareketten bahsedince birkaç kişi gözlerini deviriyor.

“Haa, evet, şu *güç*.” Bahee açık açık gülüyor. “Bir güçten bahsedip duruyorsun ama daha bir şey göremedik. Daha bu tesisten çıkmayı istemiyor, kendi ağzıyla söyledi.”

Herkes bana dönüyor. Yerimde kıpırdanıyorum gerginlikten.

“O eskidendi.”

“Hangi eskiden?” diye dudak büküyor Bahee. “Carrick sabah kulağına tatlı tatlı üflemeden önce mi? Celestine, seni cephede öne sürüp arkana saklanmalarına izin verme sakın.”

Demek kapının önünde bizi dinleyen oydu. Buradan ayrılmak istemediğimi de, Carrick’in onlara katılmam beni ikna etmeye çalışmasını da duydu. Bahee gitmemden mi kalmamdan mı daha çok korkuyor emin değilim.

“Bu çok saçma.” Carrick’in sabrı taşıtı. “Sizinle konuşmak zaman kaybı. Harekete geçmemiz lazım. Yapacak çok işimiz var, bize destek olmanız da olmanız da. Celestine’in Crevan’a karşı elinde bir şey olsa da olmasa da fark etmez. İnsanlar onu destekliyor ve destekleyenlerin sayısı her gün artıyor. Sadece Kusurlular da de-

ğil. O herkes için bir simge oldu. Hayat Partisi'nin yeni sloganı merhamet ve mantık artık. Bir siyasi parti, bir Kusurlu'nun sözlerini kullanıyor, görülmüş şey değil."

"Yapma yahu," diye küçümsüyor Bahee. "Bu Enya Sleepwell'in kaybedeceği bir kumar. Kusurlulara sahte umutlar veriyor. Ne zaman biri bizim için bir şey yaptı ki? Lizzie'yi hatırlayın. Erkek arkadaşına Kusurlu olduğunu söyler söylemez terk edildi. Tam burada, bizim yanımızda. Öyle de âşıktı ki!" Öfkeyle gülüyor. "Dışardakilerin en ufak bir desteği olduğuna inanıyorsanız hayal dünyasında yaşıyorsunuz."

"Bu doğru değil," diyor Rogan sessizce.

Hepimiz ona dönüyoruz.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Adam.

"Lizzie'nin Leonard yüzünden gittiği doğru değil." Rogan'ın sesi titriyor. Öyle kokuyor ki, kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

"Onun ağzından çıkan tek bir söze bile inanmam," diye patlıyor Bahee.

"Kes sesini." Patlama sırası Carrick'te. Sesini alçaltıp, "Rogan ne biliyorsan anlat."

Rogan göz ucuyla Bahee'ye bakıyor, sonra gözlerini yere çeviriyor. Tekrar içine kapanıyor.

Mona yanına gidip eğiliyor. "Bize gerçeği anlatabilirsin. Bahee'den korkmana gerek yok."

"Onu götürdüğünü gördüm."

"Kim? Kimi gördün?"

"Bahee," diyor, gözleri sulandı. "Lizzie'yi cipe bindirdi. Gitmek istemiyordu. Ağlıyordu. Buradaki hayatımızı mahvetmesine izin vermeyeceğini söyledi. Leonard'a Ku-

surlu olduğunu söyleyecekti. Ona gidiyordu. Bahee ona izin vermedi. Onu götürdü. Gördüm.”

Herkes Bahee’ye bakıyor.

“Daha birkaç dakika önce kendi kardeşi onun hain olduğunu düşünüyordu. Bu çocuğun sözlerini umursamayın bence. Çok genç. Kafası karışık. Yıllardır tesisten çıkmadım ki, herkes biliyor.”

Carrick Bahee’nin üstüne atlayıp çenesine bir yumruk atıyor.

Bahee acıyla çığlığı basıyor. “Kırdın,” diye inliyor, acı içinde yuvarlanıyor. Kimse yardıma gitmiyor.

Mona, Bahee’nin yanında gidiyor, “Lizzie’yi nereye götürdün?”

Bahee hâlâ acı içinde, doktora ihtiyacı olduğunu söylüyor. Mona’nın umurunda değil.

“Lizzie’yi nereye götürdün?” diye bağırıyor. Bahee sonunda soğuk bakışlarını ona çeviriyor.

“Çok uzağa değil. Şehre. Çekip gitmesini, yaşayacak başka yer bulmasını söyledim.” Sesinde hiçbir duygu yok. Lennox’un kabileye kabul törenini yapan kişi o değil sanki. Sanki iki kişiliği var. Biri sıcacık, biri buz gibi. Tek bir adamın içinde hem mükemmel, hem kusurlu. Bozuk paranın iki yüzü gibi. “Ama hepinizi korumak için yaptım. Sizi korumak için bugüne kadar neler yaptım bilmiyorsunuz. Celestine gelene kadar burada mutlu mesut yaşıyorduk, güvendeydik. Size liderlik etmem hoşunuza gidiyordu. Ama eğer lideriniz olarak onu kabul ederseniz kendi mezarınızı kazmış olursunuz.”

Uzun bir sessizlik.

“Celestine ile daha dün tanıştım,” diye sessizliği bozu-

yor Mona. “Carrick’in bahsettiği o ‘gücün’ bir izine rastlamadım valla henüz. Ama kendinize şunu sordunuz mu; kimin için *tam on iki* muhbir yüksek güvenli hükümet destekli bir laboratuvarı basmış bugüne kadar? Divan’a karşı bir şey olmalı bu kızda.” Merakla bana bakıyor. “O şey her neyse, ben bu işte varım.”

“Ben de hâlâ varım,” diye katılıyor Lorcan.

“Ben de,” diyor Fergus.

“Ben hiç yok olmadım gibi,” diye sırtıyor Lennox.

23

Kapı aniden açılıyor ve Eddie içeri giriyor. “Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim,” diye espri yapınca Lennox, ortamdaki ağır hava dağılıyor.

“Artık patronunuz değilim,” diyor Eddie. Her an kalp krizi geçirebilecekmiş gibi yüzü kıpkırmızı.

“Kovdular mı seni?” diye soruyor Bahee, hâlâ sarsılmış durumda.

“Hayır,” diyor Eddie, üzgün gözlerle aşağı yukarı bakıyor. “Sizi kovuyorlar. Şirketin sahibi tüm iyi niyetiyle burada çalışmanıza izin verdi gizli kalmanız şartıyla ama. Anlaşmayı bozdunuz.”

Bahee’nin yüzü daha da soluyor, “Ama bunu yapamaz. Kimse tanımaz onu ama ben tanıyorum. Kimliğini gizli tuttum, sözümü tuttum. O da bizi koruma sözü vermişti.”

“Siz sözünüzü tutmadınız, o da tutmayacak. Öğlene kadar gitmenizi istiyor. Burası artık güvenli değil. Sizin yüzünüzden hem kendisi hem de tesis dikkat çekti. Tüm bu olanları nasıl açıklasın?”

Bahee’nin dünyası yıkıldı, “Ama nereye gideriz?”

“Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Ne kadar az şey bilsem o kadar iyi. Öğlene kadar hepiniz gözetimimden *kaçmış* olacaksınız. Yani, gitmenize izin veriyoruz.” Kapının kenarından bana uzun uzun bakıyor. “Hadi size iyi şanslar.”

Cordelia sanki yeterince ağlamamış gibi tekrar ağlamaya başlıyor. Ayağa kalkıp bana bağırmaya başlıyor. “Tek yapman gereken teslim olmaktı Celestine.”

Donup kalıyorum.

“Teslim olsaydın Evelyn’i geri vereceklerdi. Ama olmadın. Seni bekledim. Teslim *olmadın*. Sen de gençsin biliyorum ama Evelyn *daha altı yaşında*. Hangi lider kendi çıkarı için başkalarını satar? Bir sen, bir de o,” öfkeyle bana ve Bahee’ye bakıyor. “İkiniz de aynısınız.”

Bu hakareti kaldırmayacağım çünkü haklılık payı da var. Carrick bana uzanmaya çalışırken hızla odadan çıkıp dosdoğru kabinime gidiyorum. Büyükbabamın verdiği kontörlü telefonu alıp kaydettiğim numaralardan birini arıyorum. Bu kişiyi arayacağım aklıma gelmezdi ama durum çok acil.

Bir saat sonra yirmi kaçak Kusurlu *Vigor* binasının ön kapısında toplanıyor. Carrick, Lennox, Fergus, Lorcan ve ben göz önünde değiliz. Kimse ne yapılacağını bilmiyor, Carrick bile. İşte bana inanmayanlara kendimi kanıtlamak için tek şansım var.

Uzakta siyah bir araba beliriyor. Eddie kuşkuyla bana bakıyor. Ona başımla işaret edip gölgelerin arasına, Carrick’in yanına çekiliyorum.

“Ne oluyor?” diye soruyor Carrick.

Onu duymazlıktan geliyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturdum duruyorum. Tesisin dış kapısı yavaş yavaş açılırken umarım planım yolunda gider diye dua ediyorum. Camları karartılmış siyah araba içeri girmeden kapının önünde duruyor. Herkes bana bakıyor, gerginler. Güçlü durmalıyım. Çenem yukarda. Planım işe yaramalı. Arabanın kapısı açılıyor.

Evelyn iniyor arabadan. Kapıyı kapatıp hıçkıran annesine doğru koşuyor. Cordelia benim duyacağım şekilde bağırmaya başlıyor.

“Onu geri getirdin, onu bana getirdin,” diyor hıçkırıklar içinde. “Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

Araba geri dönüp geldiği yoldan gidiyor. Tesisin kapıları tekrar kapanıyor. Tuzak falan yok, herkes güvende.

“Nasıl becerdin?” diye soruyor Lennox.

“Evet ya? Nasıl becerdin?” diye soruyu tekrarlıyor Carrick.

Herkes hayret içinde bana bakıyor. Şaşkınlık. Hayranlar. Hoşuma gidiyor.

“Ben varım,” diye bağırıyor Rogan avludan.

“Biz de,” diye katılıyor Adam, Carrick’e özür diler gibi bakarak.

“Pekâlâ, o zaman işe koyulalım,” diyorum adrenalinin etkisiyle. “Hadi bir an önce toparlanıp yola koyulalım. Hareket vakti geldi.”

Kabine dönüyorum, birkaç parça eşyayı sırt çantama tıkarken ellerim titriyor. Çantayı omzuma atıp kapı kolu- na uzanıyorum. Kapıyı açmak yerine ters tarafa çevirip kilitliyorum. Odanın bir köşesine sınıyorum, başımı dizle-

rime gömüp olanları sindirene kadar ağlıyorum.

Art, muhbir olmuş. Mary May onu eğitiyor. Beni yakalamak için buraya geldi. Tüm bunlar aklımdan geçerken kalbim deli gibi atıyor. Daha büyük bir ihanet olamaz. Carrick baştan beri Art'ın muhbir olduğunu biliyordu. *Bana yaptıklarından sonra* onu Crevan'a ulaşmak için kullanmayı önerdiğinde ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Beni kullanmaya çalışmıyordu, sadece üzölmeye-yim diye gerçeği saklıyordu.

"Yahu nasıl becerdin?" diye tekrar tekrar sordu Carrick. Hepsi bir tür Tanrı, bir yaratıkmişim gibi bana bakıyordu. Ona Evelyn'i nasıl kurtardığımı anlatmadım. Baş başa kalınca söyleyeceğim. Bu gizem bulutunun işime yaradığını düşünüyorum. Oysa korkudan iliklerime kadar tir tir titriyorum.

Evelyn'i kurtaran telefonu açarken başlayan titreme hâlâ devam ediyor.

Küçücük kabinde volta atıyordum, "Alo? Yargıç Sanchez?"

Sanchez, Divan kürsüsünde Crevan ile beraber oturan üç yargıçtan biri. Benim Kusurluluk kararında onun da imzası var. Ama mahkeme boyunca Crevan'a karşı da çıkmıştı. Ben de bir şekilde aralarında kalmıştım aslında. Evden kaçarken beni bulup Crevan'ı alt etmek için işbirliği yapmayı önermişti. Ona hiç güvenmemiştim ama sonuçta kaçmama izin verdi. Büyükbabama ondan bahsettiğimde çok dikkatli olmamı söylemişti. Güvenilir biri olmadığını, onunla iletişimin başımı daha büyük derde sokabileceğini söylemişti.

"Evet, ben Sanchez."

“Celestine North.”

Sessizlik. “Bak, bak, bak. Karabatak yine çıktı. Tekrar kaçtığını duydum. İtiraf edeyim bu kedi fare oyunu pek hoşuma gidiyor. Crevan için aynısını söyleyemeyeceğim.”

“İki hafta önce bana yardım edeceğinizi söylemiştiniz.”

“Hatırladığım kadarıyla bir şey karşılığında...”

Elimde Crevan’a karşı nasıl bir koz var tam bilmiyor. Tek bildiği beni panik içinde aradığı, her yere muhbirler saldı. Benim önemli olduğum sonucuna kendi varmış.

“Size yardım edeceğim. Ama güvenimi kazanmak için bir şey yapmalısınız.”

“Bence çok yaptım bile. Kaçmana izin verdim, hatırlamıyor musun?”

“Ama işler değişti. Büyükbabamı hücrede tutuyorsunuz. Bu bana pek güven vermiyor doğrusu.”

“Aman Tanrım, çok hızlı kaptın bu işi. Senin için ne yapabilirim?”

“Bir saat önce KTD santralinden bir Doğuştan Kusurlu çocuk alındı. Onun geri getirilmesi lazım.”

“İmkânsız.”

“Öyleyse size yardım etmem de imkânsız.”

“Bekle.” Susuyor. “Bana bir saat ver.”

Sihrimi konuşturduktan sonra herkes benim sıradaki hamlemi bekliyor, bana inanıyorlar, bana güveniyorlar. Onlara Carrick’in elimde olduğunu düşündüğü şeyin, sinir krizi geçirmekte olan Crevan’ın bana yasa dışı altıncı damgayı vurması sırasında çekilen videonun, aslında bende olmadığını söyleyemem. Kimse bunu bilmemeli.

Elimdeki tek güç bu. Biz Kusurluların elimizdeki tek güç bu. Yoksa biz birer hiçiz.

Şimdilik bana inanan bu insanlar, devam etme gücümü veren tek şey. Ve ben onlara yalan söylüyorum. Bir Kusurlu'dan başka ne beklenir ki?

Sırdaki hamlem bir meleğin peşine düşmek. Tabii ki. Raphael Angelo.*

Bugüne dek bir Kusurlu kararını geri çevirmeyi başaran *tek* savunma avukatı.

Onun adını ilk beni kalede ziyarete geldiğinde büyükbabamdan duymuştum. Söylediklerini saçma sapan komplo teorileri diye pek umursamamıştım. O zaman her şeyin büyük bir yanlış anlama olduğunu sanıyordum, Crevan'ın beni bu karışıklıktan kurtaracağına inanıyordum. Nereden bilecektim ki gün gelecek tüm umudumu büyükbabamın o sözlerine, sonrasında gelişen diğer sohbetlerimize bağlayacağım.

Kabinde sindiğim köşede bu dünyanın benim için fazla büyük olduğunu, her şeyin üstüme üstüme geldiğini düşünerek bir güzel ağladıktan sonra kendime geliyorum, gözyaşlarımı silip planıma odaklanıyorum. Beni bekleyenler var.

Yargıç Sanchez'i tekrar arıyorum.

* Angelo, İtalyancada "Melek" anlamına gelir. (e.n.)

Açar açmaz teşekkür ediyorum.

“Her şeyin bir karşılığı var Celestine. Buluşalım.”

“Daha değil. Bir adrese ihtiyacım var.”

“Bir iyilik daha?”

“Ben *size* iyilik yapıyorum, unutmayın,” diyorum sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. “Bir sonraki buluşmamız Divan mahkemesinde olacak ve siz de tam olarak ne yapacağınızı bileceksiniz. Kararım iptal edilecek. Hepsi bitecek; hayatıma, okuluma, aileme geri döneceğim, her şey eskisi gibi olacak.” Sesim çatlıyor.

“Ah Celestine.” İç çekiyor, “Daha akıllısın sanıyordum. Biliyorsun pek şansın yok. Kusurlu kararı geri çevrilmedi hiç.”

“Doğru değil, Jessica Taylor var.”

Sesi çıkmıyor.

“Nereden duydun? Bu bilgi halka açıklanmamıştı.”

“Bilmediğimi sandığınız pek çok şey biliyorum.” Güvenim yerine geliyor tekrar, neredeyse küstahlaşacağım.

“*Sizin* bilmediğiniz pek çok şey de biliyorum hatta. Crevan neden bu kadar endişeleniyor sizce?”

“Mahkemede seni kim temsil edecek?”

“Bay Berry değil, ortadan kayboldu çünkü. Tıpkı Damga Odası’nda bulunan bütün gardiyanlar ve sorular sormaya başlayan Pia Wang gibi.”

Bir an susuyor. Söylediklerimi zaten biliyor. “Evet. O odada ne oldu Celestine? Öğrenmem gerek.”

“Belki hep beraber gezmeye gittiler. Sizi dışladılar diye bozuldunuz mu?”

“O gruptan dışlanmamın tek bir nedeni var. Crevan bu konuşuklarımızı asla öğrenmemeli. Bir şey planladığı-

mız anlaşılmamalı. Ben seni koruyorum ama sen de beni korumalısın.”

“Biz bir şey planlamadık. Zamanı geldiğinde anlayacaksınız zaten, o zaman da yanımda yer almanız gerekecek.”

“Kimin adresini istiyorsun?”

“Raphael Angelo.”

Kıkırdıyor, “İşte şimdi mesele ilginçleşiyor. Ne yazık ki sana yardım edemem Celestine. Bir Kusurlu’ya yardım etmiş olurum. Divan’ın asil yargıçlarından biri için söz konusu bile olamaz. Bu işi kendin halletmelisin. Yapabileceğim bir şeye ihtiyacın olduğunda ararsın.”

Daha yeni bir Doğuştan Kusurlu çocuğun salıverilmesine yardım ettiğini düşününce bu sözlerindeki çelişki iyice büyüyor.

Tekrar kabindeki köşeye çekilip büzülmek istiyorum, daha önce iyi gelmişti, ama gitmiyorum. Küfrederek telefonu yatağa atıp odayı adımlamaya başlıyorum. Dışarda herkes beni bekliyor, balkondan sesler geliyor, herkes hazır. Ama ben ne yapacağımızı bilemiyorum.

Düşün, düşün, düşün Celestine. Elindekileri kullan. Elindekileri kullan. Önünde bir problem var, çözümü bul. Matematik yeteneğime başvurmalıyım. Elimde ne var? Benim tarafımda *kim* var? Bingo. Telefonu tekrar alıp Highland Kalesi internet sitesine bakıyorum. Fazla arama yapmama gerek kalmadan kaçak Celestine North için ihbar hattının numarası karşıma çıkıyor.

Arıyorum.

“Highland Kalesi ihbar hattı.” Bir kadın açıyor telefonu.

Bu adı duyunca gözlerimi deviriyorum. Aramaların kayıt altında olduğunu varsayarak sesimi değiştiriyorum.

“Muhbir Kate ile görüşebilir miyim lütfen? Elimde sadece onunla paylaşabileceğim bir bilgi var.”

“Bağlıyorum.”

Bu kadar kolay olamaz.

Aktarılan hat çalıyor ve Kate açıyor.

“Buyurun ben Kate.”

Muhbirlerin oda telefonlarının da dinlendiğini tahmin ediyorum.

“Ben ağaçtaki kız.”

Sessizlik. Bulunduğu yerden ayrıldığını duyuyorum. Fonda gelen sesler değişiyor. “Pardon iyi duyamıyorum. Hatta bir sorun var, sabit hattan aramayı deneyeyim. Numaranızı alabilir miyim?”

Duraksıyorum. “Hayır.”

“Pekâlâ. İki dakika sonra beni bu numaradan arayın.”

Bir kalem bulmak için Mona’nın eşyalarını karıştırıyorum. Makyaj malzemelerinden başka bir şey yok. Bir ruj alıp duvara söylediği numarayı yazıyorum.

Kate telefonu kapatınca tekrar odayı adımlamaya başlıyorum. İki dakika.

Sıkıldım, kafam karıştı. Neden bilmiyorum ama elim duvara uzanıyor ve rujla Vigor firmasının logosu olan karekök işaretini çiziyorum.

√

Dikkatle bakarak, belki bininci defa daha önce nerede gördüğümü çıkarmaya çalışıyorum.

Kapı tıklanıyor.

“Bir dakika lütfen,” derken sesim titriyor, derin bir nefes alıyorum.

Kapı yine de açılıyor. Herkes koridora dizilmiş, ellerinde çantalar, gitmeye hazırlar. Hava çok ağır. Carrick bile gergin görünüyor. Kontrolü başka birinin ele almasına izin vermenin ona ağır geldiğinden eminim.

“Diğerleri gidecek bir yer bulup ayrıldı. Bizim de gitmemiz gerekiyor Celestine,” diyor Mona. “Eddie her an tekmeyi basabilir. Kaçmamıza izin vermeleri için son şansımız, yoksa işimiz biter.”

Herkes beklenti içinde bana bakıyor, umutla, güvenle. Bu şekilde bir şey yapamam. Onlara liderlik edemem. Daha atacağım bir sonraki adımı bile bilmiyorum. Problem, çözüm. Aslında bu işi iyi becermem gerekirdi.

Boğazımı temizleyerek otoriter bir tonda konuşmaya çalışıyorum. “Ayrılmamız gerek. Fergus, Lorcan ve ben bir arada ilerleyemeyiz, yüzlerimiz çok tanınıyor.”

Herkes anında bana katılıyor.

“Carrick ve ben devam edeceğiz. Diğerleri güvenli bir yerde saklanarak bizden haber bekleyecek.”

Pek emin olmayan gözlerle birbirlerine bakıyorlar.

“Nerede bekleyelim peki?” diye soruyor Mona. Liderliğimle ilgili şüpheler filizlenemeye başladı bile.

Düşün, düşün Celestine. Problem çözmek; sen bu işte çok iyisin.

Gözlerini kısıp duvara bakıyor, “Duvarıma ne halt ettin böyle?”

Kırmızı rujla yazdığım numara ve Vigor logosuna dönüp bakınca kafamda bir şimşek çakıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor.

Birkaç hafta önce Profesör Lambert ile yaptığım konuşma geliyor aklıma. Karısı matematik öğretmenimdi. Kusurlu sorunlarından etkilenen ailelere destek grubu kisvesinde yapılan toplantılardan birine katılmam için beni eve çağırmıştı. Toplantı aslında Kusurlu hareketine destek toplamak için düzenlenen bir etkinlikti ve sonunda muhbirlerin baskınına uğramıştık. Muhbirlerden saklanırken kendisi de Kusurlu olan Profesör Lambert'le karşılaşmıştım. Değerli bir bilim adamıydı, odasındaki ahşap paneller önemli kişilerle beraber çektiği fotoğraflarla doluydu. Mutlu günlerinde Crevan ile beraber çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Crevan, Lambert'e damgayı vurana kadar görüşüyorlarmış. Akıllı bir adam olduğunu anlamıştım ama karşılaştığımızda viskiyi biraz fazla kaçırdığı için ayrılırken söylediklerini pek dikkate almamıştım. Şimdi, problemimi çözmeye çalışırken Lambert'in sözleri bir şey ifade etmeye başlıyor.

"George Pólya ismine aşina mısın?" diye sormuştu.

"Tabii ki." Bir matematikçiydi, annem doğum günümde bir kitabını almıştı bana. Çocuğa almak için tuhaf bir hediye idi ama benim hoşuma gitmişti.

"Felsefesini beğenirim. Pólya'ya, elindeki problemi çözemiyorsan, içinde çözebileceğin daha basit bir problem mutlaka vardır: bul onu... derdi. Güçlü yönlerine bak, kahramanların rehberin olsun. Ben bir bilim adamıyım."

Profesör Lambert bana bu öğüdü vermişti ama şimdi bana başka kaç şekilde daha yardım ettiğini görüyorum. Bilim adamlığını nasıl kullandığını sormak hiç aklıma gelmemişti ama şimdi yanıtı biliyorum. Vigor logosu, Lambert'in gizli ofisinde çalışmalarının, fotoğrafların,

kırtasiye malzemelerinin, plakaların üzerindeki damgalarda gördüğüm logonun tıpa tıp aynısı. Bu tesisin arkasındaki isim Profesör Lambert.

“Tesisin sahibi bize yardım eder, sizi saklar.” Planım yerine otururken adrenalın tekrar etkisini göstermeye başlıyor.

Bahee homurdanıyor. “Daha buranın sahibinin kim olduğunu bile bilmiyorsun. Benden başka kimse bilmiyor. Eddie daha şimdi bizi burada tutmak istemediğini söyledi adamın.”

“Kendisini bizzat tanıyorum,” diyorum kendime güvenerek. “Adı Profesör Lambert.”

Carrick şaşkınlık içinde bana bakıyor.

“Sizi burada tutmak istemiyor olabilir ama yardım etmeyeceğini söylememiş. Biz burada konuşurken kendisi ve karısı Alpha evde gelmenizi bekliyorlar.” Ya da birkaç dakika içinde beklemeye başlayacaklar. Grupta iki tane Doğuştan Kusurlu çocuk olduğu için Alpha’nın seve seve yardım edeceğini düşünüyorum.

Bahee tükürükler saçıyor adeta; “Sen, Profesör Lambert’i nereden biliyorsun... kimse... kimse bilmez... o...” Bana bakıyor, şaşkın, afallamış, öfkeli, etkilenmiş. Bereli yüzünden tüm duygular okunuyor hayretle bana ve Carrick’e bakarken.

“Nasıl bilebilir?”

“Sana söylemiştim, o çok özel biri,” diyor Carrick tepeden bakarak.

“Şimdi bana izin verirseniz önemli bir telefon konuşması yapmam gerek,” diyerek kapıyı yüzlerine kapatıyorum.

Kate'i aramadan önce kapıya sırtımı yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

Kate ilk çalışta açıyor.

"Cep telefonlarımız dinleniyor ama bu güvenli bir hat. Sana nasıl yardım edebilirim?"

O kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacağım. "Benim tarafımda mısın?"

"Seni görür görmez yakalamam gerekiyordu biliyorsun. Senin tarafında olmasam neden bırakıp gideyim?"

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Çetin cevizsin, kurtulmayı başaracağını biliyordum. Kaçmışsın işte!"

Gerçek tam tersi olduğu halde insanların üzerinde böyle bir etki bıraktığım açıkça ortada.

"Bizim yanımızda bir muhbir daha var. Adı Marcus, Profesör Lambert'ten sorumlu muhbir."

Marcus, Profesör Lambert'in evinde büyükbabamın muhbirlerden saklanmasına yardım etmişti. "Onunla irtibata geçmem gerek, burada saklanacak güvenli bir yer arayan insanlar var."

Kate sessiz.

"Alo?"

"Kendisi kocamdır," diyor alçak sesle.

Şaşkınlıkla gülümsüyorum. Havaya bir yumruk sağlayıp bu tatlı tesadüfler için şükrediyorum.

"Yani arkadaşlarıma yardım edebilir mi?"

"Evet, hemen arayacağım."

"Bir şey daha var. Raphale Angelo diye birinin adresine ihtiyacım var."

"Sıradaki hamlen bu mu?"

“Evet.”

“Adresini bulabilirim ama yıllardır kimse görmedi onu. Crevan uzun zaman önce kokutup kaçırdı adamı.”

“Hmm, o zaman daha şimdiden çok ortak noktamız var demektir.”

Raphael Angelo, Vigor'dan arabayla iki saat mesafede, ormanın derinliklerindeki dağlık arazide yaşıyor. Öyle bir saklanmış ki milyon yıl arasam bulamazdım. Kate'in detaylı tarifine rağmen yolumuzu zor buluyoruz.

Cipi, Alpha ve Profesör Lambert'in evine gidenler alınca Leonard bize kendi arabasını verdi. Bu yaptığını asla ödeyemem. Kusurlulara yardım etmenin sonu hapis sonuçta. Ama ona teşekkür etmek için elimden geleni yapmayı planlıyorum.

Carrick ile dün gecedен beri ilk defa baş başayız, dağ yolunda ilerliyoruz. Gece yaşananların üzerinde çok düşünemedim ama şimdi şehirden, muhbirlerden uzakta ikimiz de rahatlıyoruz. Carrick pencereyi indiriyor, alçak sesli müzik açıyor. Muhbirlerden bir kez daha kaçışımı anons eden radyo kanallarını hızla geçiyoruz.

Crevan'ın sahip olduğu kanallara göre ben herkesin korkması gereken çok tehlikeli bir kaçağım. Diğer kanallarda ise on sekiz yaşında bir kızın neden peşine düşüldüğü irdeleniyor, sistemden kaçmanın bu kadar kolay olması sorgulanıyor. Yoksa sistemin kendisi mi Kusurlu? Ben

gözlerden uzak yaşayıp sorun çıkarmadığıma göre Kusurluların bu kadar sıkı takip edilmesi şart mı gerçekten? Divan neyi kanıtlamaya çalışıyor? Hepsi güzel sorular.

Gerçi bu tartışmaların her biri Crevan medyası tarafından susturuluyor. Şehrin dört bir yanında başlayan isyanların sorumlusu olarak gösteriliyorum.

Carrick uzanıp kucığımdaki elimi tutuyor. “İyi misin?”

“Evet.”

“Yani, şey, dün gecedен sonra iyi misin?”

Benim için ilkti, ona da söyledim. Öyle şefkatli ve anlayışlıydı ki, sürekli iyi olup olmadığımı kontrol etti. Hiç söylemese de onun için ilk olmadığını anladım. Kurumda yetişen erkekler zaten pek hızlı olmalarıyla ünlüymüş, Mona öyle söyledi en azından. Mona’nın da bu şöhrete katkısı olduğunu hissetmiştim. Ama Carrick ile olduğunu sanmıyorum. İkisinin arasında bir şey geçmediğinden eminim.

“Hm, şu mesele, iyiyim sağ ol.” Yüzüm kızarınca Carrick gülümsüyor.

Gülümsemesi ile yüzü değişiyor. Onu gergin ve sert hatlarla görmeye alıştım, gülümseyince sanki gençleşiyor.

“Profesör Lambert’in *Vigor’un* sahibi olduğunu nereden biliyorsun?” diye soruyor beni merakla inceleyerek.

Gülüyorum. “Carrick, herkese benim sihirli güçlerim olduğunu söyleyip duran sensin. Şimdi ben bir şeyi bilince şoka mı girdin?”

“Evet, aynen öyle.”

“Şirketin logosunu bir yerden hatırlıyordum ama bir türlü çıkaramıyordum. Sonradan dank etti. Lambert’in ofisinde görmüştüm. Böyle bir şirkete yatırım yapmak, tam da onun yapacağı iş zaten.” Gülüyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Karbon aslında kirlilik yaratan atık madde. *Vigor* bu atığı kaynak olarak kullanmanın bir yolunu buluyor.”

“Evet,” diyor hâlâ anlamadı.

“Ve bu işi yapmak için Kusurluları kullanıyor. *Bizler* karbon gibiyiz.” Kıkırdıyorum. “Kimsenin istemediği atıklar. *Bir sorunu* çözüme çevirmek. Tam Profesör Lambert’e göre. O zaman bana bazı öğütler vermişti, tam anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.” Ses tonumu değiştiriyorum. “Profesör ve Alpha kurumdan ayrıldıktan sonra onların yanına yerleştirildiğini söylediler.”

“Komşu evler, öyle deniyor,” diyor öfkeyle. “Her hareketinin izlendiği evler. Bir hapisten çıkıp diğerine giriyorsun. Onların gözetiminde topluma karışmanı sağlamak görevleri. Ama aslında her hareketini izleyip kuruma ihbar etmeleri isteniyor.”

“Profesör Lambert ve Alpha’nın seni Divan’a ihbar ettiğini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum hayretle.

“Gerçek şu ki, onların gözetimindeyken ailemin peşine düştüm ve sonunda kendimi kaledeki hücrede buldum. “Alpha, Kusurlu ailelerine destek grubunu yürüterek Divan adına çalışıyor aslında.” Sesi öfkeli.

“Dışarıdan görünen öyle. Gerçekte Kusurlu hareketine destek toplamak için kullanıyor grupları. Herkesi bir araya getirmeye çalışıyor. D.K Kurumlarını kapatmaya çalışıyor. Beni de kendi saflarına katmak istiyordu, benimle beraber seni de,” diye açıklıyorum.

Carrick bu bilgileri sindirmeye çalışıyor. Benim gibi onun da güven sorunu olduğunu görüyorum. Kusurlular için hiçbir şey basit değil, pek çok oyunun piyonu haline

gelmek an meselesi. Onun için üzülsem de, bu hislerin sadece bana ait olmadığını bilmek beni rahatlatıyor.

“Profesör Lambert onların yanında biraz daha kalsaydın aileni bulmana yardım edeceklerini söyledi. Baştan beri niyetleri buymuş ama sen yanlarında yirmi dört saatten daha kısa süre kalmışsın. Sana kendilerini kanıtlatma şansını vermemişsin onlara.”

Sesli düşünüyorum.

“Sen Highland Kalesi’ne götürüldükten sonra ailen *Vigor*’da güven içinde yaşamaya başlamış. Salıverildikten sonra sana ailenin yeriyile ilgili ipuçları verilmiş. Düşünürsen, ailenle buluşmanın Alpha ve Profesör Lambert’in yardımıyla olduğunu anlarsın. Yani, *Vigor*’u ilk nasıl öğrendin?”

Cevap vermiyor, sessiz, düşünceli. Zihninde parçalar yer değiştiriyor, gerçekliğinden emin olduğu şeyleri sorguluyor. Carrick, ailesini bulmak için Alpha ve Lambert’in yanından kaçmıştı. Eğer onlarla kalsaydı, ailesine kavuşacaktı ve asla damgalanmayacaktı. Özgürlüğünü boş yere kaybettiği anlamına geliyor bu. Bu meseleyi daha fazla uzatmak istemiyorum ama sormaktan daha fazla kaçamayacağım bir soru daha var.

“Art’ın muhbir olduğunu biliyordun değil mi?”

Oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi kıpırdanıyor, elini elimden çekip yokuş yukarı kıvrılan yola odaklanıyor.

“Ben senin de bildiğini sanıyordum. Haberlerde filan çıktı.”

Büyükbabam bu haberi benden sakladı herhalde.

“Yatakta ondan bahsederken bildiğini sanıyordum. Sen onu savununca haberinin olmadığını anladım.”

Oysa ben Carrick'i Art'a ulaşmak için benimle yatmakla suçlamıştım. Neden kimse kimseye güvenemiyor. İç çekiyorum.

“Özür dilerim, o zaman söylemem gerekirdi,” diyor şefkatle. “Ondan bahsetmem çok zamansız olmuştu. Seni daha fazla üzmem istemedim.”

“Sorun değil. Kızgın değilim. Yok, aslında hayatımda hiç bu kadar kızgın olmamıştım ama *sana* kızgın değilim.”

Kapıları bir kez açınca içimdeki öfke her yanıma kaplıyor. Art'ın muhbir üniforması içindeki görüntüsü midemi bulandırıyor. Art'ın hiç yapmak istemeyeceği bir iş, o bilim adamı olmak isterdi. Baskın yaptığı tesiste çalışan bilim adamlarından biri olmak isterdi. Kabarık saçlarıyla eksantrik bir bilim adamı olup annesini elinden alan kansere çare bulacaktı. Bir planımız vardı. Çok belirgin, üstünde çok konuşulmuş bir plan. Highland Üniversitesi'nde o bilim okuyacaktı, ben matematik okuyacaktım. Biz hep birlikte olacaktık. Oysa şimdi ben Kusurlu'yum, o muhbir. Ben avım, o avcı.

Onun muhbir olma kararı benimle ilgili kişisel bir karar. Yüzüme bir tokat, mideme bir tekme. Bana babasının yanında olduğunu, Divan kararına katıldığını anlatmak istiyor. *Senin Kusurlu olduğuna inanıyorum Celestine*, diyor bana. *Babamın düşündüğü gibi omuriliğine kadar kusurlusun. Sana yaşattığı acılara hak veriyorum. Başına gelen her şeyi hak ediyorsun. Ve ben seni bulduğumda...* O zaman ne olacak? O zaman bana ne yapacak?

Carrick endişeyle bana bakıyor.

Ne kadar kızarsam kızayım bir zamanlar bu kadar

değer verdiğim bir insandan hemen nefret edemiyorum. O kadar çabuk değişemiyorum. Robot değilim. Anlamaya çalışmak istiyorum. Art ne düşünüyor? Neden böyle yapıyor? Belki de bana yardım *etmeye* çalışıyor.

“Belki de numara yapıyordur,” diyorum aniden. “Belki bana yardım etmek için muhbir olmuştur?”

Carrick’in sesinde duygu yok, “Nasıl edebilir ki?”

“Bilmiyorum.” Beynim çatlayacak gibi. “Belki beni bulmak için muhbir olmuştur. Belki Marcus ve Kate gibi iyi taraftadır?”

Bunu söyler söylemez dediklerime inanıyorum. Oturduğum yerde umutla dikleşiyorum. Tabii ya! Umutla Carrick’e bakınca asker yüzünün geri döndüğünü görüyorum. Öfkeli, kendini kapatmış.

Annemle babam bir sene, Juniper’e ve bana ruh halini gösteren yüzükler hediye etmişlerdi. Vücut ısını ölçerek ruh halini gösteriyorlardı. Isınınca kızarıyor, soğuyunca mavi ya da mor oluyorlardı. Gece, komidin üzerinde dururken de siyahlaşıyorlardı. Carrick’in gözleri bana bu yüzükleri hatırlatıyor. Bunca zaman gözlerinin rengini çözmeye çalıştım. Şimdi anlıyorum ki göz rengi ruh haline göre değişiyor. Highland Kalesi’nde hücrede tutulurken simsiyah, dün gece yatakta yeşil hareli kestane, şimdi... şimdi bana bakmıyor bile.

Arabayı tehlikeli bir virajın ortasında durduruyor. Farkında değil gibi, ya da umursamıyor. Virajdan dönen olursa bizi göremez ve kesin çarpar. Carrick beni korkutuyor. Öfkeyle bakıyor, gözleri şimdi koyu kahverengi, hiç yeşil yok, hiç ışık yok.

“Böyle yaptığını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun.

Bugün gözümüzün önünde Evelyn'i annesinden kopardı. Büyükbaban hâlâ kalede hücrede tutuluyor. Sence ona yardım edebilecek bir şeyler yapamaz mı? Hükümet destekli tesisi seni bulmak için basan ekibin parçasıydı. Seni kurtarmasını istiyorsun değil mi Celestine? Asıl istediğin bu mu?"

"Hayır," diye pathyorum bir anda.

"Çünkü *ben* tam buradayım, sana yardım etmek için şu anda hayatımı tehlikeye atıyorum."

"Ben de öyle yapıyorum," diye bağıyorum.

Kırk beş dakika boyunca tek kelime bile etmiyoruz. Başımı çevirip camdan bakmaktan boynum ağrıyor hatta.

Öfkeden köpürüyorum. Kızgınlığının dinmesi çok uzun zaman alıyor. Sonunda öfkemi biraz dizginlemeye başladığımda ona değil kendime kızdığımı anlıyorum. Haklı olduğumu biliyorum çünkü. Art bana yardım etmeye filan çalışmıyor. Öyle olsaydı çoktan bir şeyler yapardı.

Onu tamamen aklımdan çıkarma vakti geldi.

İKİNCİ KISIM

26

Raphael Angelo'nun evinin kapısına ulaşmak için Bana kapıdan geçtikten sonra neredeyse beş dakika boyunca ilerliyoruz. Kapıdaki ahşap tabelanın üstünde "Mezarlık" yazması pek umut verici değil. Ev aniden karşımıza çıkıyor. Büyük ahşap evin kocaman camlarından arkadaki ormanın görüntüsü yansıyor. Ev sanki ormanın ortasında bir illüzyon, kendini kamufle ediyor. Arabadan inip bacaklarımı esnetiyorum. Gerginim. Ne diyeceğimi bilmiyorum, yardıma ihtiyacım var. Ama Carrick'le kavga ettiğimiz için ona da soramıyorum.

"Tamam. Hangimiz konuşacağız?" diye soruyorum alçak sesle. "Plan yapmamız lazım."

"Bunun için çok geç değil mi?" diye parlıyor bakışlarımdan kaçmaya çalışarak. Dosdoğru kapıya ilerleyip zile basıyor. Keçi gibi inatçı. Onu yakalamak için hızlanıyorum ama daha ben varmadan kapı açılıyor.

Kapıyı açan adamın boyu 1.20'den biraz uzun.

Bana bakıyor, sonra Carrick'e, sonra tekrar bana. "Bak sen, işte şimdi hayatım renklendi. İçeri girin."

Kapıyı ardına kadar açıp eve giriyor.

Geniş holden ilerleyerek asma kata çıkan ahşap merdivenlere varıyoruz, buradaki açık mutfağın tavana kadar uzanan pencereleri bahçeye ve arkasında uzanan ormana bakıyor. Evin dekorasyonu farklı türlerde, renklerde ve dokularda ahşaptan. Ferah ve aydınlık, modern ve çok klas. Baktığım her yerde çocuk görüyorum. Ergenlik çağından mama sandalyesinde oturan bir bebeğe uzanan yaşlarda çocukların bazıları cüce, bazıları değil. Biz uzun ahşap masaya doğru ilerlerken dağılıyorlar, hepsi baştan aşağı boya içinde.

“Ash, sana boya yememeni söylemiştim,” diyor Raphael. “Aspen, Elm’in fırçalarını kullanmasına izin ver. Hazel, boyalı su içilmez. Bakın küçük Myrtle bir başyapıt üzerinde çalışıyor.” Bize dönüyor. “Myrtle her şeyi kahverengine boyar. Bence bu bir yetenek.”

Gösterdiği duvara bakıyorum, her çocuğa bir bölüm ayrılmış. Ash, Aspen, Elm, Hazel, Holly, Cedar ve Myrtle. Myrtle bölümü tamamen kahverengi.

“Hepsine ağaç ismi vermişsiniz.”

“Ding!” diye bilgi yarışmalarındaki gibi bir ses çıkarıyor.

Bir kadın gülererek yanımızdan geçip tekrar düzeni oturtmaya başlıyor.

“Karım Susan, tam bir azizedir.” Kadın eğiliyor ve uzun uzun öpüşüyorlar. “Tam bir dâhi ve başarımın tek sebebi. Susan, çocuklar Celestine ve Carrick’e merhaba deyin.”

Bir ağızdan, “Merhaba,” diyorlar.

Carrick ve ben birbirimize bakıyoruz, adam adlarımızı biliyor.

Susan sırtıtarak bize el sallarken yola devam ediyoruz.

Raphael'in peşinde ilerliyoruz. Carrick'in gözleri kah-verengiden yeşile döndü şimdi, etrafa merakla bakarken masumiyeti su yüzüne çıkıyor. İçinde çalışma masası olan bir odaya giriyoruz. İkimiz de hayranlıkla bakıyoruz. Sıradan bir ofis değil. Bizim oturacağımız kanepede dışında her şey Raphael'in boyuna göre ayarlanmış. Raphael sandalyesine oturuyor biz de karşısındaki kanepeye geçiyoruz.

Yerdeki halı kovboy kıyafeti lastikten yapılma yassı bir yüz ve kovboy şapkasından yapılmış. Ben mahmuzlara takılmamaya çalışarak çizmelerine basıyorum. Şöminenin üstünde boynuzlu bir insan kafası var, umarım yapmadır. Altın dişlerini göstererek gülen gri saçlı yaşlı bir adam. Bizim üstüne oturduğumuz kanepenin döşemesinin de çilli beyaz insan teni gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"Buradaki hiçbir şey hayvan değil," diyor tepkimizi ölçerek. "İroni. Hadi iyice sindirin. Veganım ben. Hayvanların yemek, moda, dekorasyon için öldürölmelerine karşıyım. Buradaki her şey yapma, halıdaki deriden dostum da dahil olmak üzere. Adım Wayne koydum.

"Farkındayım, vegan bir cüce. Yemek bulmak zor. Kız kardeşim için daha zor ama. Çölyak hastasıdır kendisi. Şaka şaka," diyor hiç gülmeden, hatta nefes bile almadan. "Kız kardeşim falan yok." Ayağa kalkıp dolaptan viski alıyor. "Size de ikram ederdim ama Kusurlu kurallarına göre alkol alamazsınız. Su var isterseniz." Buzdolabından birer pet şişe çıkarıp ikimize fırlatıyor, yakalıyoruz.

Carrick suya şüpheyle bakıyor.

“Merak etmeyin. Tuzak değil, bu suların üretiminde hiçbir hayvana zarar verilmedi. Bakın ne diyeceğim. Film seyretmeye bayılırım.” Uzanıp bir çekmece açıyor ve yüzlerce DVD’sini gösteriyor. “Günde üç film seyrediyorum, her şeyi kaptım. Emekliliği yaklaşan yaşlı polis son davasını çözer, sonunda vurulur. Yaşını başını alan hırsız emekli olmadan önce son işini alır. İşler ters gider ve yakalanır. Kaçınılmaz. Korkularını çekersin, sanat hayatı taklit eder, hayat sanatı taklit eder falan filan. Bu iş karımı endişelendirecek olsa bile...”

“Hele bir kabul et, seni terk ederim,” diye yan odadan bağırıyor Susan.

“... sevgili karımı çok endişelendirecek olsa bile, davanızı almayı *düşüneceğim*. Ben vurulmam da yakalanmam da. Ben daha önce hiç dava kaybetmemiş bir avukatım, bu durumda senaryo şöyle, işime geri dönüp aldığım ilk davayı kaybederim.”

Sonunda Carrick’e bakıyorum.

“Ama bu en kötü ihtimalin senaryosu. Ben asla kaybetmem, bu sefer de kaybetmeye niyetim yok. Hiç paranız yoktur diye varsayıyorum, ikiniz de kaçaksınız, çalışıp benim ücretimi ödeyecek haliniz yok. Ben de zor bir pozisyonda kalacağım, kaçak olmasanız daha kolay olurdu. Ama bu da tamam. Karmaşık durumlara alışkınım. İkinci ayrı ayrı temsil etmeyi öneriyorum, alınma Carrick, ve isimlerinizi bilmeme şaşırdığınızı fark ettim, haberleri, davaları takip ediyorum ve siz daha bendenizin civarına bile gelmeden önce yaşadığınız bozgun hakkında birkaç satır okumuş bulundum. Onurlu ama aptalca bir bozgun.

“Burada yıldızımız Celestine. Her güçlü çiftten biri

diğerinden daha az başarılıdır, bu da ilişkide daima çatlaklara yol açar ama kabullenin gitsin, böyle meseleleri çözmeyi başaranlar da var. Toplum önünde sevgi gösterileri, arka tarafta aldatmalar, birinin diğerini sıkboğaz etmesi, birinin geri planda kalıp gölgeler içinde diğerini seyretmesi filan. İkiniz de gençsiniz daha, birbirini seven insanların birbirlerine neler yapabileceğine dair detayların hepsini anlatmayacağım.

“Sanırım dünya tarihinde Kusurlu kararını geri çevirmeyi başaran tek avukat olduğum için bana geldiniz. Bu gerçeğe nasıl ulaştınız bilemiyorum, çok gizli tutuluyordu, belge filan yoktu. Ama bunu sonra da anlatabilirsiniz. Sevgili arkadaşınız Bay Crevan’ın hiç işine gelmeyen bir sonuçtu. Nasıl mı yaptım?

“*Haklıydım.* Ve haklılar her zaman kazanır. Sıkı çalışma, azim, inanılmayacak kadar çok para, tehditler, tuzaklar ve davanın başında vakit ayıracak kadar umursayan biri ile kazanmak mümkün. Ben umursarsam, gerçekten umursarım.

“Her gün onlarca Kusurlu davasını almam için başvuruluyor, almıyorum. Çoğunun hayallerindeki avukatım. Kararı değiştirdiğimi bildiklerinden değil, mahkeme salonundaki şanımdan dolayı. Kusurlu davalarının dev işimim ben. İronik değil mi?

“Bu yüzden buradayım; genç yaşta emekli oldum, dağların arasında hepsinden uzakta güvendeyim. Beni nasıl bulduğunuzdan emin değilim ama etkilendim. Celestine, dağlarda güvende olduğum konusunda şüphelerin var, söyleyince kaşlarını çattın. Haklısın aslında, dostun Crevan büyük bir mesele. Ne kadar uzak olursak o kadar iyi

olduğuna karar verdim. En hafif deyişle mızıkçının tekidir kendisi. Ama beni bulmak isterse yerimi bilir. Bildiğini bilmem için de elinden ne gelirse yapar.”

Raphael öne eğilip geldiğimden beri ilk defa yüzüme doğru dürüst bakıyor. “Sana gelince, sen ondan kaçmayı başardın. İki nedenle dikkatimi çekiyor bu. Nasıl başarıyorsun ve neden inatla senin peşinde. Tabii ki nedenini bilmek istiyorum ama davanızı alma kararımı etkileyen faktörlerden biri olmasım istemem. Bilmeden de yaşayabilirim.”

Arkasına yaslanıp düşünceli düşünceli çenesine vuruyor.

“Sana Crevan’ın neden tüm dikkatini sana verdiğini sorsam söyler misin Celestine?”

Carrick’in konuşmak üzere olduğunu fark edip anında söze atlıyorum. “Beni temsil edeceğinizi söylerseniz ancak. Yazılı olarak,” diye ekliyorum.

Gülümsüyor. “Sorun şu ki, Yargıç Crevan ile aranızda ne dönüyor olursa olsun, senin davanı kazanabileceğinden emin değilim. Başından beri çok ilginç bir davaydı. Kusurlu’ya yardım ettiğin için Kusurlu olmadın. Zaten bunun cezası hapistir, Kusurluluk değil. Sen, bu konuda yalan söylediğin için Kusurlu oldun. Mahkemede kendin itiraf ettin. Karakterin bu şekilde zaten lekелendi. Benim asıl öğrenmek istediğim Crevan neden bu kadar endişeleniyor seninle ilgili. Ve bu merakımı gidermek için kaybedeceğim davayı almaya değer bence.” Bana bakıp düşünüyor. “Şu anda kabul etme eğilimindeyim.”

Ayağa kalkıp, kovboy halı Wayne’in üzerinde odayı adımlamaya başlıyor.

“Hmm, evet.”

Durup, sanki sessiz açıklamamı dinlemiş gibi gülüm-
süyor.

“Şimdi anladım. Kusurluluk konusunu bütünüyle
dava konusu yapmak istiyorsun. İnsan hakları meselesi
olduğu için yüksek mahkemeye taşınacak. Şimdiye kadar
hiçbir avukat, Kusurlu’ya yardım etme cezası almamak
için para karşılığında olsa bile bir Kusurlu’yu Divan mah-
kemesi dışında temsil etmeyi göze alamadığı için davayı
kazanamayacaksın. Ha, zaten verecek paran da yok. Se-
nin Hayat Partisi’nden Enya Sleepwell gibi yanında çar-
pıyacak birine ihtiyacın var. Ama erkek arkadaşın onunla
ve yürüttüğü kampanya ile pek içli dışı olduğu için ken-
disini iyi tanır.”

Başta Art’tan bahsediyor sanıyorum ama sorna
Carrick’e baktığını anlıyorum. Kafam karıştı.

“Ah, Bay Angelo, yanıyorsunuz. Carrick’in Enya Sle-
epwell ile bir ilgisi yok,” diye açıklıyorum.

“Ah. Canım benim. Enya Sleepwell ve senin aranızda
geçenleri bilmiyor değil mi Carrick?”

Carrick yutkunuyor.

“Neyi bilmiyorum?” Bir Raphael’e bir Carrick’e bakıyorum.

“Erkek arkadaşımın görevi, tabii eğer kabul ettiyse, seni koruması altına alıp hareket planını uygulamaktır. Sonunda Enya Sleepwell seni kampanyasında kullanacaktı. Kadın Kusurlu oylarının peşinde. Şimdiye kadar hiçbir siyasetçi Kusurlu oylarını kazanmayı denememişti. Belki biliyorsundur, Kusurlular ellerinde kalan son haklardan biri bu olsa bile genellikle oy *vermezler*. Parçası olmadığın bir toplumu yönetecek siyasetçilere oy vermenin anlamı ne ki zaten?

“Kusurlu oylarımın peşine düşmek akıllıca ama riskli. Enya’nın Kusurluları yanına çekmesi yetmez, halkın da Kusurlulara inanmasını sağlaması gerek. Bu nasıl olacak? Kahraman Celestine gelip kurtaracak. Seçim kampanyasının yükünün ne kadarı senin omuzlarında Celestine?” Carrick’e bakıyor. “Eminim çoğu.”

“Nasıl biliyor... Tam da öyle değil...” Carrick kekeliyor.

“Hmm,” Raphael bana bakıyor. “Düşün Celestine.”

Carrick’in Enya Sleepwell ile işbirliği yaptığını duy-
mak beni şok etti, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözü-

mün içine bakmıyor. Bakışları yerde, rahatsız, kot pantolonunun yıpranmış dizleriyle oynuyor.

“Saç çekme, küfretme ve dövüşme sonra. Bana bakın şimdi, gözler bende,” diyor Raphael gülümseyerek. Çalışma masasına dönüp bir parça kâğıt çıkarıyor. İmzalayıp bana uzatıyor.

“Bizi avukat ve müvekkil olarak belirleyen standart sözleşme, iş görür.”

Dikkatle okuyorum. Kısa ve basit bir sözleşme; Raphael Angelo, Celestine North’un haklarını ve çıkarlarını temsil eder yazıyor. Görünen bir tuzak yok.

“Öyleyse söyle bakalım...” Bir tabureye oturup bana doğru eğiliyor. “Ne biliyorsun, bildiğin şey ne kadar kötü ki tilki Crevan Celestine North’u avlamak için umutsuzca araniyor?”

Ben ayağa kalkarken, “Söyleme,” diyor Carrick. “Daha ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilemiyoruz.”

“Güvenmek?” diye çıkışıyorum öfkeyle. “Sen güvenden ne anlarsın?”

Carrick rahatsız olduğunu belli ederek başını sallayıp diğer yana çeviriyor.

“Ve şimdi başlıyoruz,” diyor Raphael, iç çekerek kollarını kavuşturuyor.

Sırtımı dönüyorum, tişörtümü kaldırıp pantolonumun belini indiriyorum.

Sessizlik.

Raphael derin bir nefes alıyor. “Altıncı damga. Omurganda.” Yaklaşık iyice inceliyor. “Divan belgelerinde böyle bir şey yok. Belgeleri çok meşhurdur. Senin sözüne karşı onların sözü.”

“Crevan’ın altıncı damganın vurulması emrini verdiği sırada çekilen video görüntüleri var,” diyorum. “Asıl onları arıyor.”

“Video? Evet, şimdi her şey değişir.”

“Gardiyanlar altıncı damgayı vurmaya reddettiler,” diye anlatıyorum. “Anestetik madde bitmişti. Crevan Divan kurallarını çiğneyerek altıncı damgayı kendisi vurdu.”

Raphael’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyor. Saklamaya çalışsa da ne kadar heyecanlandığını görüyorum. Bu heyecanı elimdekilerin değerini onaylıyor. Crevan’a karşı büyük bir güç var elimde.

Duruyor bir anda. Bana merhametle bakıyor, sonra hüzünle. Samimi.

“Senden özür dilemem lazım Celestine. Umutlarını boşa çıkardım. Filmlerdeki en basit numaraya düştüm, silahı erkenden çıkardım. Bunca zamanda olabilecek her şeyi gördüğümü sandım. Senaryoda büyük bir sürpriz olabileceği gerçeğini kaçırdım. Ne yazık ki düz adamım ben, hayat siyah ve beyazdan ibaret, doğru ve yanlıştan. Kusurlulara alkol ikram edemediğim gibi, kaçak Kusurluları evime alarak onlara yardımcı olamam. Altı çocuğum ve kaybedecek çok şeyim var.”

Carrick arkamda kaskatı kesiliyor.

“Evin etrafında çok gelişmiş kameralarımız var. Dosyamız Crevan böyle olması için yeterince sebep verdi bize. Epey uzaktan geldiğinizi görmüştüm. Karımdan muhbirlerle haber vermesini istedim.”

Carrick öfkeyle bir küfür savuruyor, ellerini yumruk

yapıp sıçırıyor. Raphael'ın tepesine dikiliyor.

“Ama,” diyor Raphael parmağım Carrick’e uzatıp, “burada yaşamamızın bir nedeni var. En yakın muhbir bir saat uzaklıkta. Bu da en iyi ihtimalle plan yapmak için bize bir saat kazandırır. Öyleyse,” Carrick’e sinirle, merakla ve biraz da eğlenerek bakıyor. “Plan yapmaya koyulalım.”

“**H**adi Celestine, çekip gidelim buradan,” diyor Carrick öfkeyle, Raphael’i kan revan içinde bırakana kadar dövme arzusunu bir yana bırakarak.

“Amma da maçosun,” diyor Raphael eğlenerek.

“Kesin şunu, ikiniz de!” Sesimi yükseltiyorum. “Carrick, onun yardımına ihtiyacımız var.”

“Onun *yardıma mı?*” diye soruyor dehşet içine. “Daha şimdi bizi muhbirlerle ihbar etti.”

“Sadece Celestine’i aslında. Senden bahsetmenin daha da hızlanmalarını sağlayacağını düşünmedim.”

Bir Carrick’e, bir Raphael’e bakıyorum, içim paramparça. Bunca şey atlattık, buraya kadar geldik. Elimdeki tek plan buydu. Raphael Angelo, Kusurlu kararını geri çeviren tek avukat. *Ona ihtiyacım var.* Onsuz ne yaparım? Davamı Yargıç Sanchez’e nasıl götürürüm?

“İyi madem. Sen kal,” diyor Carrick. “Ben daha fazla oyalanmayacağım. Bu adama hiç güvenmiyorum, burada bir saniye daha kalırsak kendimizi tekrar hücrede bulacağız.”

“Carrick bekle. Onunla baş başa konuşabilir miyim?”

“Tabii. Tık tak tik tak,” diyor Raphael şöminenin üstündeki saate bakarak. Saatin kadife çiçeği eldiven giymiş bir çift insan eli şeklinde olduğunu o anda fark ediyorum. Raphael odadan çıkıyor.

Carrick yüzüme bakıyor, kollarını kavuşturmuş, çenesi köşeli. Gözleri siyah. “Ona güvenemeyiz.”

“Güven,” diyorum afallayarak. “Enya Sleepwell’den bahsederken ne demek istiyordu?”

Sakin görünmeye çalışsa da beden dili değişiyor.

“Bak Celestine,” diyor yanıma yaklaşıp şefkatle ellerimi tutuyor. “Şimdi bunu konuşmanın sırası değil.”

“Asıl şimdi tam sırası. Gerçeği bilmem lazım.”

Vakit geçirdiğim için öfkelenerek iç çekiyor. “Enya Sleepwell senin davan sırasında bana geldi, seninle iletişim kurmak istiyordu. Sana yardım etmek istiyordu. Tamamen senin prensiplerine dayanan bir kampanya yürütüyor, Merhamet ve Mantık, bunlar senin sözlerindi, şehirdeki bütün afişlerde gördün. Seni bulması için yardım edeceğimi söyledim ama çok zordu. Basın hep peşindeydi, evinde, okulunda. Sana ulaşamadım. Pia Wang seni hep takip ediyordu.”

“Enya Sleepwell istediği için mi beni aradın?” diye sorarken sesimin titrediğini hissediyorum. Koridorda damga odasına giderken bana söylediği sözler kulağımda. *Seni bulacağım.* Haftalarca onu bekledim, aramızda bir bağ olduğunu düşünerek bana gelmesini bekledim. Ama öyle değilmiş. Bir siyasetçiye söz verdiği için bulmuş beni.

“Bekle Celestine, dinle,” diyor sabırsızlıkla. “Davam

bittiğinde Enya kaleye gelmişti benim için ve ayrılmama izin verildi.”

“Kaçmana yardım mı etti?”

Etrafa bakıp sesini alçaltıyor. “Öyle diyemem. Bana rehberlik yaptı. İpuçları verdi. Kime güvenip kime güvenemeyeceğimi söyledi. Ailemin *Vigor*’da olduğuna dair isimsiz bir ihbar almıştı. Şimdi söyleyenlerin Alpha ve Profesör Lambert olduğunu anladık. O zaman bilmiyordum tabii ama Profesör kampanyaya maddi destek de veriyordur herhalde. Çok fazla kaynağa sahip. Fergus, Lorcan ve Lennox ile de Enya sayesinde tanıştım.”

“Küçük ordusuna Kusurlu topluyor,” diyorum iğneleyerek. “Bütün pis işlerini bize yaptırıyor.”

“Kusurlular için planları var. Benzer düşünen insanları bir araya getiriyor. Ne kadar çok olursak o kadar güçlüyüz. Kampanyanın *sana* ihtiyacı var. Her şeyin anahtarı sensin. Seninle tanışmak istiyor ama arandığın için bu mümkün değil. Düşmanımız değil o Celestine. Bize yardım etmek istiyor.”

“Altıncı damgamdan haberi var mı?”

“Hayır,” diyor kesin bir dille. Ona inanıyorum.

“Marketteki olayda o da vardı. Onu gördüğümü hatırlıyorum.”

Donup kalıyor.

“Lorcan ve Fergus da oradaydı. Sen de. Daha önce hiç aklıma gelmedi ama neden hepiniz oradaydınız?”

Tek kelime etmiyor.

“Carrick. Konuş.”

“Bize Alpha’nın evine gideceğin söylenmişti.”

Alpha beni toplantıya davet etmişti, ben de tuzağa

düşürüldüğümü hissetmiştim. Yüzlerce insanın karşısında sahneye çağrılmış, önüme bir mikrofon konulmuş, hikâyemi anlatmam istenmişti. Coşturacak, ilham verecek şeyler söylemem istenmişti. Tek kelime söyleyemedim. Boğuldum. Benden bu kadar çok şey bekleyen insanlara söyleyecek sözüm yoktu. Şaka gibi ama muhbirlerin baskını bir anlamda beni kurtarmıştı.

“Oraya seni bulmaya gitmiştik,” diye anlatıyor Carrick. “Sana ulaşmanın en iyi yolu olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki baskın başlayınca içeri giremedik. Baskından sonra seni ve büyükbabanı takip ettik ve markete girdiğinizi gördük.”

“Markette bana tuzak kurdunuz,” diyorum bir anda ve yüzüne bakınca tam da öyle olduğunu çok iyi anlıyorum.

Kekeleyerek olayları kendi bakış açısından anlatmaya çalışıyor ama gerçeği nasıl eğip büktüğü benim için bir şey ifade etmiyor.

“Bana tuzak kurdunuz,” diyorum daha yüksek sesle.

“Seni bulmam gerekiyordu Celestine.”

“Omzuma vurup *merhaba Celestine, ben Carrick, hatırladın mı?* diyebilirdin,” diyorum titreyen sesimle. “İsyan başlatmana gerek yoktu.”

“Enya’nın ve herkesin senin ne kadar iyi, ne kadar cesur olduğunu görmelerini istedim. Baskı altında tam bir kahramansın Celestine.”

“Kahraman filan değilim, sadece doğru bildiğini yapan sıradan bir kızım! Hiçbir kahramanlık yapmadım!”

“Hata yapma korkusu hepimizi öyle bir ele geçirmiş ki artık hiçbirimiz iç sesimizi dinleyemiyoruz. Sen başkasın. Celestine, inan bana Enya’ya ihtiyacımız var, onun da

sana ihtiyacı var. İnsanların sana inanacağını, öne çıkmaya değer biri olduğunu görmesi gerekiyordu. Fergus ve Lorcan daha markette sana inandılar, o günden beri hep seni desteklediler. İnsanların senin gücünü görmesini istedim. Sana karşı hislerimin bununla ilgisi yok.”

Zihnim allak bullak.

“Bana tuzak kurdun.” Artık kükreteye başlayınca korkuyor ve susuyor. “Senin yüzünden, markette yaşananlar yüzünden ailemden ayrılmak zorunda kaldım,” sesim çatlıyor. “Sevdiğim insanlardan uzaklaşmak zorunda kaldım. Beni bu pisliğe *sen* bulaştırdın.”

“Hayır, Celestine, hayır,” diyor, vahşi bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzatıyor bana.

“Sen de Art kadar kötüsün,” diyerek tükürüyorum. Öfkem ve acım kan gibi damarlarımda dolaşıyor. Tüm bu çektiklerimin sebebi Carrick. Ben sırada beklerken Lorcan ve Fergus gelip arkamda sıraya girdiler. İkiden fazla Kusurlu’nun bir arada bulunması yasaktır. Ben kurallara uyuyordum ama onlar yüzünden ikinci kez hayatım değişti. “Eğer Enya Sleepwell bana yardım edecekse neden seçim bitene kadar yerimizde durmuyoruz? İktidara gelince Divan’ı kapatabilir, Kusurluları özgürleştirebilir ya da niyeti her neyse onu yapabilir.”

“Raphael’in dediği gibi insanları Divan’ın ortadan kaldırılması gerektiğine ikna etmek için sana ihtiyacı var. Halkın desteğini alan tek Kusurlu sensin. Bizim de insan olduğumuzu görmelerini sağlıyorsun, seni sayende bizim hikâyelerimizi dinliyorlar. Ancak yaşadıklarımızı paylaşabilirsek değişim yaratabiliriz. Crevan seni takip etmeye devam ettikçe gerekçeleri daha çok sorgulanıyor. Ama

en önemlisi elinde büyük bir güç var. Görüntüler sende. Herkesin o videoyu görmesi gerekiyor.”

Ama video bende değil. Ondan bile sakladığım sırrım bu. Yüzümü kan basıyor, hissediyorum. Onu yalancılıkla suçluyorum ama ben de yalan söylüyorum. Ama onun yalanı daha kötü değil mi?

“Enya Sleepwell beni kendi davası için kullanmak isteyenlerin sadece biri. Ona güvenemem. Basamakları tırmanmak için Kusurlu oylarını almak istiyor. Başbakan seçilirse ne yapacağını kim bilebilir. Tüm sözlerinde U dönüşü yaparsa ben ne duruma düşerim? Haklısın Carrick. Ben tek başımayım. Herkes kendi çıkarlarının peşinde ve ben kendimi düşünmeye başlamak zorundayım. Kimseye ihtiyacım yok, sana da ihtiyacım yok.”

Hayret içinde bana bakıyor, incindiği belli. Gözleri siyahtan kahverengine, kestaneye dönüyor, yeşil hareler beliriyor.

Fikrimi değiştirmeden söylüyorum: “Lütfen git. Tek başıma başarabilirim.”

Raphael'i bulmak için odadan çıkıyorum. Eminim tüm konuştuklarımızı dinlemiştir. Onu mutfakta bebeğe muz püresi yedirirken buluyorum.

“Muhbirlerin gelmesine kırk beş dakika var,” diyor. “Tık tak tik tak. Kalıyor musun?”

Başımla onaylıyorum.

“Yalnız mısın?”

Ön kapı kapanıyor ve arabanın motoru çalışıyor. Artık gerçekten yalnızım.

“**E**vet, cevabımı aldım,” diyor Raphael neşeyle. Püresi-ni bitirsin diye kaşığı bebeğe geri veriyor ama püre anında yüzüne ve mutfığa saçılıyor. “Aferin benim küçük bonzaim,” diye oğlunun yeme becerilerini tebrik ediyor. “Merak etme Celestine. Tamamen kapana kısılmadın. Sana verebileceğim bir arabam var. Beni çocuğumun hayatıyla tehdit ederek anahtarlarımı vermemi sağladığın bir arabam.” Çocuklarına dönüyor. “Holly tam da böyle oldu, değil mi canım?”

Kızın iri mavi gözleri son derece ciddi, babasım onaylıyor. “Çok korkunçtu babacığım, öleceğimi sandım!” diyor dramatik bir şekilde, rahatsız edici derecede inandırıcı. Diğer çocuklar gülüyor.

“Gayet iyi,” diyor. “Hadi şimdi işe koyulalım.”

Arka bahçedeki masanın yanındaki banklara oturuyoruz, ekibin diğer üyeleri sadece ağaçlar.

“Altıncı damgayı kimler biliyor?”

“Gardiyanlar...”

“İsimler lütfen.”

“Tina, June, Funar, Bark, Tony, Crevan. Bir de Bay Berry.” Duruyorum... “ve Carrick.”

Ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzüme bakıyor.
Carrick'in orada olduğunu kimse bilmiyordu.

"Bunu bilseydim..."

"Ne?"

"Yani, işte... O çok önemli. O bir *tanık* Celestine. Bilseydim gitmesine izin vermezdim."

Gözlerimi kapatıp, ah ederek alnımı masaya koyuyorum.

"Ve Bay Berry olanları kaydediyordu," diye devam ediyor.

"Evet." Masaya konuşuyorum. "İzleme odasında." Tekrar doğruluyorum. "Şimdi o da kayıplara karıştı. Diğer gardiyanlar gibi."

Raphael şaşkınlık içinde başını not defterinden kaldırıyor.

"Pia Wang de altıncı damgayı biliyor, sorular sormaya başladı, sonra o da kayboldu."

Gözlüklerini çıkarıyor. "Pia Wang'e mi güvendin?" diye soruyor aptalmışım gibi.

"Lisa Life adıyla da yazıyor."

Ağzı bir karış açık kalıyor.

"Gardiyanların peşine düşmüştü konuşmak için. Crevan'a karşı bir haber yapmaya çalışıyordu. İki haftadan uzun süredir ondan haber alamadım. Annemle babam da damgayı biliyorlar ama vurulma amna şahit olmadılar, Crevan'ın yaptığını da bilmiyorlar. Onlara söylemedim. Kız kardeşim biliyor mu emin değilim. Hiç konuşmadık. Divan aileme pek dokunmadı. Bir nevi. Ama iki gün önce büyükbabamı sorgulamak için götürdüler. Damgadan da Crevan'm yaptığından da haberi var."

Bunlar yaşanalı sadece iki gün mü oldu?

“Onu bir Kusurlu’ya yardım etmekle suçlamak istiyorlar. Okul arkadaşlarım da biliyor. Beni kaçırıp bir kulübeye kapatmışlardı, soyup fotoğraflarımı çektiler.” Tüm bunları öyle duygusuzca anlatıyorum ki hayret içinde beni seyrediyor. “İsimleri Logan Trilby, Natasha Benson, Gavin Lee ve Colleen Tınder.”

Bunu söylememle gözlükleri masaya düşüyor ve şaşkınlığı iyice artıyor. “İçeri gel.”

Mutfağa kadar onu takip ediyorum, televizyonda Kusurlu TV kanalını açıyor, çocuklar huysuzlanıyor. Pia’nın yerine başlayan kişi haberleri sunuyor. Soğuk pembe dudaklı, tatlı cadı gibi yanakları olan sarışın, nefret dolu cümleleri gülümseyerek okuyor. Ekranda Logan, Colleen, Natasha ve Gavin’in fotoğrafları beliriyor. Natasha’nın fotoğrafı dudak dolgusu yaptırdıktan sonra çektiği bir selfie. Balık dudaklarıyla çok komik görünüyor. Neden bu fotoğraflara, salak salak gülümseyen yüzlere baktığımı bilmiyorum.

Sonra birden anlıyorum. Fotoğrafların altında bir yazı beliriyor.

KAYIP ÇOCUKLAR.

İki gündür kayıplarmış. Logan'ın dindar ailesi oğullarının kaybolmasından beni sorumlu tutuyor. Kusurlu TV'ye özel bir röportaj vermişler.

Raphael televizyonu kapatıyor. "Her şey sana karşı. Sence nasıl ilerlemeliyim? Altıncı damgayı öğrenen herkesin kaybolduğunu aklından çıkarma ama. Sen de elimizdeki tek tanığın sevgili kaprisiyle kaçırdın." Çocuklarına bakıyor ve ilk kez endişeli halini görüyorum.

Susan devam etmemiz için bizi tekrar dışarı çıkarıyor. "Duymak istemiyorum, bilmek istemiyorum."

Raphael'i geri kazanmalıyım. Ona daha fazla bilgi vermeliyim. "Yargıç Sanchez benim tarafımda. Nedenini nasıldığını sorma, sadece öyle işte. Planım sizi bulup davanın tekrar açılmasını sağlamaktır. Crevan görüntüleri görünce hatalı vurulan altıncı damgayı geri almak zorunda kalacak. Bir hatası ortaya çıkınca diğer kararları da sorgulanacak. Böyle bir şey Crevan'ı Kusurlu yapar. Özür dilemek zorunda kalacak ve Kusurlu sistemi sorgulanacak. Crevan küçük düşecek, geri adım atmak zorunda kalacak. Sanchez de bunu istiyor."

Raphael gülümsüyor ve bana bakışlarındaki hayran-

lığı seziyorum. “Crevan’ı Kusurlu olmakla mı suçlamak istiyorsun?”

Dudağımı ısırıyorum. “Çok normal bir şey değil biliyorum...”

“Ben de normal bir adam değilim. Ama önce videoyu görmeliyim.”

Ah. “Bir sorunumuz var,” yutkunuyorum. “*Büyük* bir sorun. Video bende değil.”

Sessizlik.

“Bay Berry’nin kocası bende olduğunu *söylüyor*. Telefonda öyle dedi. Crevan bu konuşmayı duydu, telefonlarımız dinleniyor olmalı. Ama video bende değil. Nerede olduğunu da bilmiyorum.”

Parmaklarını boynuma dolayıp sıkmak ister gibi yapıyor. Çok şükür yapmıyor öyle bir şey. Birkaç defa derin derin nefes alıyor.

“Bay Berry davadan sonra eve ziyarete geldi mi hiç?”

“Hayır.” İlk günler çok zor geçiyordu. Sakinleştirciler alıp yarı uyur yarı uyanık haldeydim ama beni ziyarete gelmediğini biliyorum. Zaten ziyaret edenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Doktor ve Angelina Tinder.

“Tina geldi,” diyorum. Bir anda aklıma geldi. “Gardiyanlardan biriydi. İyi bir gardiyandı.”

“Sana videoyu o vermiş olmalı.”

Kendimi düşünmeye zorluyorum. Sekiz hafta öncesini düşünüyorum. Bir ömür geçmiş gibi üstünden. “Hayır. Kızının yaptığı kekleri getirmişti. Yiyemeyeceğim düşünülürse bencil bir tavır gibi gelmişti bana. Haftada bir lüks tüketim hakkım var zaten, bir dilim kek de izin verilen kalorinin üstünde.”

“Keklerin içinde bir şey vardı.”

“Hayır. Yesin diye erkek kardeşime verdim.” Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum. “Yutsaydı fark ederdik... ben...ben...ben... bilemiyorum. Bay Angelo biz ne arıyoruz ki? Bir dosya? Disk? Çip?”

“USB olduğunu sanıyorum,” diye tahmin yürütüyor. “Ya da Bay Berry’nin telefonunun hafıza kartı.”

Son on beş dakikam.

“Sana başka bir şey daha vermiş olmalı.”

“Onu görmedim bile.” Beynimi patlatacağım. “İyi değildim. Annem yanıma sokmadı. Uygun bulmadı.”

“Hiç uygun değildi sahiden, değil mi?” diyor iyice düşünerek. “Tamamen uygunsuz bir ziyaretti, hem de çok riskliydi. Ziyaretinin bir amacı olmalı. Videoyu annene vermiş olmalı.”

“Bir kar küresi vardı.” birden aklıma geliyor. “Highland Kalesi’nin kar küresi. Sallayınca kan gibi kırmızı parlak simler uçuşuyordu içinde. Başıma gelenlerden sonra verilebilecek en korkunç hediye gibi gelmişti. Neden bana verdiğini çok merak etmiştim.”

“Onun içinde,” diyor ayağa kalkarak. “Kar küresinin içinde. Peki, kar küresi nerede?”

Ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Her şeyi anlattım ama çok mu ileri gittim acaba? Videoyu kaybedersem elimdeki her şeyi kaybederim.

Çok üzülmüş taklidi yapıyorum. Başımı masaya koyup zaten zor tuttuğum gözyaşlarımı salıyorum.

“Attım onu. Duvara fırlatıp kırdım. Paramparça oldu. Annem çöpe attı. Aylar önce.”

Raphael kızgın görünüyor ama bana inandığını düşü-

nüyorum. Bir yandan da kar küresini nasıl geri alacağıma kafa patlatıyorum. Evi arayamam, telefon kesin dinleniyordur. Zaten Bay Berry'nin kocasıyla telefonda konuşurken öğrenmedi mi Crevan? Ah ne aptaldım o zamanlar!

Son on dakikam.

Raphael endişeli görünüyor, yavaşça yerine oturuyor. "Sıra dışı düşünmemle ünlüyümdür Celestine. En güçlü yanımdur. Benim gibi görünen biri bu yaşa mücadele etmeden, sertleşmeden gelemes. Gençlikte farklı görünmek dünyanın en kötü şeyidir. Yaşlandıkça farklılığının silahın, zırhın, gücün olduğunu görürsün. O sana armağandır. Benim de en büyük güçlerimden biri farklı düşünmek. Asla *yapmaman* gereken o tek bir şeyi yapacaksın demek oluyor bu da."

"Neymiş o?"

"İki haftadır ne yapıyorsun?"

Sorusunu düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Koşuyorum, saklanıyorum, ağlıyorum, kendime acıyorum. Bekâretimi de kaybettim bu arada ama eminim bundan bahsetmiyordur. Birden ona bakıyorum. Söyleyeceği şey beni korkutuyor. "Crevan'dan kaçıyorum."

"Aynen öyle. Şimdi gidip Crevan'ı görmelisin."

Planımız hazır, Raphael arabanın anahtarlarını getirmek için eve dönüyor. Cep telefonunu masamın üzerinde bıraktı. Hemen kapıyorum. Kendi gizli telefonumdan Yargıç Sanchez ve muhbir Kate'i aradıktan sonra bir de Juniper'i aramak istemiyorum. O hat artık güvenli olmayabilir. Büyükbabam Juniper'in şehirdeki bir cafede çalıştığını söylemişti. Hayatların böyle devam edip gitmesi çok tuhaf, benim hayatım donup kalmışken herkes kendi hayatına devam ediyor.

Birisi Kusurlu olmakla suçlanınca kendisini mahkemede temsil edecek bir avukat tutmak zorundadır. Eğer suçsuz bulunursa avukatın ücretini Divan öder, eğer suçlu bulunursa kendisi ödemelidir. Bay Berry şehirdeki en iyi ve en pahalı avukattı, onun ücretini karşılamak ailemin birikimlerini epeyce azaltmış olmalı.

Bir de üstüne top model olan annemin iş bağlantılarının çoğu bozuldu, anlaşmaları iptal oldu. Kendisi de zaten artık toplumun direttiği mükemmellik standartlarına uymak, bu standartların dayattığı ürünlerin reklamını yapmak istemiyor. Para kazanabildiğini sanmıyorum. Ba-

bam da Haber24 kanalında editör olarak çalışıyor. Ama eminim bu aralar yeni yönetimin, Crevan'ın kız kardeşi Candy Crevan'ın baskısı altındadır. Kendi kızı bir numaralı haber konusuyken haberlerin babam tarafından yönlendirilmesine asla izin vermez.

Bu durumda Juniper çalışmaya başlamış işte. Zaten yazın, üniversite başlamadan ikimiz de çalışacaktık ama evdeki maddi durumun da çok iyi olmadığını farkındayım. Juniper ile aramızda bir yaştan daha az fark var, o daha büyük olduğu halde herkes ikiz olduğumuzu düşünüyor. Evimizin medya kuşatmasına uğradığı dönemlerde onu dublörüm olarak kullanırdık, o ön taraftan çıkıp fotoğrafcıları oyalarken ben arkadan rahatsız edilmeden çıkardım. Dış görünüşümüz çok benzese de karakterlerimiz bambaşkadır.

Ben okulu çok severdim, başarılıydım. Juniper ise nefret ederdi, disleksisi de olduğu için hep çok fazla çalışması gerekirdi. Benim bir arkadaş grubum vardı, onun tek bir yakın arkadaşı. Ben kendime güvenirdim o çok çekingendi. Benim notlarım daha iyi olsa da Juniper hep benden daha akıllıydı. Daha yetenekli, insanları ve durumları daha iyi değerlendiren biriydi. Arka planda kalıp izlemek benim gibi hayata dahil olmaktan daha öğreticiydi onun için.

Crevan evimize geldiğinde sesini çıkaran hep o olurdu, büyükbabam gibi sürekli komplo teorileri üreten bir zihni olduğunu düşünürdüm. Sanki o otobüste ikimiz yer değiştirdik. Otobüse yaşlı Kusurlu adama yardım etmesi gereken oydu. Bazen Juniper Kusurlu olsaydı daha mutlu olurdu diye düşünüyorum, çünkü zaten toplumun dışın-

da yaşamak daha çok hoşuna gider. Kusurluluk onun için onur nişanı gibi olurdu. Ondan öğrenecek çok şeyim var. Onu çok özleyorum.

Büyükbabamın yanındayken çalıştığı cafeyi iki kere aramıştım. Birinde açtı telefonu. Sadece sesini duymak istiyordum, konuşmadım hiç. Başını belaya sokmak istemedim. Divan büyükbabamın telefonlarım takip ediyorsa bile torununun işyerini aramasının tuhaf görünmeyeceğini düşündüm.

“Monica ile görüşebilir miyim?” İsmi de değiştirdiğini öğrenmiştim. Kimse Divan’ın arananlar listesindeki bir numaralı kızın kardeşini işe almak istemez. Küçükken oyunlarda Monica ve Veronica takma isimlerini kullanırdık. Tişörtlerimizin içine yastık sokup pastane işleten şişman kadınlar oyunu oynardık. Arka bahçede saatlerce çamurdan pasta yapar, çiçek yaprakları ve çimenle süsler, hayali müşterilerimize sunardık. Ewan bu sahte pastaları yemeğe kalkınca biz eğlenirdik, annem de paniğe kapılırdı.

“Kişisel telefonlara izin yok,” diyor telefonu açan adam.

“Büyükannesi vefat etti,” deyince ben adam hemen telefonu veriyor.

“Alo?” Juniper’in sesi endişeli.

“Monica merhaba. Ben pastaneden Veronica.”

Duruyor. “Sen misin?” diyor alçak sesle.

“Evet.” Ağlamak istiyorum. Kardeşime söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama kendimi ele vermek istemiyorum. Zamanım daralıyor, Raphael dönmeden ve muhbirler gelmeden bir an önce gitmem lazım.

“Aman Tanrım, iyi misin?”

“Eve ama yardımına ihtiyacım var. Evden bir şey getirmeni istiyorum. Yapabilir misin?”

“Denerim,” diyor sesini iyice alçaltarak. “Zor olur. Eve gelip duruyorlar. Arama yapmaya. Odadaki her şeyi aldı. Çok üzgünüm, engelleyemedik.”

Kimden bahsettiğini hemen anlıyorum. Mary May.

“Sen gittikten sonra gelip odanı altüst etti, büyükbabamı götürmelerinden sonra da... her şeyi aldı. Bütün eşyalarını. Bir şey arıyorlar.”

“Haklısın. Nereye götürdü eşyalarımı biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Geldiğinde üzerinde üniforma yoktu ve kendi arabasıyla gelmişti. Her şeyi çöp poşetlerine doldurup gitti.”

Bu işi büyükbabam alındıktan sonra, beni çiftlikte bulamayınca yapmış. Sadece iki gün önce yani. Beni, daha doğrusu videoyu hâlâ arıyorlar demektir. Kar küresini evde bırakmış olmasını umuyorum. Mary May'i tanıdığım kadarıyla mümkün değil ama.

Raphael'in geldiğini duyunca konuyu toparlıyorum.

“Çok yardımcı oldun,” diyorum telaşla. “Seni seviyorum.” Konuşmayı sonlandırıp telefonu masanın üzerine bırakıyorum.

“Crevan'ın sekreterine dönünce beni acilen araması için not bıraktım,” diyor Raphael. Masanın üzerine benim için bir bardak su bırakıyor. “Eminim konunun ne olduğunu hemen anlayacaktır. İhbarım kesin kulağına gitmiştir.”

Karşı karşıya kaldığı durum yüzünden endişeli görünüyor. Ya da karşısına aldığı kişi yüzünden: Yargıç Crevan.

Durup Crevan'ın aramasını beklemeyeceğim, muhbirlerin açık hedefi haline gelmeyeceğim. Artık kime güveneceğimi bilemiyorum. Belirsizlikleri düşünüp durmak yerine elimdeki gerçeklere odaklanmalıyım.

Kime *güvenmeyeceğimi* biliyorum.

Tek bir telefon görüşmesiyle Crevan'a nasıl ulaşacağımı çok iyi biliyorum.

Raphael'in Mini Cooper'ıyla engebeli dağ yolunda hızla Rilerlerken telefon ediyorum: "Art, benim." Kalbim küt küt atıyor. Öfkemin kulaklarımda patladığını hissediyorum. Ona bağırmak istiyorum, *neye dönüştüğünü biliyorum!*

"Celestine?" diye soruyor, şaşkın. "Bekle." Seslerden yer değiştirdiğini anlıyorum. Meraklı kulaklardan uzaklaşıyor mu, onlara yaklaşıyor mu bilemiyorum.

"Selam," diyor sonunda.

Arkadan gelen sesler değişti mi farkında değilim. Yokuş aşağı giden araba zorlanıyor. Umurumda değil. Sesi hoparlöre verip direksiyonu iki elimle tutuyorum.

"Neredesin sen?" Sesi titriyor.

"Buluşmamız lazım," diyorum kararlılıkla, yola odaklandım. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Nedir o?"

"Bir video. Babanla benim."

"Ne? Neden bahsediyorsun? Ne videosu?"

"İki saate buluşalım. Her zamanki yerde."

Düşünürken susuyor bir süre. "Tamam."

Telefonu kapatıyorum. Carrick, Art'ı yem olarak kullanma fikrinde haklıydı. O da benim kurduğum tuzığa anında düştü.

Tepeye gidip karanlıkta saklanıyorum, midem bulanıyor. Susan evden ayrılmadan hiç tat alamam da enerji almam için ısrarla bir şeyler yedirdi, şimdi tüm yediklerim midemde isyan çıkarıyor. Şehir manzarasına karşı tepenin en üst noktasında oturuyorum, eskiden geceleri Art'la buluştuğumuz yerde. İlk defa ondan önce geldim. Her gelişimde onu beni bekler bulurdum; her şeyin değiştiğinin bir kanıtı daha.

Ay tepede, hilal halinde. Son buluşmamızda dolunay vardı, bana geometrik ahengi ve mükemmelliği temsil eden üç halkalı halhalı vermişti o gece, hayatımın altüst olmasından önceki son gecemdi. Dönüp o halime bakıyorum da ne kadar safmışım, her şeyi bildiğimi, her şeyi planlayabileceğimi sanıyordum, her problemi çözebileceğimi, her şeyin siyah ve beyaz olduğunu sanıyordum. İnsanlara güvenilebileceğimi sanıyordum.

Art'ın bana verdiği halhalı hâlâ takıyorum. Sadece bir an söküp atmayı düşündüm, onu muhbir üniformasında gördüğüm zaman. Ama tıpkı omurgamın alt tarafına dağlanan altıncı damgam gibi bu halhal da bana güç veriyor. Bu halhalı bana bir muhbir verdi, beni damgalayan adamın oğlu verdi. Bu halhal benim mükemmelliği-

mi simgeliyor. Hepsi ikiyüzlü.

Çakıl taşlarından gelen ayak seslerini duyunca büzülüyorum. Kot pantolon, koyu renk kapüşonlu ceket, neşeyle zıplayan bukeler, yumuşak yüz, şefkatli gözler, söylediği her söz bir şakaymış gibi duran dudaklar. Art. Yalnız olup olmadığını görmek için bir dakika bekliyorum, bir dakika daha. Başka kimse yok, şimdilik.

Saklandığım gölgelerden çıkıyorum.

“Selam,” diyor, benden korkuyor gibi. Baştan aşağı süzüyor beni. Sonra yakalanmaktan korkarak etrafına bakıyor. Crevan bir yerden fırlayıp beni şimdi mi yakalayacak, konuşmanın bitmesini bekleyecek mi merak ediyorum. Art’ın görevi benden bilgi almak mı, yoksa kullanıldığından haberi bile yok mu? Zavallı Art, bir an için ona acıyorum, tüm bunların ortasında kapana kısıldı. Sonra merhametim yitip gidiyor, çünkü o yanlış tarafı seçti.

“Selam,” diyorum, sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor.

Art’ın arkasından gelen ayak sesleri duyunca kendimi olacaklara hazırlıyorum. Art ile vakit geçiremediğimiz için üzüldüğümü fark edince şaşırıyorum. İsyan ekipmanlarını kuşanmış büyük bir muhbir ordusu filan gelmiyor. Tam tahmin ettiğim gibi. Sadece Crevan. Videodan bahsedilecek ortama bir ordu getirmeyeceğini biliyordum. Kimsenin öğrenmesini istemiyor. O da kot pantolon, kapüşonlu mont giymiş, Art’ın yaşlı bir kopyası gibi, gayrı resmi bir ziyaret bu.

“Baba,” diyerek yerinde sıcıyor Art. Gerçekten şaşırdığını görünce seviniyorum. “Burada ne işin var?” diye soruyor öfkeyle. “Beni takip mi ettin?”

“Mesajını aldım,” diyor bana Crevan, Art’ı görmezden gelerek. Beni yakalamış gibi kibirli. Oğlunun omuzlarım tutuyor. “Evlat, sen eve gidebilirsin. Gerisini ben hallederim.”

“Neler oluyor? Mesajını aldım da ne demek?”

“Üzgünüm ama artık bir muhbirsin, kale telefonlarını dinleyebilir. Celestine’den gelen telefonla hemen alarma geçtik. Sonra konuşuruz,” diyor kararlılıkla ve bana dönüyor, “Art bu saatlerde uyanık olmamalı eski günlerdeki gibi, yeni işi yüzünden,” diyor gülerek, gözleri ışıltıyor.

Öfkeyle Art’a bakıyorum. “Oğlunla gurur duyuyorsundur. Tıpkı senin gibi oldu.”

Art yere bakıyor. Artık muhbir olduğunu öğrendiğimi bildiği için gitmek için sabırsızlanıyor. İkimize de bir bakıp hızla uzaklaşıyor.

“Senin yaramazlıkların sayesinde oğlumun bana geri gelmesi ne ilginç değil mi? Büyük faydan oldu, her zamankinden daha yakınız şimdi.” Crevan birkaç adım ilerliyor.

Esen rüzgârla burnuma tanıdık bir koku geliyor. Nane. Ya da antiseptik kokusu. Tam anlayamıyorum. Belki sakız çiğniyordur. Belki eski hayatımdan tanıdık geliyordur Crevan’ın kokusu, arkadaş olduğumuz, aile gibi olduğumuz dönemden.

“Sen ona ihanet etmeseydin, kaçıp gitmeseydin asla aile işini yapmazdı.”

Koşup onu yumruklamak, tekmelemek, aklıma gelen en iğrenç sözleri yüzüne haykırmak istiyorum. Hiçbir etkisi olmayacağını biliyorum ama. Adama ulaşmak imkânsız. Tüm duyguları uzun süre önce ölmüş. Bence bu aralar saatlerce oturup beni ve oğluyla aramızdaki bağı yok etmenin yollarını düşünüyor.

“Demek Art’a bir şey göstermek istiyordun.” Yüzümdeki ifadeyi görmek çok hoşuna gidiyor. “Sanıyorum sözde gizli videodan bahsediyordun. Ver onu bana.” Sakin davranmaya çalışıyor ama endişesini fark ediyorum. İki haftadır bu video için tüm ülkeyi baştan sona aradı.

Gülüyorum. “Gerçekten yanımda getireceğimi düşünmedin değil mi?”

Gülümsemesi soluyor.

“Art’ı, sana haber vereceğini *düşünerek* aradım. Muhtemelen bir olduğunu öğrenemedim mi sanıyorsun? Tabii ki biliyorum. Art’ın buluşmayı senden saklayacağını düşünmemiştim. Baba oğul bağınız sandığın kadar güçlü değilmiş sanırım.” Canını yakmak hoşuma gidiyor. “Beni damgaladığın günden beri çok değiştim. Akılandım. İlginç değil mi? Sen de bana büyük bir iyilik yapmış oldun.”

Tuzağıma düştüğünü anlayınca yüzü iyice kararıyor.

“Buraya Art’a görüntüleri izletmeye gelmedim. Seninle konuşmaya geldim. Büyük bir hata yaptığını söylemeye geldim. Bence zaten biliyorsun ama. İzleri örtmeye çalışıyorsun ama yapamıyorsun. Gardiyanlar, öğrenciler, bir gazeteci, bir avukat... biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun? Kimse fark etmeyecek mi sanıyorsun? Kimse parçaları bir araya getiremeyecek mi? Herkesi birden damgalayamazsın Bosco.”

“Bir video parçasının bu kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?” diyerek gülüyor.

“Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü görüntülerde ne var biliyorum. Ben de oradaydım, hatırlıyor musun? Hem videoyu bulmak için iyice yoldan çıktın. Panikliyorsun. Bu işten paçayı sıyıramayacağını biliyorsun. Görüntüleri iz-

leyenler nasıl bir hayvana dönüştüğünü görecek. Kontrolden çıkmış, kendisine verilen gücü kötüye kullanan bir canavarsın.”

Yutkunuyor, söylediklerimden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor ama etkilendiğini biliyorum. Hayatındaki hiç kimse onunla bu şekilde konuşamaz.

Derin bir nefes alıyorum. “Kurtulmanı sağlayabilirim. Benim Kusurlu olmadığımı kabul edersen videoyu sana veririm. Otobüste yaptıklarımın hatalı olmadığını söyleyeceksin. Tövbe et Crevan.” Bana odada söylediği sözleri tekrarlıyorum.

Şaşırdı. “Bunu asla yapmam. O zaman bütün Kusurlular aynı şeyi ister.”

“Teklifim bu ama,” diye omuz silkiyorum.

İç çekiyor. Omuzları düşüyor, bir eliyle yüzünü sıvazlarken diğer eliyle cebine uzanıyor.

“Tamam. Yapacağım.”

Bu kadar çabuk kabul edince afallıyorum, Raphael’in tavsiyesi işe yaradı, işler iyi giderken devam etmeliyim. “Kararı geri çevirmen gereken biri daha var, Carrick Vane.” Bana Enya Sleepwell ile bağlantısı konusunda yalan söylemiş olabilir ama bu aramızda yaşananları değiştirmiyor, kalede paylaştıklarımızı ve dün gece yaşadıklarımızı. Bana bir özür borçlu ama şimdiye kadar bana en çok inanan, buraya kadar gelmemi sağlayan kişi o. Ben de ona borçluyum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, güçlü durmaya çalışıyorum. Bir yanımda Carrick’in adını verdiğim, aramızdaki bağlantıyı ortaya çıkardığım için paniğe kapılıyor.

“Bana videoyu, *bütün kopyalarını* ver, ben de senin

ve arkadaşının kararınızı geri çevireyim. Ama benim de şartlarım var. İkinci de ülkeyi terk edeceksiniz. Bir daha adınızı bile duymak istemiyorum. Humming'e adınızı bile atsanız kendinizi Kusurlu olarak bulacaksınız."

Planımın işe yaraması beni çok şaşırtıyor. Ülkeyi terk etmek? Sorun değil. Özgürlük? Evet lütfen.

"Ama bu anlaşma aramızda kalacak. Kimse kararın geri çevrildiğini bilmeyecek. Özgürlüğünüze kavuşacaksınız, buradaki iktidar durumu bilecek ama halk öğrenmeyecek."

Raphael Angelo'nun son davasında da aynı böyle olmuş. Bu teklifi onaylarsam başka biri kendi özgürlüğü için benim davamı emsal gösteremeyecek. Crevan'ı Kusurlu olmakla suçlayamayacağız. Enya Sleepwell beni kampanyasında kullanamayacak ve Kusurluların hakları için verilen mücadeleye faydam olmayacak. Sanchez de Crevan'ı yerinden indiremeyecek.

Ama ben özgür olacağım.

Cordelia'nın bana *Vigor*'da söyledikleri geliyor aklıma. "Kendi özgürlükleri için diğerlerini feda eden lider, lider değildir."

"Hayır," diyorum titreyerek. "Bunu kabul edemem."

Crevan cık cıkıyor. "Öyle çok yaklaştıydın ki Celestine."

Tetikte değilim. Verdiğim kararın sonuçlarını düşünemeye daldığım için hemen tepki veremiyorum. Akıllandım sanıyordum ama yeterince akıllanmamışım. Elini cebinden çıkarıp bacağıma bir iğne saplıyor.

Yere devriliyorum.

Hastane yatağında uyanıyorum. Beyaz perdeler, beyaz duvarlar, beyaz tavan, beyaz nevresimler arasında, parlak floresan ışığı altındayım. Işık yüzünden gözlerimi kırpiyorum, üstümde kırmızı hastane gömleği var.

Oturmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Bedenimin üst tarafı katı ama hareket edebiliyor, kollarıma ve gövdeme söz geçirebiliyorum ama belden aşağımda hiçbir hareket yok. Felç oldum.

Kapana kısılmış gibiyim, sızlanarak hareket etmeye çalışıyorum. Örtüyü atıp bacaklarımı ellerimle kaldırmaya çalışıyorum. Öyle ağırlar ki hareket ettiremiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Bacaklarıma vuruyorum, tokat atıyorum, onları uyandırmaya, emirlerime uymalarını sağlamaya çalışıyorum.

Birden perde açılınca yerimde sıcıyorum. Karşımda Tina.

Tina. Damgalama sırasında yanımda olan, sonradan ortadan kaybolan gardiyan. Diğerleri gibi kaybolduğunu sandığım gardiyan. Muhbir üniformasını giymiş, bildiğimi sandığım her şey paramparça oluyor. Benim tarafım-

da olduğu, videoyu bana getirdiği, Crevan'ın onu ortadan kaldırdığı hikâyesi çöküyor bir anda. O da düşman.

Parmaklarını dudaklarına götürüyor şüpheli bir tavırla.

“Seni felç etmek için iğne yaptı,” diyor fısıldayarak. “Altıncı damgayı silmek için deri nakli yapmayı planlıyorlar.”

“Ne?” diye tıslıyorum.

“Şşt,” diyor sesini yükselterek. “Divan operasyonu yapması için Dr. Greene’i çağırdı. Çok üzgünüm Celestine, işler iyice karıştı.”

“Kaybolduğunu sanıyordum. Senin için endişelenmiştim hatta.”

Yanıma yaklaşıp elimi tutuyor. “Beni ve kızımı tehdit etti. Diğerlerine ne yaptığını gördüm, ben yapamadım...” Gözleri doluyor. “Elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. Sana verdiğim görüntüleri buldun mu?”

“Kar küresinin içinde?”

Rahatlayınca yüzü ışıldıyor. “Funar kürenin zeminine bir kat daha ekledi. Ben fark edeceğini düşünmüyordum ama Funar bulacağına inanıyordu. *Akıllı bir kız o*, demişti.” Hüzünle gülümsüyor. “Yazmam gerektiğini düşündüm ama yazılı delil bırakmak, yanlış ellere geçmesine yol açmak istemedim. Seninle tekrar iletişim kuramayınca bulduğundan emin olamadım.”

“Videonun orada olduğunu anladığımda çok geç kalmıştım. Mary May odamdaki her şeyi alıp götürmüş. Bence videonun kürede olduğunu fark etmedi, etseydi burada olmazdım. Küreyi nereye götürmüş olabilir?”

“Bilmiyorum.” Düşünmeye çalışıyor, gözlerindeki telaş

okunuyor. Kar küresindeki videoyu bulurlarsa başı büyük belaya girer.

“Tina lütfen, bulmam lazım. Lütfen kar küresini bul benim için.”

Kapı açılıyor.

Elini uzatınca bana vuracağını sanıyorum ama başımı yastığa itip elini gözlerimin üzerine koyuyor, gözlerimi kapatıyorum.

“Hâlâ uyuyor,” diyor alçak sesle.

“Tanrım, bu kadar ağır uyuyan kimseyi görmedim şimdiye kadar.”

“Uzun zamandır kaçıyor, çok yorgun düşmüş olmalı,” diyor Tina. Sesinden bana acıdığını anlıyorum.

“Hmm.” Dr. Greene pek inanmış gibi değil. “İlaç etkisinde olmadığından eminsiniz değil mi?”

“Nereden bileyim,” diyor Tina dikkatli olmaya çalışarak. “Sadece gözetim altında tutmam söylendi.”

“Normalde hazırlıklarım haftalarca sürer. İlaçların kanın pıhtılaşmasına etki etmediğinden emin olmam gerekir.” Tina ile ona güvenmiyormuş gibi konuşuyor, sanki onu bana ilaç vermeyi kesmesi konusunda son kez uyarıyor.

Tuhaf bir sessizlik. Beni izliyorlar.

“Bu konuyu Yargıç Crevan ile konuşmanız lazım.”

“Konuştum bile.”

İkisi de ona tekrar soramayacaklarını çok iyi biliyor.

Nefes alışımı sabit tutmaya çalışıyorum. Yemek çukurundaki bekleyişim geliyor aklıma. En azından şimdi nefes alabiliyorum. Biraz düzelme var en azından. Gerçi şimdi de felç oldum.

“Siz damgayı gördünüz mü?” diye soruyor Dr. Greene fısıldayarak.

“Vurulurken oradaydım doktor.”

“Kızın kendine böyle bir şey yapmasını aklım almıyor. Bir anda gardiyanın elinden nasıl kapmış damgayı? Kusurağlar sandalyeye bağlanmıyor mu damga sırasında?”

Tina şaşkın. “Pardon?”

“Yargıç Crevan bana Celestine’in kendisini damgalamasını engelleyemediğınızı söyledi.”

Sessizlik.

“Damgayı bir an önce silmemiz çok önemli. Yargıç Crevan’a çok ciddi suçlamalar yöneltiliyor. Biliyor musunuz herkese bu damgayı Crevan’ın vurduğunu söylüyor-muş? Onu bulmak için bu kadar çabalamasına şaşırıyorum doğrusu.”

Tina hiçbir şey söylemiyor.

“Böyle oldu değil mi? diye soruyor Dr. Greene şüpheyle.

“Kız uyandı mı?” Crevan hızla odaya dalarken sesi patlıyor.

“Hayır, Yargıç,” diyor Dr. Greene yerinde sıçrayarak.

“Uyanır uyanmaz bana haber verin. Kimseyle konuşmasını, yalanlarını yaymasını istemiyorum.”

“Tabii efendim,” diyor Tina hemen.

“Her şey yolunda mı? Burası sizi tatmin etti mi?”

“Evet Yargıç. Bu tesis nedir sorabilir miyim? Varlığından haberim yoktu.”

“Yeni bir yer. Devletin gizli işleri işte Dr. Greene.” Sesinden gülümsemekte olduğunu anlıyorum, yüzündeki ifade gözümde canlanıyor. Maskesi düşmeden önce onu yakışıklı bulurdum.

“Ameliyattan önce yaraya göz atmak isterim mümkünse,” diyor doktor sert bir ifadeyle.

Tina ve Dr. Greene beni yan çeviriyorlar. Crevan’ın orada durup doktorun aldığı derin nefesi gördüğünü ümit ediyorum.

“Tanrım korkunç görünüyor. İşkence gibi. Genç bir kız kendine bunu neden yapar ki?”

“Bu Kusurluların aklından geçenleri kim bilebilir ki? Ameliyattan sonra tekrar bir araya gelelim, Dr. Greene,” diyor Crevan. “Başbakanın ricasıyla seçim öncesi yapacağım röportaja hazırlanmam gerek. Halka Hayat Partisi’nin beni resmettiği o hain kurt olmadığımı göstermeliyim.” Espri yaparak durumu hafifletmeye çalışıyor.

Eğer hükümet böyle bir röportaj yapmasını istemişse başı büyük belaya girmiş demektir. Hasar kontrolü.

“Ah, gerçekten. Erica Edelmen ile görüşme. O çok...” kadın duraksıyor, “iyi bir gazetecidir. Size iyi şanslar.”

Odadan çıkarken kaybolan ayak seslerini duyuyorum.

“Ameliyatta ne yapılacak?” diye soruyor Tina sesini alçaltarak.

“Celestine uyandığında koluna serum takarak genel anestezi ve sıvı ilaç vereceğiz. Damardan aldığı ilaçlarla uyuyacak ve acı hissetmeyecek. İki kademeli kalınlaştırma nakli yapacağım. Bacağının içinden deri alıp damganın üzerine dikeceğim. Deriyi aldığım bölgeyi de pansumanla kapatacağım. Sonra yoğun bakıma alacağız, ağrı kesicilerle rahat etmesini sağlamaya çalışacağız. Deriyi aldığımız yerin de, diktığımız yerin de sorunsuzca iyileştiğinden emin olmak için birkaç gün gözetim altında tutacağım. Üç dört hafta sert hareketlerden kaçınması

gerekecek. Deriyi aldığımı bölge iki üç haftada iyileşir.”

“Daha önce de gelmişti buraya, yaralarına bakılması için,” diyor Tina alçak sesle.

“Biraz şey görünüyorsunuz... böyle dediğim için kusura bakmayın ama onun için endişeleniyor gibisiniz. Ondan hoşlanıyor gibisiniz sanki?”

“Aynı yaşta bir kızım var, ona bakınca kızımı görüyor gibi oluyorum.”

“İlginç,” diyor Dr. Greene. “Tıpkı onun gibi konuşuyorsunuz.”

“Ne demek istediniz?”

“Celestine’in davasını izlemiştim. O da otobüsteki yaşlı adam ona büyükbabasını hatırlattığı için yardım ettiğini söylemişti.”

“Bence buna empati denir,” diyor Tina. “Toplumca bu kavramı yitirmiş olabiliriz.”

“Hepimiz yitirmedik,” diyor Dr. Greene.

Doktorun ayak sesleri muşamba zeminde kayboluyor. Tina ile baş başa kalıyoruz.

“Buradan çıkmak için bir saatin var,” diyor Tina kulağıma. “Biraz daha kalırsan Dr. Green Crevan’a soru sormaya başlayacak ve başı büyük belaya girecek. Ben şimdi kahve molasına çıkıyorum. Arabamın anahtarlarını kışe-deki sandalyenin üstündeki çantamım yanına bıraktım. Araba dışarda otoparkta. Ben dikkatleri dağıtıyorum. Senin için yapabileceklerim sadece bunlar ama Celestine,” diyor, neredeyse özür dileyerek. Daha fazlası için yalvarmama fırsat vermeden çıkıyor. Çıkmasa daha fazlasını isteyecektim gerçekten de.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Dirseklerimden güç alarak

oturuyorum. Yere inmek için perdeden güç alıyorum ama perde ağırlığını taşıyamayarak kopuyor. İnleyerek yere düşüyorum, düştüğüm tarafta epey canım yanıyor, bacaklarıma ne oldu kim bilir, onları hiç hissedemiyorum. Acıyı yok saymaya çalışarak karnımın üzerine yatıyorum, dirseklerimi kullanarak bacaklarımı sürüklüyorum.

Vücudum ölü gibi, çok ağır ve hantal, beynimden gelen emirlere uyamıyor. Bu çabalarım yüzünden akan terlerden ıslanan zeminde kayıyorum. Bacaklarımdan zemine değdiğini hissedemiyorum. Sanki bedenim ikiye bölündü, bel altımda hiç his yok. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok, kırmızı hastane gömleğinin altında sadece iç çamaşırlarım var. Hastaneden çıkmayı bırak, odanın kapısına zar zor ulaşıyorum. Highland Kalesi'nde olmadığımı anladım ama.

Tina'nın siyah deri çantasının durduğu sandalyeye uzanıyorum anahtarları almak için.

Crevan odaya dalıp beni bu halde yakalarsa ne olur? Yere yapışmış, ayaklarının altında sürünür halde görse. Çaresiz, onun insafına kalmış, tam istediği gibi. Bu düşünceler bana iyice güç veriyor ve hızımı artırıyorum.

Sürgülü kapının iki kanadı arasında boşluk bırakmış Tina, elimi uzatıp çekiyor. Çok şükür kapı kolundan tutup açmam gerekmiyor, bu haldeyken açmam mümkün değil. Tina tahminimden daha çok yardım etmiş bana. Koridora bakıyorum. Boş. İlerdeki personel odasından kahkaha sesleri geliyor. "Bakın bu da yürümeye başladığı gün," diyor Tina hüznle. "Ah, bebeğime bakın. Bu hafta on sekiz yaşına giriyor, inanabiliyor musunuz?"

Bir grup kadın "Ahhh," diyor.

“Jason, buraya gel de fotoğraflara bak,” diyor Tina. Koridorun sonunda güvenlik kamerası görüntülerini takip eden adamın yerinden kalktığını görüyorum.

Fotoğraf albümü dikkat dağıtmak için çok iyi bir yöntem, kimse evladıyla gurur duyan bir anneyi gücendirmek istemez.

Kendimi odanın dışına çekip sağ taraftaki çıkış merdivenine yönelmek üzereyken karşı odadan Kusurlu TV kanalının sesini duyuyorum. Parti liderlerinin münazarası var.

“Merhamet ve Mantık Hayat Partisi’nin kampanya sloganıdır. İyi bir zihin, iyi bir yürekle bir araya gelirse önünde hiçbir şey duramaz,” diyor Enya Sleepwell kürsüde.

Başbakan Percy araya giriyor. “Bir Kusurlu’nun ağzından çıkan sözleri tekrarlaması Enya Sleepwell’in Kusurlu nüfusla aynı yatağa girdiğini kanıtlıyor.”

“Böyle söylemeniz çok ilginç Percy. Ben Nelson Mandela’dan alıntı yapıyordum.”

Enya’ya bir sayı.

Koridorda sürünürken karşı odada tekerlekli sandalyeler görüyorum. İnsanlar, hastalar, hepsi kırmızı gömlekli. Kusurlular. Bana yardım edebilirler.

“Affedersiniz,” diye fısıldıyorum kendimi odanın içine çekerek. “Yardıma ihtiyacım var.”

Herkesin arkası dönük, geri dönüp bana bakmıyorlar. Belki gitmem gerek ama tek bir kişiyi bile ikna etsem birbirimize yardım edip buradan çıkabiliriz. Bacaklarım bu haldeyken ilerlemem çok zor, mecbur kalırsam deneyeceğim tabii ki ama biraz yardım almak daha güvenli

ve hızlı olur. Daha yüksek sesle sesleniyorum bu sefer.
Ya beni duymuyorlar ya da yardım etmek istemiyorlar.
En yakındaki tekerlekli sandalyeye doğru sürünüyorum,
yüzümden ve sırtımdan ter damlıyor.

“Affedersiniz, yardımınıza...” birden duruyorum.

Bütün tüylerim diken diken oluyor.

Sandalyedeki adam Bay Berry.

“**B**ay Berry.” Dikkatini çekmek için tıslıyorum nere-deyse. Ölü gibi bakan gözlerini televizyondan ayırmıyor, kendini münazaraya kaptırdığını sanmıyorum. Uyuşturucu etkisindeymiş gibi görünüyor. Yaşlanmış gibi duruyor, yüzü vücudundan daha genç ama her zaman sürdüğü kapaticılar, allıklar olmayınca farklı görünüyor. Boynu başını taşıyamıyor sanki.

Yanındaki sandalyede Pia Wang var. Bana yardım etmeye çalışan güzeller güzeli Pia’nın yüzünde de aynı ifade var, haftalardır yıkanmamış gibi görünen yağlı saçları toplanmış. Daha fazla bakmaya korkuyorum ama mecburum. Diğer sıraya çekiyorum kendimi. Gardiyanlar. Bana damga vuran Funar, Bark, June ve her şeye tanık olan güvenlik görevlisi Tony.

Ön sırada okul arkadaşlarım, Natasha, Logan, Gavin ve Colleen. Kırmızı gömleklerinin içinde onları izliyorum. Güçsüzler. Onları son gördüğüm, beni soyup yaralarımı inceledikleri günkü gibi değiller hiç. Odadaki nane kokusu başımı döndürüyor, Crevan’dan gelen kokunun aynısı.

Bana zorbalık eden, damgalarımın fotoğraflarını çe-

ken çocukların bu halini görünce yaşadığım tatminden utanıyorum. Yaptıkları bu kötülük yüzünden başlarına neler geldi. Çok şükür büyükbabam, ailemden biri ya da Raphael Angelo odada değil.

Odadakilerin hiçbiri bana yardım edemez. Beni görmiyorlar bile. Burada fazla vakit kaybettim. Koridorda gardiyanların sesini duyuyorum, Tina'nın albüm gösterme oyunu bitmiş, dağılmışlar.

Zamanım kalmadı.

Tuhaf televizyon odasının kapısı açılıyor ve içeri bir gardiyan giriyor. Gözlerimi ekrana sabitleyip diğerlerini taklit etmeye çalışıyorum. Boştaki tekerlekli sandalyeye tırmanırken harcadığım gayret yüzünden kalbim çarpıyor. Şakağımdan sırtıma terler akıyor. Belki de bana öyle geliyor, emin değilim ama sanki belimden aşağı inerken kaşındırıyor. İlacın etkisi mi geçiyor acaba? Emin olmak için ayağa kalkmayı deneyemem ama bacaklarımdaki karıncalanmayı hissetmeye başlıyorum. Sandalyeye tırmanırken nefes nefese kaldım, umarım kırmızı gömleğin altında göğsümün inip kalktığını fark etmezler. Nefes alışımı ve gözlerimdeki ifadeyi kontrol altına almaya çalışıyorum. Zombiye dönüşen diğerlerinden çok farklıyım çünkü. Crevan onlara ne yapmış böyle? Ne zamandır buradalar, onlara ne yapmayı planlıyor?

Gelen gardiyan birden haykırıyor, galiba beni gördü. Odadan fırlıyor.

“Stacey!” diye koridora sesleniyor. Kapıyı bedeniyle açık tuttuğu için yerimden kıpırdayamıyorum.

Risk alarak kaşımın üstündeki teri siliyorum, bu ufak

hareket bile çok tehlikeli. Kadın başka bir gardiyanla beraber içeri giriyor. Fısıldayarak konuşuyorlar.

“Bu o. Celestine North.”

“Değildir canım. Yoksa o mu?”

Bana yaklaşıyorlar, onları fark etmemiş gibi bakışlarımı sabitlemeye çalışıyorum.

“Çok genç.”

“Fotoğraflardan daha güzel görünüyor.”

“Kaçarken kilo vermiş sanki.”

“Kaçak diyeti. Benim de işime yarayabilir.”

Gülmeye başlıyorlar, sonra hemen susuyorlar.

“Tina’nın odada birini sakladığını biliyordum. Sonra o kendini beğenmiş doktor geldi. Ne yapacaklar acaba?”

“Bilmek de sormak da bizim işimiz değil.”

“Onunla bir fotoğrafımı çeker misin?”

“Stacey!”

“Ne? Sadece kendim için. Kimse bilmeyecek.”

Kıkırdıyorlar. Stacey saçlarını kabartıp yanıma çömeliyor, bir elini omzuma atıyor. Sanki gece dışarda eğlenen en yakın arkadaşlarız.

Telefonunu alıyor, nefesini tenimde hissediyorum, parfümünün kokusunu alıyorum. Televizyona odaklanmaya çalışıyorum ama...

“Bir, iki, üç... Aman Tanrım!” bir adım geriye sıçırıyor.

“Ne oldu?” Stacey de patlayacak bir bombaymışım gibi benden kaçıyor.

“Bana baktı.”

“Bakamaz ki,” diyor Stacey hayal kırıklığı içinde. Onlara bir hafta yetecek kadar ilaç verildi. Şuna baksana, televizyondaki kız.” Parmaklarım Pia’nın önünde şaklatıyor. “O

bir içim su güzelliğinden eser yok, değil mi?" Kıkırdıyor.

Diğer gardiyan çok emin değil. Onu korkuttum ve bu gücüm beni çok memnun ediyor.

Koridordan sesler geliyor. Resmi sesler, yere vuran botlar. Bir muhbir ekibi daha. Kapıya gelip iterek açıyorlar. Beş tane muhbir var. Hepsi kask takmış. İkisi kapıyı tutuyor, üçü içeri giriyor.

İşim bitti, kaçtığımı fark etmişler.

Odaya dağılıyorlar. Biri kaskını çıkarıyor. Kate.

"Celestine North'u almaya geldik. Kaleden emir geldi." Bir belge uzatıyor, iki gardiyan baş başa verip okuyorlar.

"Sizindir," diyerek odadan çıkıyorlar.

Başka bir muhbir daha kaskını çıkarıyor. Carrick. Mi-dem altüst oluyor. Derken diğeri çıkarıyor. Juniper.

Sesli bir nefes alıyorum.

"Kurtarma timi geldi," diyor Juniper. "Bir dakikamız var, yoksa bizi fark ederler. Hemen giy şu üniformayı," diyerek soyunmaya başlıyor.

Carrick başını diğer tarafa çeviriyor.

"Juniper! Ne halt ediyorsun?"

"Senin yerine geçiyorum."

"Ne? Sen..."

"Konuşacak zamanımız yok," diyor telaşla. "Tartışamayacağız. Kabul etmezsen hepimizin başını belaya sokarsın. Plana uy."

İnanamıyorum. Buna izin veremem. Kız kardeşimi burada bir başına bırakamam. Hele ameliyathanede bana yapacaklarını öğrendikten sonra.

"Sana zaman kazandıracağım. Ayağa kalk, gömleğini çıkar," diyor, artık bana kızgın.

“Yapamam.”

“Tabii ki yaparsın!” Sesini yükseltiyor.

“Şşt!” diyor Kate.

“Hayır, *fiziksel olarak* yapamam. Crevan bana ilaç verdi. Bacaklarımı kıpırdatamıyorum,”

Hepsi birden yüzüme bakıyor, gözlerinden korku okunuyor. Plan çöktü. Yürüyemeden buradan nasıl kaçacağım?

“**S**eni dışarı taşıyacağız,” diyor Carrick. “Devam et.”
 “Carrick, aptallaşma, ne yaptığımızı sorarlar. İşe yaramaz.”

Juniper gömleği kafamdan çıkarıyor.

“Lütfen yapma Juniper.”

“Kes artık Celestine,” diye patlıyor. “Tek çaremiz bu.”

“Annemle babam beni asla affetmezler ama.”

“Annemin fikriydi. Yapabilseydi kendisi yerine geçecekti.”

Juniper üstündekileri çıkarıp giyinmeme yardım ediyor. Üst tarafımı hareket ettirebildiğim için ceketini kendim giyiyorum ama kalkamadığım için muharebe pantolonunu giymekte zorlanıyorum. Carrick hemen yardıma koşuyor. Ellerin vücutumda dolaştığı son gece geliyor aklıma, o da aynı şeyi düşünüyor olmalı ki gözlerimiz buluşuyor. Yeşil gözler, kestane hareler. Beni terk etmedi işte. Juniper bir ona, bir bana bakıyor sonra gülümsüyor. Aramızdakileri bildiğini anlıyorum. Kırmızı muharebe pantolonunu bacaklarıma geçiriyorlar, botları da ayaklarıma. Çoraplar için vaktimiz yok.

Karıncalanma dizlerimden aşağı iniyor.

Juniper'in şakağında ve avcunda K damgası var.

"Annem yaptı," diyor Juniper nefes nefese, telaşla hareket ediyor. Sonra şefkatle bana bakıyor. "Altısını da." O da farkında, ilk defa altı damga hakkında konuşuyoruz.

Annemin makyaj konusunda çok yetenekli olduğunu biliyordum, damgalar çok gerçekçi olmuş. Ünlü bir manken olduğu için en iyi makyaj sanatçılarından elinden geçti. Kabuk tutmuş yaraları gerçekçi göstermeyi becermiş.

Carrick beni çekiyor ve Juniper sandalyeye oturuyor. Ayakta duramıyorum. Dizden aşağım tutmuyor şimdi.

Juniper ön sırada oturan Gavin, Logan, Natasha ve Colleen'i görüyor. "Tanrım," diyor, bakışları sertleşti.

"Teşekkür ederim," diyerek fısıldayarak öpüyorum kardeşimi.

"Sana borçluydum. Şimdi git de dünyayı kurtar ufaklık," diyor. Gözlerinde yaşlar var.

Damgalandıktan sonra eve dönünce her gün Art'ın ziyaret etmesini, benimle iletişim kurmasını bekledim. Gelmedi, aramadı. Sonra Juniper'in geceleri ortadan kaybolduğunu fark ettim. Bir gece onları tepedeki gizli yerimizde yakaladım. Hemen yanlış sonuçlara vardım. Şimdi tamamen platonik bir şey olduğuna inanıyorum. İkisi de başımın daha fazla belaya girmesini istememişlerdi, anlamam zaman aldı. İkisinin de bana ihanet ettiğini sanmıştım. Juniper ile bu konuyu aramızda halletmiştik ama hâlâ benim için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor. Bu kadar büyük bir şey tahminlerimin de çok ötesinde. Çok tehlikeli.

Carrick koltuk altlarımdan tutarak bana destek olurken Kate başıma kask takıyor.

Stacey ve diğer gardiyan geri geliyor. Tina da arkasında, endişeli görünüyor. Umarım Carrick ve Juniper'in bir planı vardır. Umarım Tina kardeşimi koruyabilir. Tina'ya araba anahtarlarını veriyorum, hemen cebine atıyor.

"Gitmek için hazırız," diyor Kate, kapıya doğru gidiyor. Tina'nın yanından geçerken ona bir not uzattığını görüyorum. Tina notu cebine tıkıyor.

Carrick beni yanına çekiyor. Gardiyanlar şüpheyle bana bakıyorlar.

"Aptal karı beni tekmeledi," diyorum sesimi değiştirmeye çalışarak.

Hemen sandalyede cansız gözlerle televizyona bakan Juniper'e dönüyorlar. Yanımızdan geçip kardeşimi incelemeye başlıyorlar.

"Tekmelemiş, bana baktığını söylemiştim."

"Biraz değişik görünmedi mi sana da?"

"Ünlü insanlar gerçek hayatta daha farklı görünürler," diyor Stacey.

"Ameliyat için yatağına götürmem lazım," diyor Tina. "Tekerlekli sandalyeye almama yardım edin." Tina Juniper'i kaldırıyor, diğerleri de sandalyeyi sabit tutuyorlar. Juniper bu sırada bez bebek rolünü çok iyi oynuyor. Tina yanımdan geçerken bana bir kâğıt parçası veriyor, Kate'in ona verdiği not değil bu.

"Highland Kalesi'ne bir mesaj," diyor ciddiyetle. Oda-dan çıkıp benim zorlanarak geçtiğim koridorda ilerliyor. Juniper'i geride bıraktığım için acıların en büyüğünü çekerek kaçıyorum. Carrick beni tutuyor, yürüyor gibi görünmek için ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum.

Beni dik tutmak için tüm gücünü kullandığını biliyorum. Kapıdan çıkınca yüzüme temiz hava çarpıyor. Bu şekilde paçayı sıyırmış olamayız, mümkün değil.

Muhbir aracına ulaşıyoruz, şoförü tanıyorum. Marcus, Profesör Lambert'in muhbiri ve Kate'in kocası.

Araca bindiğimde Mona ve Lennox'un bana sırtarak baktığını görüyorum. İkisi de muhbir üniforması içinde.

"Sağ olun çocuklar," diyerek sarılıyorum onlara, Mona beni sıkı sıkı sarmalıyor. "*Vigor*'daki herkes Profesör Lambert'i evine sağ salim ulaştı mı?" Bu sırada Kate kapıyı kapatıyor ve yola koyuluyoruz.

"Bahee dışında herkes," diye yanıtıyor Lennox. "Yolu biraz uzatıp onu şehir içinde bir yerde yol kenarında bıraktık."

"Tam da Lizzie'yi bıraktığı yerde," diyor Mona, arkadaş Lizzie'nin intikamı alındığı için gözleri çakmak çakmak. "Onu da Profesör Lambert'in evine götüreceğimizi sanıyordu. Ev de ne evmiş ama. Celestine, süper karar."

"Bahee muhbirlere yakalanmadan sadece bir gece dayanabilir," diyor Lennox. "Dışarda ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yok."

"Divan'a gidip bizi ihbar ederse?" diye soruyorum.

Carrick omuz silkiyor, biraz şaşkın. "Alpha ve profesörü ihbar edeceğini sanmıyorum. Bunca yıldır hayatının merkezi onlardı. Zaten planlarımızdan da hiç haberi yok."

Çıkarken kapıda güvenlik görevlisi olmadığını görüyoruz. Bina çok iyi korunmuyor. Crevan'ın kendisine tehdit oluşturan insanları tuttuğu gizli bir yer sadece burası. Uzun süre saklaması mümkün değil.

Marcus hızlanırken araçtaki herkes üniformaları çıkarıyor, soyunurken utanıp saklanacak zaman yok. Carrick

bana haftalardır görmediğim kıyafetlerimle dolu bir çanta uzatıyor. Juniper getirmiş olmalı. Bacaklarımı hissetmeye başladım ama pantolonu tek başıma çıkarabilecek kadar değil. Carrick tek kelime etmeden yanıma gelip botlarımın bağcıklarını çözmeye başlıyor. Bu ufak hareket bile gözlerimi yaşartmaya yetiyor.

Herkes nefesini tuttuğu için kimse konuşmıyor.

“Hepiniz çok sağ olun,” diyorum tekrar.

“Seni böyle ufak tefek belalardan seve seve kurtarınız, ne de olsa sen bizi en büyük beladan kurtaracaksın,” diyor Lennox. Ne demek istediğini anlıyorum. Sonunda anlıyorum. Hepimizin birbirimize ihtiyacımız var. Bütün yük benim omuzlarımda değil. Herkes büyük riskler alıyor.

“Beni nasıl buldunuz?”

“Carrick seni takip etti,” diyor Mona.

Carrick’e bakıyorum, gözleri yerde, botlarımla uğraşıyor.

“Juniper’e nasıl ulaştınız?”

“Raphael Angelo’nun telefonundaki son aramaya baktım,” diyor Carrick kaşlarını kaldırarak. Aptallık etmişim biraz.

“Juniper’e ne olacak şimdi?” diyorum telaşla. “Deri nakli yapmayı planlıyorlar.”

Mona anlamadı. “Deri nakli! Neden ki?”

Altıncı damgadan haberi yok.

Carrick’e bakıyorum, endişeli görünüyor.

“Merak etme. Planımızı yaptık. Annem avukat ve polisle oraya baskın düzenleyecek bizden haber alır almaz. Yanlış kızı yakaladıkları için orayı altüst edecek.”

Ağzım bir karış açık kalıyor. “Sizce işe yarar mı?”

“Yarayacak,” diyor muhbir Kate, kendinden emin.

Ekibin kalanı, diğerlerinin de saklandığı Profesör Lambert ve Alpha’nın malikânesine gitmeyi planlıyor. Evelyn canlanıyor gözümde, pembe yatak odasında bebeklerin saçlarını tarıyor hayalimde. Tam böyle olmasa da kendini özgür hissettiği bir yerde olmasını diliyorum. Alpha’nın ona elinden gelen en iyi hayatı sunacağından eminim. Araç ıssızlığın ortasında duruyor. Sıra sıra dükkânların hepsi kapalı. Sadece bir Çin lokantası açık görünüyor.

“Sadece ikimiz,” diyor Carrick sürgülü kapıyı açarken, atlamadan önce sağı solu kontrol ediyor.

Bana kalsa büyük bir memnuniyetle Alpha’nın evine gider, banyo yapar, bir şeyler yer, uyur, bunlar hiç yaşanmamış gibi yapardım. Ama artık fazla ileri gittik. Juniper benim yerime geçti. Vakit daralıyor. Oradaki ben olmadığım anlaşılana kadar yapmam gereken çok şey var.

“İyi şanslar,” diyor Kate kapıyı kapatırken.

Carrick ve ben tekrar baş başa kalıyoruz aniden. Hastane, ya da her ne ise, şehrin dışındaydı, Marcus ve Kate bizi şehrin eteklerine, banliyöye getirdiler. Carrick yine ayakta durmam için destek oluyor. Saklanacak bir yer var mı diye etrafa bakıyorum. Gerçi şu an için çok önemli değil, sakın bir arka sokaktayız ve hava kapkaranlık.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

Bir şey okuyor gibi avucuna bakıyor. “Dünyanın en güzel kadını Celestine North’u kurtar. Yapıldı.”

Şaşkınlıkla gülüyorum. Ondan böyle bir şey beklemezdim.

“Sırada: Özür dile.” Gururunu hiçe sayıyor. “Özür dilerim. Sana Enya Sleepwell’den bahsetmediğim için özür

dilerim. Ama niyetim iyiydi. Her şeyi Kusurlu hareketi için yaptım, senin ve benim için. Seni incitmek istemedim hiç. Hiçbiri tuzak değildi. Sadece elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

Yüreğinde iyilik var. Bunu biliyorum ve daha fazla kavga etmek istemiyorum.

Yine de biraz daha devam etmesine izin vermenin zararı olmaz. Biraz daha konuşsun istiyorum.

“Hayatını kurtararak özür dileyebileceğimi düşündüm, anla işte, o zaman bu konuşma işine gerek kalmayacaktı,” diyor çarpık gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırtıyor.

“Hmm, aslına bakarsan hayatımı *kurtarmadın*. Deri nakli yapacaklardı, öldürmeyeceklerdi ki. Ama yine de çabalarını takdir ediyorum.”

“Senin için hiçbir şey yeterince iyi değil, değil mi?” O da eğlenmeye başladı.

Elimi göğsüne koyuyorum, avcum damgasının üstünde. “*Sen* öylesin. Suçlayacak birini aradım. Aptal kafamdan başka suçlayacak bir şey aradım. Ailemi seviyorum, onları terk etmek istemezdim. Yalnız kalmaya alışkın değilim, başkalarını suçlamak daha kolay.”

Juniper’in hastanede yalnız kaldığı geliyor aklıma, titriyorum. Onun ben olmadığını fark ettiler mi acaba? Umarım planları işler ve Tina onlara yardımcı olabilir. Annemin ve Juniper’in güvende oldukları haberini almadan içim rahat etmeyecek.

“Tabii, ben yalnız kalmaya çok alışkınım zaten,” diyor. “Özür dilerim,” diye fısıldayarak bana yaklaşıyor, kollarına alıyor beni. “Markette yaşananlar için özür dilerim,

dağlarda seni terk ettiğim için özür dilerim. Ama bir faydası olacaksa, seni hep takip ettiğimi bil. Bu arada dağdan aşağı inerken arabayı fazla hızlı sürdün, haberin olsun.”

“Önemli bir işim vardı.”

“Seni Art’la gördüm,” derken tepkimi inceliyor.

Bir şey demiyorum.

“Crevan ile konuşmanı duydum.”

Utanarak yere bakıyorum. “Crevan seni biliyor. Bana yardım ettiğini biliyor. Özür dilerim. Özgürlüğümüz için pazarlık yapmaya çalıştım. Aslında o da razı oldu ama diğerlerini yüzüstü bırakmak istemedim. Yapamadım.”

Bana bağırmasını, aptallık ettiğimi söylemesini istiyorum, yapmıyor.

“Hadi, salağın teki olduğumu söyle.”

“Çok cesursun, elinden geleni yaptın.”

“Aptalım.”

“Birazcık aptalsın.” Gülümsüyor. “Ama anlamayı kabul etmemekte haklıydın. Beraber ülkeyi terk etmeyi ne kadar istesem de diğerlerini bırakmak benim de içime sinmezdi.”

Doğru kararı verdiğimi duyunca rahatlıyorum. “O gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi,” diyorum.

Yüzümü tutuyor, çenemi kaldırıp şefkatle öpüyor.

Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum. Kim bilir bir daha ne zaman böyle bir fırsatımız olacak.

“Peki, buraya neden geldik?” diye soruyorum birbirimizden ayrılp kendimizi toplamaya çalışırken.

“Biriyle tanışmanı istiyorum.”

“Kiminle?”

“Enya Sleepwell.”

Burası bir zamanlar cep telefonu mağazasıymış. Şimdi kapalı, vitrinde SATILIK yazısı var ve vitrin boyandığı için içerisi görünmüyor.

“Burada mı?” diye soruyorum, kafam karıştı. Ülkemizin muhtemel liderinin daha seçkin bir yerde olmasını beklerdim.

“Onun gibi çok fazla Kusurlu destekçin varsa, öyle her yerde buluşamazsın onlarla. Dikkatli olmak zorunda.”

Carrick kapıyı çalınca anında açılıyor. Yürürken hâlâ ondan destek almak zorundayım ama biraz gücümü topladım. Topallayarak yürüyorum.

İçeri girince kurulan düzeni görmek beni şaşırtıyor. Çalışma masaları, sandalyeler, üstünde anket sonuçları olan beyaz tahtalar. Bütün prizlere bir dizüstü bilgisayar bağlanmış, eskiden elektronik mağazası olduğu için çok fazla priz var. Herkes duvardaki ekrana öyle bir dalmış ki biz girince kimse dönüp bakmıyor bile.

Ekranda Yargıç Crevan'ın Erica Edelmen ile röportajı var. Jilet gibi bir takım giymiş, mavi gömleği ve kravatı gözlerinin ışıklar altında daha parlak görünmesini

sağlıyor. Güvenilir biri gibi görünüyor. Erica da üstüne oturan bir etekle gömlek giymiş, bacakları biçimli, saçlarının fonü mükemmel. Kendi programını yapan ülkenin en ünlü televizyoncularından biri, karşısındakileri okul çocuğı seviyesine indirgediğı için bütün siyasetçiler ondan çok korkar.

Gözlerim Enya Sleepwell'i arıyor ama göremiyorum. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Carrick ve arkadaşları ona inanıyorlar ama Alpha ve Raphael'den duyduğum kadarıyla o kadar güvenilir biri olmayabilir. Onu Kusurlu hareketini basamak olarak kullanmakla suçluyorlar. Eğer iktidara geldiğinde verdiği sözleri tutacaksa büyük bir sorun değil bu aslında.

Kalabalığın arkasında durup röportajı izliyoruz. Destek almak için duvara yaslanıyorum.

Crevan ve Erica Edelman, Crevan'ın büyüdüğü bölgede dolaşarak konuşuyorlar, eskiden yapılmış bir çekim. Crevan büyüdüğü evi, futbol kupalarını, büyükanne ve büyükbabalarının fotoğraflarını gösteriyor. Onu sağlam kökleri olan bir insan gibi gösterme çabaları. Sonra stüdyoya dönüyor görüntü. Aslında stüdyo değil, evinin salonu. Evin pek az kullanılan büyük salonundalar. Güzel şömine, kütüphane, Art'ın bebeklik resimleriyle kaplı duvarlar. Fotoğrafların yeri yakın çekimlerde kadraja girmeleri için değiştirilmiş. Benim fotoğraflarımı da kaldırdıklarını fark ediyorum.

"Bay Crevan, dilerseniz başlarken sizi biraz tanıyalım. İsminiz bile değişik. Bosco ismi nereden geliyor?"

Erica'nın ona Yargıç değil Bay diye hitap etmesi hoşuma gidiyor. Böyle deyince silahları gidiyor elinden, diğer

insanların seviyesine iniyor. Kadının her hitabının onu rahatsız ettiğini, her seferinde kafasına onu bir santim yere gömen çekiç yemiş gibi hissettiğini çok iyi biliyorum.

“Büyükbabamdan. İtalyan’dı. Maria Bosco, tam bir İtalyan adı, bizimkiler de onun hatırasına hürmeten Bosco koymuşlar adımı.”

“Maria Bosco, Divan fikrini ortaya atan Mitch Crevan’ın eşi.”

“Evet. Büyükbabam ve değerli başbakanımız David Liptak hükümetteki yolsuzluklara karşı geçici bir çözüm olarak ilk Divan’ı kurmuşlardı.”

“Sonra babanız bir adım öteye taşdı.”

“Babam ve beraber çalıştığı arkadaşları kalıcı hale getirdiler ve bugünkü yapısına kavuşturdular, evet.”

Erica ona derin derin bakıyor, gözleri ruhunu delip geçiyor sanki. “Bana biraz çocukluğunuzu anlatır mısınız Bosco?”

“Çok mutlu bir çocukluk geçirdim. İki erkek kardeşim ve kız kardeşim Candy ile...” ve tozpembe bir mutlu aile tablosu çizmeye devam ediyor. Sıkı çalışan ama çalışkanlığın meyvelerini toplayan bir aile.

“Epey parlak bir tablo çiziyorsunuz Bay Crevan,” diyor Erica. “Gelin biraz daha gençliğinize gidelim. Babanızın ve büyükbabanızın size verdiği cezaları anlatır mısınız biraz?”

Crevan gülüyor. “Bana... zulmetmişler gibi konuşuyorsunuz. Disiplin yöntemleri bunlar, babam babasından böyle görmüş, büyükbabam da kendi babasından. O kadar da...” omuz silkiyor, “o dönemde daha beter disiplin yöntemleri vardı, emin olun.” Konuyu değiştirmek için gülümsüyor.

“Biraz daha anlatın,” diye zorluyor Erica.

Arkasına yaslanıyor, oturuşu dikleşiyor, geçmişe dönüyor. “Yedi temel karakter kusuruna dayanan bir disiplin yöntemiymi. Ne tür bir hata işlersek boynumuza onunla ilgili bir işaret asılırdı.”

“Evin içinde mi?”

“Hayır, hayır,” neşeli anılara dalmış gibi gülümsüyor. “Her yerde takmak zorundaydık. Futbol antrenmanında, okulda, aklınıza ne gelirse. Hatırlıyorum, Candy ilk randevusuna boynunda ‘Açgözlü’ yazısıyla gitmişti.” Gülüyor. “Damon da futbol takımının final maçına ‘İnatçı’ yazısıyla çıkmıştı. Ama çabuk öğrendik. Kendi davranışlarımızı tanımlamayı erkenden öğrendik demek istiyorum, küçük yaşta ana özelliklerimizi ve onları kontrol etmeyi öğrendik.”

“On üç yaşında öğrendiniz yani.”

“On üç yaşında tanıştık sistemle. Sanırım öğrenmemiz biraz vakit aldı.” Tekrar gülüyor.

“Biraz bu karakter kusurlarını anlatın. Bahsettiğiniz ana özelliğinizi ve cezaların amacını.”

“Kısaca... herkesin, her birimizin, olumsuz bir ‘ana özelliğimiz’ vardır. Bazen bizi o kontrol eder, grotesk bir karakter kusuru haline gelir. Onu tanımlamayı öğrenmeliyiz, böylece bu kusurumuzla baş eder, kişisel gelişimimize doğru yön verebiliriz.”

“Bu yedi kusur nedir? Yedi ölümcül günah mı?”

“Büyürken aldığım disiplinin Divan faaliyetleriyle bir ilgisi yok,” diyerek gülüyor. “Divan hakkında konuşmak, Hayat Partisi’nin ve diğerlerinin yaydığı yalanları ortaya çıkarmak için bir araya geldiğimizi düşünüyordum. Ben de bunları konuşmak istiyorum.”

“Bu disiplin yöntemleri sizin çocukluğunuzun önemli bir unsuru. Bir anlamda Divan sisteminin kökenini oluşturuyor, bu nedenle ilgileniyorum.”

Yavaşça burnundan nefes alıyor, öfkelenildiğini anlıyorum ama saklamaya çalışıyor. “Yedi karakter kusuru vardır. Kendini küçümsemek ilki, kişinin kendi değerini hafife almasıdır. Böyle birinin aşağılık kompleksi vardır.

“İkincisi kendine zarar vermektir. Kendini sabote etmek, cezalandırmaktır. Böyle biri sürekli içsel karmaşa yaşar ve sürekli kendinden kaçmak ister.

“Bir diğer kusur sorumluluktan kaçmaktır. İnatçılık, olumlu değişimlere bile direnmektir. Açgözlülük ise bencillik, şımarıklık ve aşırı tüketim demektir.

“Kibir, üstünlük kompleksidir, sıradanlığa tahammülsüzlük, kendini herkesten üstün görme ihtiyacıdır. Yedinci kusur da sabırsızlıktır, gecikmelere ve engellere tahammül edememek.”

“Siz de oğlunuz Art’ı yetiştirirken bu yöntemleri kullanıyor musunuz?”

Gerildiği görülüyor. “Oğlum on sekiz yaşında.”

“Ama büyütürken?”

“Hayır,” diyor sadece. Sandalyesinde yer değiştiriyor.

“Babanız ve büyükbabanız bunu nasıl karşıladı? Bunlar Crevan ailesinin geleneksel yöntemleriymiş gibi görünüyor.”

Saçma görünen bu sorunun karşısında kaşlarını çatıyor. “Oğlumun böyle yöntemlere ihtiyacı olmadı, bu da halkın değiştiği teorimi destekliyor. Onlar yeni ve daha temiz bir nesil. Kusurlu suçlamaları yıllar içinde düşüş gösteriyor.”

“Ailevi disiplin yöntemlerinizi tüm ulus çapında uygulamaya başladığınızı söyleyebilir miyiz bu durumda?”

Bu analizi duymak onu memnun etmiş gibi gülüyor. “Bu konuda size hiç katılmadığımı söyleyebilirim.”

“Bu ülkede insanlar korku içinde mi yaşıyor Bay Crevan? Enya Sleepwell dünkü münazaranın açılış konuşmasında öyle olduğunu söyledi. İnsanların *değişimi* aslında korku olabilir mi? İnsanlar ceza alma, toplum dışına itilme korkusuyla hata yapmaktan, karar vermekten, risk almaktan korkuyor olabilir mi?”

“Hayır, Enya’ya katılmıyorum. Bu konuda da. İnsanlar artık harekete geçmeden önce *düşünüyorlar*.”

“Eğer korkuyorlarsa bu sizin için kabul edilebilir bir şey mi? Demokrasi sınırlarını geçmiş olabilir miyiz?”

“Yapmayın lütfen,” diyor, huzursuz olduğu belli. “Demokratik bir ülkede yaşıyoruz. Bu büyük ulusun mensupları iki gün içinde sandıkta seslerini duyurma imkânı bulacaklar.”

“Peki ya Divan sistemini ortadan kaldırma siyasetini güden Hayat Partisi daha yüksek oy alırsa ne olacak?”

“Böyle olacağını düşünmüyorum,” diyor kendinden emin bir sesle. “Hayat Partisi çok deneyimsiz. Enya Sleepwell ve partisinin ‘Divan’a muhalefet etmek’ dışındaki görüşlerini bilmiyoruz bile. Bu durumda ben de Enya Sleepwell’in ne sakladığını merak ediyorum. Divan onu neden bu kadar korkutuyor?”

“Bence Divan’ı *insanlık dışı* buluyor,” diyor Erica.

Odada çığlıklar kopuyor.

Erica önündeki sayfayı çevirip devam ediyor. “Elime geçen bilgiye göre size karşı bir soruşturma başlatılmış.”

Kafamı sallayarak, “Divan’a soruşturma mı açılmış?” diyorum.

“Özel bir hükümet soruşturması, belgeleri gördük,” diyor kulağımın dibinde bir ses. Dönüp baktığımda Enya Sleepwell’in yanı başımda durduğunu görüyorum.

Crevan'ın kafası karışmış gibi görünse de canlı yayın-
da öğrendiği bu bilgiyle başa çıkmayı başarıyor.

“Divan'ın davaları ile ilgili daha önce de soruşturmalar açılmıştı. Bazı davaların daha detaylı incelenmesi, netleştirilmesi gerekir. Her zaman bütün ayrıntıları takip eden gözlemciler vardır, bence böylesi çok da sağlıklı,” diye toparlıyor.

“Ama bu soruşturma doğrudan sizinle ilgili Bay Crevan. Tartışmalı davalarınızdan biriyle, özellikle meşhur Celestine North davasıyla ilgili olduğunu tahmin etmek zor değil. Haksız yere damgalandığını, davanın kendisinin Kusurlu olduğunu düşünenler var.”

Adımın geçtiğini duyunca kalbim çarpmaya başlıyor.

Duruyor. “Celestine North davasıyla ilgili istenen her türlü bilgiyi memnuniyetle sunarım. Ama böyle bir soruşturmadan hiç haberim yok, bu davanın detaylarını da şu anda tartışmak istemiyorum. Herkesi temin ederim ki, ben adaletin yerini bulmasını isterim daima.”

Crevan sıradaki soruyu beklerken dişlerini gıcırdatıyor, öfkesini saklamaya çalışıyor.

“Son sorumuz. Eğer büyükbabanız ve babanız bugün hayatta olsalardı boynunuza hangi kusuru asarlardı şimdi? Sizin sözlerinizle, ‘grotesk karakter kusurunuz’ nedir?”

Biraz düşünüyor, sorunun hoşuna gittiği okunuyor yüzündeki gülümsemeden.

“Açgözlülük,” diyor sonunda. “Çok şey istiyorum, belki de ülkem için, halkım için çok *fazla* şey istiyorum. Herkes için en iyisini istiyorum. Belki insanlar bana, benim gençliğimde babama baktığım gibi bakıyorlar, çok iyi anlıyorum. Bu toplumu daha iyiye götürmek için kötü kurt ben olacaksam, olayım. Ama benim babama teşekkür ettiğim gibi bu halk da bana teşekkür edecek. Kusurlu suçlamalarının sayısı giderek düşüyor. İnsanlar değişiyor. İnsanlar doğruyu yanlış anında ayırt edebiliyorlar. Büyükbabamın zamanında, ülke mali bir enkaz halindeyken, her şey felaket durumdayken geçerli olan ahlaki kurallar artık geçerli değil.”

“Şöyle de söylenebilir,” diye cevap veriyor Erica. “Şimdiki liderlerimiz, eski liderlerin deneyimlerinden, *hatalarından* ders aldı. Bu yüzden de onlara teşekkür borçluyuz.”

Crevan bunu hiç düşünmemiştir eminim, duydukları hoşuna gitmiyor. Ama yine de gülüyor, daha doğrusu hırlıyor.

“Röportaja hazırlanırken Mark Houston ile konuştum...” Erica, kucağındaki kâğıtları karıştırmaya başlıyor.

Crevan’ın yüzü aydınlanıyor. “Mark. Evet, okul arkadaşımdır. Yıllardır görmedim onu.” Erica notlarını karış-

tırırken sıradaki sorunun beklentisiyle kaşlarını çatıyor.

“Mark’a ailenizin disiplin yöntemlerini sordum. Sizi boynunuzda kusur yazısıyla okulda, maçta, sinemada hiç görüp görmediğini. O da gördüğünü söyledi. En sık rastlanan kusurun hangisi olduğunu merak ettim. Hangisini söyledi biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum, ama ta o zamanlardan böyle küçük bir detayı hatırlıyorsa hafızası benden çok daha iyi durumda olmalı.” Kocaman bir gülümseme.

“Hatırlamaktan hiç zorlanmadığını söyledi. Çünkü hep aynı kusurmuş. Sizin *ana özellik* dediğini şey.” Başını eğip notlarını okuyor, “*Kibirmiş*, önceki açıklamalarınıza göre üstünlük kompleksi anlamına geliyor. Kendini şişirme, üstün görme, sıradanlığa tahammülsüzlük.”

Yüzündeki öfke çok bariz.

“Bay Crevan, bu akşam bana eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim, çok değerli bilgiler edindik.” Erica kameraya bakarak gülümsüyor.

Röportaj bitince odada tezahürat başlıyor. İnsanlar birbirlerini dönüp röportaj hakkında konuşmaya başladıkları için ışıklar hâlâ kısık. Bazıları da bilgisayarların başına koşup internetteki tepkilere bakıyor. Anketler hazırlanıyor, stratejiler geliştiriliyor.

“Memnun olmadın sanki,” diyor Enya bana.

Başımı sallıyorum. “Çok öfkelenecek.”

Crevan öfkелendiğinde neler yapabilir çok iyi biliyorum.

“Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyor Enya bana.

Elini uzatınca tutuyorum. Kavrayışı sıkı, teni sıcak.

“Ben de,” derken sesimdeki şüpheyi hissedebiliyorum. “İktidara gelerseniz Divan’ı ortadan kaldıracak mısınız gerçekten?”

Gülümsüyor. “Hemen konuya giriyorsun demek. Biz kendi aramızda *gelirsek değil geldiğimizde* diyoruz.”

Soruma yanıt vermediğini fark ediyorum.

“Gel, baş başa konuşalım,” diyerek bana yol gösteriyor.

Biz uzaklaşırken Carrick endişeyle arkamdan bakıyor, muhtemelen burada herkesin kahraman gözüyle baktığı kadına kötü davranmamdan korkuyor.

Enya elimi sırtıma koyarak tüm bu karmaşadan uzak-taki bir ofise yönlendiriyor. Bilgisayarın başında toplanan grup onu görür görmez dağılıyor.

Enya masaya dayanıp tüm dikkatini bana veriyor. “Bana güvenmiyorsun. Neden?”

“Kimseye güvenmiyorum.”

“Anlayabiliyorum.”

“Carrick’in size güvendiğini biliyorum. Size inamıyor, buradaki herkes, ülke çapında sizi destekleyen binlerce insan da inanıyor. Benim henüz inanmak için bir gerekçem yok ama.” Yutkunuyorum. “İktidara gelerseniz U dönüşü yapmamanızı umuyorum sadece.”

“İktidara *geldiğimizde* U dönüşü yapmayacağım. Sözlerimi tutmak için elimden geleni yapacağım.”

“O sözler nedir?”

“Kusurlulara adil muamele. Divan’m baştan düzenlenmesi,” diye devam ediyor.

“Düzenleme? Adil muamele? Yeterli değil. Bu sistemin sonlandırılması gerek.”

“Tamamen ortadan kalkmasını mı istiyorsun?” diye soruyor endişeyle. “Hemen yapamayız Celestine. Ufak adımlarla ilerlemeliyiz.”

“Büyük adımlara ihtiyaç duyulan bir ülkede ufak adımlar yetmez.”

Söylediklerimi iyice düşünüyor. “Kusurlulara verdiğim sözleri tutma konusunda bana güvenebilirsin. Sen de yaptıklarını yapmaya devam edersen, Kusurlular için güçlü bir rol model olmaya, topluma Kusurluların canavar değil insan olduğunu göstermeye devam edersen sadece bana değil kendine de yardım etmiş olursun. Sen insanlara ilham veren bir genç kadınsın Celestine. Bu ülkenin uzun zamandır senin gibi birine, Kusurlular hakkında tartışma başlamasını sağlayacak birine ihtiyacı var. Bana da ilham verdin, kampanya sloganından anlayabileceğin gibi.”

Başımila onaylıyorum. “Onur duyuyorum.”

“Peki, senin için ne yapabilirim?”

Şaşıracak ona bakıyorum.

“Artık birinin sana yardım etmesi gerekmiyor mu sen-ce de?”

“Bir Kusurlu’ya, bir kaçağa yardım etmiş olursunuz,” diyorum.

“Etrafına bir bak Celestine.”

Pencereden dışardakilere bakıyorum. Çoğunun kolunda K bandı var. Bazılarının yaraları görünüyor, bazılarının damgaları görünmeyen yerlerde.

“Burada kimseye yardım etmiyorum,” diye açıklıyor. “Bana göre buradaki herkes bana yardım ediyor.”

Gülümsüyorum. “Güzel savunma.” Bacaklarım hâlâ güçsüz, bir an önce oturmam lazım.

“İyi misin?”

“Crevan beni yakaladı, gizli bir Divan tesisine götürdü, felç edecek bir ilaç verdi. Oradan kaçtım.”

Şok içinde bana bakıyor, kelimelerini toparlaması biraz zaman alıyor. “Aranızda ne dönüyor Celestine? Neden sana bu kadar takıntılı?”

“Söyleyemem.”

“Ama bir şey var.”

Başımınla onaylıyorum.

“Büyük bir şey.”

“Dev gibi.”

Gözleri iyice açılıyor.

Kararımı veriyorum. “Crevan hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Bana yardım eder misin?”

“Elimden ne gelirse yaparım.”

Ofisten çıkıyoruz ve Enya beni sakın bir köşede oturan

bir adamın yanına götürüyor. Adam şimdiye kadar gördüğüm en büyük ekrana sahip olan bir bilgisayarın üstüne eğilmiş, çevresinde üç dizüstü bilgisayar ve bir sürü kablo var. Kulağında kulaklıklar var, ekrandaki videoya vermiş tüm dikkatini. Enya Sleepwell'in seçim kampanyasından görüntüler var ekranda.

"Partinin siyasi yayını için montaj yapıyor, diye açıklıyor Enya. "Yarın akşam yayına girmesi gerekiyor." Bir elini Pete'in omzuna koyup kulaklıklarını çıkarıyor. "Pete, yanımdaki kızın yardımına ihtiyacı var. Ne istiyorsa yapar mısın?"

Telaşla Pete'den alabileceğim her şeyi alıyorum, çantama bir dizüstü bilgisayar, bir telefon ve şarj aleti tıkıyorum. Carrick'in arkamda olduğunu hissediyorum birden.

"Şimdi Tina ile konuştum," diyor. "*Sen* hâlâ uyuduğun için, Dr. Greene deri naklini yarın sabaha erteledi. Ameliyat için geç oldu artık. Bu geceyi kazandık yani. Annen sabahın ilk ışıklarıyla gidecek."

Juniper'in bütün geceyi o korkunç yerde geçireceğini düşününce midem bulanıyor. Crevan pusuda, hele Erica Edelmen ile röportajdan sonra her şeyi yapabilecek durumdayken. Annemin muhbirlerin karşısına dikileceğini düşününce de ödüm kopuyor. Oraya dalıp yanlış kızı almakla suçlayacak onları. İşe yarayacak mı acaba? Özur dileyip çıkıp gitmelerine izin verecekler mi sahiden? Hareketlerim vahşileşiyor iyice.

"Bunları almaya izin verdiler mi?" diye soruyor Carrick alçak sesle.

"Enya ne istersem alabileceğimi söyledi."

Kaşlarını kaldırıyor.

“İyi biri samırım,” diye itiraf ediyorum sonunda.

“Planın nedir?” diye soruyor Carrick beni izlerken.

“Birini ziyaret edeceğiz.”

“Kimi?”

Raphael Angelo’nun verdiği tavsiyeyi düşünüyorum. Bir şeyden sonsuza kadar kaçmak yerine karşısında dikilip yüzleşmek gerekir.

Tina’nın bana verdiği notta bir adres yazılıydı. Ne bir isim, ne bir açıklama. Gerek de yok zaten. Kimin adresi olduğunu çok iyi biliyorum.

“Gidip Mary May’i ziyaret edeceğiz.”

Kafam karıştığında hep önce *bildiklerimi* gözden geçiririm. Kim karşımda, kim benim tarafımda. Kime güvenebilirim, kime güvenemem, bunları nasıl kullanabilirim. Kocaman bir genelleme yaparsak, karşımdakiler kim? Kusurlu olmayanlar. Yanımda olanlar? Kusurlular.

Gecenin geç saatinde Leonard'ın arabasını da, Raphael'in minisini de kullanma riskini alamayız. Enya Sleepwell'in araçlarından birini kullanmaksa söz konusu bile olamaz. Bana yardım ettiğine dair en ufak bir iz bile bulunursa insanların güvenini kazanmak için yaptığı her şey boşa gidecek. Taraftarlarımızın arasında olmalıyız. Mary May'in evine gitmek için en güvenli yol Kusurlulara ayrılan son otobüsü kullanmak gibi görünüyor.

Mary May, şehrin dışında, banliyönün de ötesinde göl kenarında oturuyor. Onu bir tam bir çiftlik insanı gibi canlandırdım gözümde, atları filan vardır belki, ama hayvanlar da onu sevmiyor olabilirler. Böyle insanları hissederler. Göl kenarında oturacağı hiç gelmemişti aklıma. Göl çok güzel, büyü, bulutların gölgeleriyle ve sisle süslenen dağlarla çevrelenmiş. Arkadaşım Malena'nın

ailesinin orada bir evi vardı. Bazı hafta sonları oraya giderdi, beni de götürürdü bazen. Annem bizi arabayla göl kenarına götürürdü, gündeğumunu seyretmeye bayılırdı. Sonra Juniper ve ben göle gitmeyi sıkıcı bulduğumuzdan yakınmaya başladı, annem de tek başına gitmeye devam etti. Şimdi kendimi suçlu hissediyorum.

Videonun Mary May'de olduğundan emin değiliz ikimiz de ama elimizdeki tek ipucu bu. Juniper, Mary May'in günlük kıyafetleriyle gelip odamdaki her şeyi kendi arabasına koyup götürdüğünü söylemişti. Ne giydiğini düşünemiyorum bile, muhbir üniforması dışında herhangi bir kıyafete sahip olması bile inanılmaz geliyor. Crevan'ın beni ve videoyu bulması için çok baskı yaptığına eminim. İki şeyden de o sorumluydu ve ikisi de ellerinin arasından kayıp gitti. Eşyalarımı didik didik aramak için evine götürmüş olması en yüksek ihtimal. Hepsi sadece eşya ama sahip olduğum her şeyin onun evinde olması çok garip. Benim için anlamı olan ayıcıklar, fotoğraflar, kitaplar, kıyafetler, *bana* ait her şey elimden alındı.

Juniper bana bir kep verdi, onunla ve saçlarımla şakağımdaki damgayı kapabiliyorum. Enya'nın ofisinden aldığımız K bantlarını taktık kolumuza fark edilmemek için. Kusurlu otobüsünde kol bandı takmayan biri hemen dikkat çeker. Haftalardır kol bandı takmıyorum, taktığım anda sanki ağırlaşıyorum. Carrick de benzer şekilde hissediyor, bandı takar takmaz tavırları değişiyor. Zaten bantların da amacı bu sanırım, bizi küçük düşürmek, aşağılamak, toplum dışına itmek.

Carrick'in şansı damgasını gizlemek zorunda kalması. Kol bantları da zaten bazı damgalar görünür yerde,

bazı damgalar görünmez yerlerde olduğu için eşitlik sağlamak için icat edilmiş.

Kusurlularla dolu kalabalık otobüs durağına gidiyoruz. Bizim insanlarımız. Carrick de kepini iyice başına indirmiş yanımda duruyor, yere bakıyor. Ben herkese sırtımı döndüm.

Otobüse binen herkes Kusurlu kimlik kartını okutup yerine geçiyor.

“Bizim kimliğimiz yok,” diye fısıldıyor Carrick.

“Kimliğimiz var,” diyerek elimi sırt çantama sokuyorum, Enya’nın ekibinden ödünç aldığım iki kartı uzatıyorum. Eğer dediği gibi onları çok umursuyorsa yeni kartlar çıkartmalarına yardım eder.

Carrick hayret içinde bana bakıyor, becerikliliğime hayran olarak gülüyor. Ben otuz yaşındaki bilgisayar analisti Harlan Murphy oldum, o da kırklı yaşlardaki kütüphaneci Trina Overbye.

Otobüse binince bakışlarımızı yerden kaldırmadan en arka sıraya geçiyoruz. Beni izleyen var mı bilemiyorum çünkü kimseye bakmıyorum.

Kusurlularla dolu otobüste kendimi güvende hissetmiyim, çünkü herkes bizden. Ama korkuyorum. Otobüsün önündeki ekranda bir mesaj beliriyor. Kusurlular için ayrılan toplu taşıma araçlarında hep olduğu gibi Divan sponsorluğunda bir mesaj. Kalbim hızla atıyor, Carrick’i dirseğimle dürtüyorum.

Fotoğraf Carrick kaleye getirildiğinde çekilmişti. Fonu tanıyorum. Objektife saf bir nefretle bakmış, çok sert görünüyor, zehir gibi, boynu kalın, omuzlarındaki kaslar şişkin.

Fotoğrafın altında tek kelime: KAÇAK

Pia Wang'ın yerine geçen kız seslendiriyor.

*"Carrick Vane adlı kaçak Celestine North ile birlikte-
dir. Onun suç ortağıdır. Onları bulanlar ödüllendirilecek-
tir. Lütfen bu numarayı arayın."*

Bir Kusurlu'ya ödül verileceğini söylemek küçük bir çocuğu şeker dükkânında serbest bırakmak gibi bir şey.

"Juniper," diyorum Carrick'e. "Hastanede olmadığımı anladılar. Zamanımız kalmadı."

"Hayır, senden bahsetmiyor," diyor. "Baksana."

Haklı. Duyuru sadece Carrick hakkında. Crevan beni elinde tuttuğunu sanıyor hâlâ. Şimdi de Carrick'i susturması gerekiyor. Kırk dakika içinde annem ve ekibi hastaneyi basacak ve tekrar elinden kaçtığımı öğrenecek. Kellemi isteyecek artık.

Önümüzde oturan kadın dönüp bize bakıyor. Başımı kaldırdığımda birkaç kişinin daha döndüğünü görüyorum.

"Sorun yok," diyor Carrick yere bakarak.

Ama sorun var, bir süre sonra otobüsteki herkes dönüp bize bakmaya başlıyor. Bazılarının telefonlarını tuşlamaya başladığını görüyorum.

Otobüs birden kenara çekince kalbim çarpmaya başlıyor. Carrick ile el ele tutuşuyoruz. Ben cam kenarındayım o koridorda. Başparmağıyla avucumdaki damgayı okşuyor. Bu yaptığının farkında mı emin değilim. Yaralarımı koruyor adeta, bütün dünyanın çirkin bulduğu şey onun için en değerli şey.

Şoför ayağa kalkıp direksiyonu bırakıyor. Dönüp herkese sesleniyor. "Herkesin bir süreliğine otobüsten inme-

sini rica ediyorum. Kahve içmeye gidin, ihtiyacınızı görün, ya da ne isterseniz yapın.”

Homurdananlar var, endişeli yüzler de.

“Ne oluyor?” diye soruyorum.

Carrick omuz silkiyor.

“Hayır, hayır, hayır, buna daha fazla katlanamam,” orta yaşlı bir adam ayağa kalkıp bağırmaya başlıyor. “Bu hafta üçüncü defa otobüs rötar yapıyor. Daha fazla katlanamam. Otobüsten indikten sonra tekrar binemiyoruz. Motor bozuluyor, lastik patlıyor. Sonra ne? Eve giriş saatini kaçıyorum. Otobüsten inmiyorum.” Kollarını kavuşturuyor.

Bazı yolcular bağırarak ona destek oluyor.

“Bu bir tuzak,” diye bağırınca biri tüm sesler yükseliyor.

Bazıları daha büyük bela istemedikleri için otobüsten hemen iniyor. Altı kişi kalıyor.

“Bakın,” diyor şoför. “Ben de emir kuluyum. Telsizden bilgi geldi. Otobüsü durdurup tamircileri beklemem gerekiyor. Sadece bana söyleneni yapıyorum.”

Otobüsteki yolcular el kol sallayarak bağırıyor. Kimse yerinden kıpırdamıyor.

“İnmemiz lazım,” diyerek hareketlenince Carrick onu durduruyorum.

“Bekle.”

Divan’ın bu otobüsle bu kadar uğraşmasının nedeni herkesin Kusurlu olması. Normalde ikiden fazla Kusurlu’nun bir arada bulunması yasakken, Kusurluların eve giriş saatine yetişmesi için bir otobüs konulunca yasak ister istemez delinmeye başladı. Önce her otobüse bir muhbir

atandı. Fakat zamanla maliyet yüksek geldiğinden otobüslerdeki tek muhbirim şoför olması sistemine geçildi. Sonra otobüs şoförleri işlerinin ellerinden alındığım söyleyerek greve gittiler. Seçim dönemi olduğu için hükümet istihdam sorununu çözmek için sivilleri tekrar şoför olarak işe almaya başladı. Otobüslere kamera konularak güvenlik sorunu yaşanmaması sağlanmaya çalışıldı.

Yaşlıca bir kadın dönüp bize bakıyor. “Siz bu konuda bir şey yapamaz mısınız?”

Bütün yüzler bize dönüyor. Şoför dâhil.

“Kahretsin,” diye fısıldıyor Carrick.

Bizi anında tanıyor şoför. “Neyin peşindesiniz siz?”

“Sanki sana söylerler de,” diye çıkışıyor yaşlı kadın. “Genç onlar. Önlerinde uzun bir ömür var, bizim ta en baştan yapmamız gerekenleri yapıyorlar.”

Şükranla bakıyorum kadına.

“Bakın,” şoför elini kaldırıyor. “Benim de torunum Kusurlu. Başına bu iş gelene kadar sizin gibilere bakmaya bile dayanamazdım. Sanırım gözlerim açıldı.”

Sessizlik.

“Bu ikisiyle aynı otobüste olmak istemiyorum,” diye bağılıyor başka bir kadın. “Sizi sadece görmem bile başımı belaya sokmaya yeter. Senin yüzünüzden yeterince sıkıntı çektik. Başını eğip sana söyleneni yapsan olmaz mı Celestine North? Başımıza dert olmayı bıraksan.”

Ayağa kalkıp otobüstekilere sesleniyorum, bacaklarım titriyor.

“Ben sizin tarafımızdayım, unuttunuz mu? Kusurlu *olmadığımızı* kamtlamaya çalışıyorum. Ya da kusurumuz olsa bile bunda bir kötülük olmadığını. Hepimiz hata yap-

tık, dersimizi aldık. Her şeyi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Bizim için sesini çıkaran tek kişi o,” diyor bir kadın. “Şiddete başvurmadan ses çıkaran tek kişi, diğer fanatikler bize de devamıza da faydası olmayan bir sürü patırtı çıkarıyor. Celestine en azından barışçı yollar izliyor.”

“Hanım haklı, insanlar onu seviyor. Konuşmaları duydum. Kafalar karışık ama onu *seviyorlar*. Adil yargılanıp yargılanmadığını tartışıyorlar. İnanabiliyor musunuz, bir Kusurlu’dan bu şekilde bahsediliyor?”

“Bundan da bir şey çıkmaz,” diye çıkışıyor bir adam. “Diğer tartışmalar gibi bu da söner gider.”

“Hangi tartışma?” Çıkışma sırası yaşlı kadında. “Kusurlular *hiçbir zaman* bu kadar destek bulmadı. Destegin büyümesine yardım etmemiz lazım.”

“Bu destek ölmeyecek,” diyorum adama kararlılıkla. “İzin vermem.”

Otobüs şoförü herkesi dinliyor, her bakış açısını tartışıyor, otobüsteki yargıç ve jüri gibi davranıyor.

“Torunumun özgürlüğünü geri verecek misiniz?”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Başını sallıyor. Carrick’e bakarak, “Ona yardım mı ediyorsun?”

“Celestine hepimize yardım ediyor.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

Adresi uzatıyorum. Dikkatle inceliyor. “Önemli bir iş sanırım.”

Başımınla onaylıyorum.

“Onları gidecekleri yere götürüyorum. İtirazı olan var mı?”

Başta bize karşı çıkanlar tek kelime etmiyor.

“Bu konuda birine tek kelime söyleyin, hepinizi yalancılıkla suçlarım, duydunuz mu?” diye tehdit ediyor.

Önümdeki kadın ellerimizi sıkıyor ve bize şans diliyor.

Protestoları başlatan adam, “Bu otobüsten sadece onlar için iniyorum, bilin istedim,” diyor. Bana dönüyor. “Bizim için başar Celestine. Yapabilirsin.” Yamndan geçerken şoföre parmağını sallıyor. “Onları gidecekleri yere kadar götürsen iyi olur.”

Şükrandan gözlerim doluyor. Onlar için başarmalıyım, herkes için başarmalıyım.

Şoför direksiyon başına geçiyor, kapıyı kapatıp inenlerin tekrar binmesini engelliyor. Hepsi öfkeyle bakıyor otobüse. Motoru çalıştırıp hareket ediyor.

Bir otobüste insanlığa tüm inancımı yitirmiştim. Başka bir otobüste geri kazanıyorum.

Karanlıkta iniyoruz otobüsten. Şoför, Mary May'in evine olabilecek en yakın noktada bıraktı bizi. Kusura otobüsünün anayoldan çıkması dikkat çekeceği için fazla yaklaşamadık.

Mary May'in saz çatılı kulübesi iskelenin yanında. İskele yolunun sonuna varmadan sağa dönüp eve gidiliyor. Evin bahçesi göle doğru uzanıyor. Balık ağları kıyıda sakin sakin salınıyor. Evin ışıkları yanmıyor. Evde olmamasını, işimizin kolaylaşmasını umuyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey kolay olmadı.

İskele yolunda ilerleyip bahçe duvarına tırmanıyoruz. Büyük egzotik çiçeklerle dolu şahane bir bahçe, küçük derenin üstünde bir köprü uzanıyor. Bir canavarın bahçesinin böyle tablo gibi olması çok ilginç.

Eğilerek ilerliyoruz. Carrick'i takip ediyorum. Çalıların arasında saklanacak bir yer bulup evi izlemeye çalışıyoruz. Evin arka tarafı göle bakıyor, asıl hayat evin arka tarafında dönüyor. Planımız çok basitti, Mary May'in evine gidip görüntüleri bulacaktık. Oysa şimdi plandaki delikler önümde uzanıyor. Eve girmek önümüzdeki en büyük sorun.

“Ne yapacağız?” diye soruyorum.

“Kapıyı çalalım, açınca tutup bağlayalım, gerekirse bir yumruk filan atarım, gerekmeseyse de atarım hatta. Sen de kar küresini alırsın.”

Duyduğum en kötü fikir olduğundan emin bir şekilde ona bakıyorum.

“Ona zarar verirsek başımız daha büyük belaya girer. Bu sefer polis de peşimize düşer. Mary May ödüllü bir muhbir.”

“Tamam, vurmam o zaman. Bağlarız sadece. Sıkıca bağlarız.”

“Carrick,” diyorum hayal kırıklığı içinde, “kaba kuvvet dışında bir yol bulmalısınız.”

Boş gözlerle bana bakıyor.

Plan yapma cephesinde tek başıma savaşacağımı anlayınca bir küfür savuruyorum. Burada bulunmanın bile ne büyük risk olduğunu düşününce onun gerginliğini çok iyi anlıyorum. Evi dikkatle inceleyerek bir giriş yolu bulmaya çalışıyorum. Kapıda bir silüet beliriyor. Arka kapı aniden açılınca çömeliyoruz.

“Kahretsin. Bu o.” Bizi gördüğünden eminim. Gecenin on birinden sonra kim bahçede gezintiye çıkar ki?

Gecelikli yaşlı bir kadın çimlerin üstünde çıplak ayakla ilerliyor. Uzun gri saçları yandan ayrılmış, karanlıkta beyaz geceliğiyle hayalet gibi görünüyor.

Arka kapıyı açık bıraktı, Carrick’in o tarafa baktığını fark ediyorum. Aklından geçenleri anladım ama içimde bir his kapıya koşmanın hata olacağını söylüyor.

Yaşlı kadın Mary May’e çok benziyor, annesi olduğunu anlıyorum hemen. Ailenin Mary May yüzünden

damgalanmayan tek ferdi. Annesine karşı zaafı var herhalde. Kadın arka kapının yanındaki sulama kovağını alıp tavana asılı saksıları sulamaya gidiyor. Kovadan su gelmiyor.

“Cık, cık, cık,” diye iç çekiyor. “Su yok.” Göle doğru bakarak bahçede yürümeye başlıyor.

“Tamamdır, ben eve koşuyorum, sen etrafa bak,” diyerek koşmaya hazırlanıyor Carrick.

“Bekle.” Onu tutuyorum. Kocaman kolunu tutmak için iki elimi kullanmam gerekiyor. “Onu bu halde bırakamayız. Suya çok yaklaştı, düşebilir.”

“Yaşlı insanlara yardım etme olayın nedir senin?” diye soruyor. Sesi şefkatli, koluma dokunuşu sıcacık.

Kadın çimlere uzanmış, kovayı göle uzatmaya çalışıyor. Ona doğru gidiyorum. Kovayı elinden alıyorum tek kelime etmeden, içine su doldurup geri veriyorum.

Bana temkinle bakıyor, soğuk değil, ama tanımaya çalışır gibi merakla.

Çocuksu tatlı bir sesle soruyor, “Beni almaya bu gece mi gelecek?”

Kimden bahsettiğini anlamadım, cevap vermiyorum.

“Yüce Tanrımız. Seni beni almaya gönderdi. Tamamdır,” dikleşiyor. “Ben hazırım. Bobby’mi tekrar göreceğim.” Dönüp eve bakıyor. “Kızımla barışmam lazım. Umarım Tanrımız ona merhamet eder,” umutla bana bakıyor, “doğrusunun öyle olduğunu düşünerek bazı şeyler yaptı. Annesiyim ben. Tanrı’nın huzuruna çıkıp onun adına af dileyeceğim. Ama diğerleri... diğerleri onu asla affetmeyecek. Umarım beni affederler. Onun yüzünden Kusurlu oldular,” tekrar sertleşiyor. “Hafızamın çok iyi olmadığını

biliyorum ama tek bir şeyi çok iyi biliyorum. Bir şey arıyordu. Sen ne aradığını biliyor musun?”

Başımınla onaylıyorum.

“Her gece garaja gidiyor. Tanrı aradığı şeyin yerini biliyor mu? Eğer kızıma söylese huzur bulacak yavrum. Kafayı yiye...” Kulübenin ışığı yanıyor, ikimiz de dönüp bakıyoruz.

“Geliyor,” diye fısıldıyor. “Tanrı beni yanına almadan ne kadar vaktim var?”

Mary May’in dışarı çıkıp çimlerde koşmaya başladığını görünce kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

“Anne!” diye bağırıyor öfkeyle.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Umarım Carrick’in deli gibi el sallaması dikkatini çekmez. Mary May’in annesi başını eğerek tamam diyor, “Beni almaya gelecek misin?”

Başımınla onaylıyorum.

Geleceğimi duyunca huzur buluyor, kovayı elimden alır almaz bir çalının arkasına saklanıyorum. Carrick bakışlarıyla beni uyarıyor ama hareket etmiyoruz. Gölün başka gidebileceğimiz bir yer yok. Mecbur kalırsak göle de gireriz. Korumacı bir tavırla elini belime doluyor, beni sıkı sıkı tutuyor.

Mary May’in annesi son sefer baktığına inanarak gölü izliyor, son bir nefes alıyor göl havasından, üzgün değil. Rahatlık, tatmin, kabullenme. Bu yanlış anlama yüzünden kendimi suçlu hissediyorum ama yaşlı kadın mutlu görünüyor.

“Anne!” Mary May adeta gürlüyor. O da gecelikli, çimlerin içinde zar zor ilerliyor annesine doğru.

“Çiçekler için su alıyordum,” diyor annesi çekinerek.
“Günlerdir yağmur yağmadı.”

“Kaç kere göle uzanma demedim mi sana? Çok tehlikeli! Düşersin bak. Hem sen nasıl... suyu nasıl aldın?”

“Melek, ah o tatlı melek. Beni almaya gelecek.”

“Melek?” Carrick elleriyle yüzünü kapatıyor.

Mary May’in duymasından korktuğum için durumu açıklamıyorum. Süpersonik muhbir güçleriyle şimdiye kadar kokumuzu almamış olmasına şaşıyorum zaten. Kovayı annesinin elinden alıyor. “Bu melek saçmalığını kes artık anne. Saat on biri geçti, yatmalısın artık. Böyle yapmaya devam edersen eve alarm kurarım bak.”

Carrick’le birbirimize bakıyoruz. Evde alarm yok.

“Bobby çiçeklerin sulanmasını önemser.”

“Babam öldü anne, unuttun mu?”

“Alice çiçeklerin yapraklarını toplayıp resimlerinde kullanır.”

Mary May derin bir nefes alıyor. “Benim yanımda onun adını bile anma sakın,” diye tıslıyor. Kovadaki suyu göle geri döküyor, annesini bileğinden tutup eve götürüyor.

“Neredeler?” diye soruyor annesi umutsuz bir çocuk gibi. “Neden söylemiyorsun bana? Çocuklarımı görmek istiyorum. Hepsinin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Onlara veda etmek istiyorum.”

“Veda etmene gerek yok, burada güvendesin, unuttun mu? Sadece ikimiz varız anne, diğerlerine ihtiyacımız yok.”

Carrick’le beraber eve girmelerini izliyoruz.

“Düşündüğümden de beter haldeymiş,” diye fısıldıyor Carrick.

Muhbirlere eğitim veriyor bir de. Kim bilir Art'ı nasıl zehirliyordur. Benim hakkımda neler anlattı acaba? Her tür yalanı söylemiş olabilir, Art da inanmıştır. Ben de durdum Art adına bahaneler uyduruyorum tekrar. Onu atıyorum kafamdan artık.

Ön taraftaki odanın ışığı yanıyor.

"Annesinin yatak odası," diyor Carrick. "Kar küresini hangi cehennemde bulacağız. Herhangi bir yerde olabilir."

"Garajda," diyorum bitişik binaya bakarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Annesi garajda bir şey aradığını söyledi. Eşyalarım orada herhalde."

Mary May'i tekrar görüyoruz, kapının arkasından geçiyor. Işık yanınca aydınlanan mutfakı görüyoruz. Mutfaktaki kapıdan garaja geçiyor. Garajın tavana yakın pencereleri aydınlanıyor. Garajın bir girişi evin içinden, diğer girişi de diğer taraftaki araç girişi.

Garajdan yere düşen, birbirine çarpan, sağa sola fırlatılan kutuların sesleri geliyor, sonra çığlıklar. Deli gibi çığlıklar. Ateşe verilen bir cadı gibi, öfke ve hüsrana dolu acılı çığlıklar.

Garajdaki her şeyi yere atıyor galiba. Kar küresini kırıp videoyu bulmasından, ya da ona hasar vermesinden korkuyorum. Gölden esen rüzgârla hava serinliyor. İnce tişörtümün içinde titriyorum, Carrick beni kollarına alıyor, boynumu öpüyor, teni tenime değince anında ısınıyorum.

Sesler yirmi dakika sürüyor, sonra sessizlik. Geçirdiği cinnet onu yordu. Garajın ışıkları sönüyor, Mary May mutfakta beliriyor, darmadağın olmuş, saçları geleneksel

mükemmel topuzundan fırlayıp kabarmış. Lavaboya gidip su içiyor, bizi görüyormuş gibi uzun uzun dışarı bakıyor. Tekrar titreyince Carrick daha sıkı sarılıyor.

Işıklar sönüyor ve Mary May gözden kayboluyor. Yatak odası kulübenin ön tarafta, annesininki arkada, bizim olduğumuz tarafta.

“Kırk beş dakika bekleyip girelim bence,” diyor Carrick. “Bu hüsranın üstüne kendini toplaması zaman olacak.”

Sabırsızlıkla iç çekiyorum. Dibine kadar gelip ulaşamıyoruz.

“O kadar bekleyemeyiz Carrick. Crevan kaçtığımı öğrenirse ilk kimi arar? Tabii ki Mary May’i.”

“Sana zamammız olduğunu söyledim,” diyor saatine bakarak. “Ameliyatı sabaha ertelediler. Annen daha yedi saat bekleyecek. Tina Juniper’i koruyor. Crevan orada değil. Her şey yolunda. Crevan oraya giderse Tina bana haber verecek.”

“Yedi saat çok uzun süre.” Bu zaman zarfında ters gidebilecek şeyleri düşünerek başımı sallıyorum. Midemde bir ağrı ile oturup evi izlemeye başlıyorum.

Büyükbabam kalede tutuklu, hakkında dava açmaya çalışıyorlar, Juniper hastanemsi bir yerde, annem oraya saldırmayı planlıyor. Carrick arananlar listesinde. Hepimiz tehlikedeyiz. Onları da kendimle beraber aşağı çekemem. Bu plan işe yaramak zorunda.

Bir çift şahin gibi evi gözetliyoruz. Kırk dakika boyunca hareket olmayınca yerimizden kalkıyoruz. Carrick çömelerek garajın diğer girişini kontrol etmeye gidiyor, evin içinden geçmek zorunda kalmayabiliriz. O tarafta kapı, kurcalayabileceğimiz bir kilit, kırılacak bir cam yok, pencereler de çok yüksek. Evin içine girmekten başka çaremiz yok.

Annesinin yatak odasının penceresine gidiyorum, kalbim deli gibi atıyor, Mary May'in içerde olmamasını umarak yavaşça açmaya çalışıyorum.

Anne pencerede belirince afallıyorum. Beyaz geceliği, beyaz teni, gri saçlarıyla melek değil hortlak gibi görünüyor. Parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Ön kapıya doğru ilerliyorum, o da sessizce hareket ediyor. Bana kapıyı açıyor. Carrick girsin diye kapıyı açık bırakıp odasına yönelen kadını takip ediyorum. Ev çok sessiz, parmak uçlarımda yürüyorum. Carrick'in botları o kadar ağır ki evin içinde ses çıkarmadan ilerlemesi mümkün değil. Bir şeye her çarptığında, zemin her gıcırdadığında kalp krizi geçirecek gibi oluyorum. Evin kokusu pişmiş ekmekle karışık ağır küf kokusu gibi.

Mary May'in odası koridorun karşı tarafında. Annesinin gece gezintilerine hâkim olmak için kapıyı aralık bırakmış. Annenin odasına girip kapıyı yavaşça kapatıyorum. Yas-tıklardan destek alarak oturuyor yatağın üzerinde.

"Senin kim olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor. "Me-lek değilsin. O Kusurlu kızsın."

Donakalıyorum, koşarak evden kaçmak istiyorum ama elini uzatıyor. "Otur, otur," diyor. "İşlerin böyle ilerlemesi uygun görünüyor. Her şey yolunda. Mary May'in aradığı şey için mi geldin?"

Başım la onaylıyorum.

"Ve bulursan her şeyi düzeltecek misin?"

"Deneyeceğim."

"Başaracaksın, diyor. "İçimde bir his var. Bu kadar ka-rarlı tek bir kız tanıdım senden başka."

Kimden bahsettiğini ikimiz de biliyoruz.

"Aşk güzel şeydir, babam hep söylerdi. Romantik adamdı galiba," bana bakıyor. "Ama aşk bazen korkunç şeylere yol açabilir. Savaş. Bu yaşananlara."

"Ne yaşandı?" diye fısıldıyorum.

"Mary May, Henry'yi öyle çok seviyordu ki. Ama hiç güzel bir sevgi değildi, biraz... tuhaftı. Takıntılıydı. Henry onu bırakıp kız kardeşi Alice'e âşık olunca Mary May kal-dıramadı. Alice'i ihbar etti, ailede ilişkilerini bilip kendi-sine söylemeyen herkesi ihbar etti. Nasıl tepki vereceğini bildiklerinden gizlemişlerdi. Ama hiçbirimiz bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemiştik. Bizi paramparça etti."

"Onları Divan'a mı ihbar etti?"

"Ailenin işlettiği çiftliği ihbar etti. Herkes Yellow Me-adows'daki bir çiftlikte çalışıyordu. Küçük bir aile çiftliği.

Kooperatifimiz vardı, insanlar hisse karşılığında çiftliğin ürünlerini alıyordu. Çiğ süt üretiyorduk, hayvanlara ilaç verilmiyordu, her şey organikti. Tommy doğallığı seviyordu. Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın takibi altındaydık. Mary May biliyordu. Sürekli izleyerek bir hata yaptıkları anı kolladı.

"Divan onları Kusurlu buldu, üretilen yiyeceklerin tehlikeli olduğunu söyleyerek her şeyi yok etmeye zorladı. Bütün sütler döküldü, yumurtalar kırıldı. Sapasağlam besinler. Gerçek çiftçilik suç gibi görülüyor, büyük şirketler onlarla rekabete girilmesini istemiyor. Alice işin içinde bile değildi, veterinerdi, sadece hayvanlarla ilgileniyordu. Ama o da ceza aldı. Kendi kendine yetme, sistem dışı yaşama... Toplumsal değerleri hiçe saymakla suçlandılar. Yürekları yaralandı. Tam Mary May'in istediğı gibi."

Gözleri yaşla doluyor, bunca zaman sonra bile acısı taptaze. Büyükbabamın Mary May ve ailesiyle ilgili bunca şey bilmesine şaşmıyorum. Çiftçiler birbirini iyi bilir.

"Çok üzgünüm," diyorum nazıkçe ona bir mendil uzatıp. "Korkuttuğum için de özür dilerim."

Gülümsüyor. "Korkmadım. Çok ilginç. Demek ki artık gerçekten hazırım." Huzurlu görünüyor. Pencereden bir ses geliyor, ikimiz de korkuyla sığıyoruz. Eminim her şey bitti artık, Mary May gardiyanları çağırdı. Anne perdeyi aralıyor, penceredeki Carrick, kar küresi elinde.

"Mary May bunu mu arıyordu?"

"Evet, tam olarak buydu aradığı."

"Şimdi her şey yoluna girecek mi yani?" diye soruyor umutla. "Ailemi geri istiyorum."

Ellerini alıp sıkı sıkı tutuyorum.

"Elimden geleni yapacağım."

Raphael Angelo ile beraber Yargıç Sanchez'in evindeyiz. Şehrin en yüksek binasında cam ve mermerle döşenmiş lüks bir çatı katı. Raphael'in gözlerden uzak dağ evinin tam tersi. Divan yargıçları iyi para kazanıyorlar. Mahkemedeki kürsüden, şehrin en yüksek binasından diğer insanlara tepeden bakmak, yurttaşları damgalamak iyi para kazandırıyor. Pencerenin altındaki parktaki insanlar leke gibi görünüyor, neredeyse yok gibiler, kararlar insanlıkla hiç bağ kurmadan alınıyor.

Ama şimdi Yargıç Sanchez'in evine gerçeği getirdik. Tam uyanamamış henüz, gözleri uykulu, daha gün doğmadan eve daldık çünkü.

Kırmızı ruju ve rujuyla uyumlu çerçeveli gözlükleri olmadan onu tanımak neredeyse imkânsız. Yüzünde hiç makyaj yok, saçları bir tokayla arkada gelişigüzel toplanmış, siyah kaşmir hırkasına sarılmış çok üşüyormuş gibi. Ama hava hiç soğuk değil.

Mutfak, salon ve yemek odası bir arada evde. Pencere-ler tavana kadar uzanıyor, tavan da camdan. Baktığımı fark ediyor.

“Oğlum yıldız gözlemcisidir, diyor. “O yüzden burayı aldık.”

“Profesyonel tanımın astronom olduğunu sanıyorum,” diyerek mutfakta bir genç çocuk beliriyor. Gözleri uyku-lu, saçları dağınık, sabahlığının kuşağını sıkıyor. Benim yaşlarımda gibi görünüyor, uzun boylu, yakışıklı, kibirli bir havası var.

“Eğer yıldızlara baktığın için *maaş* alıyorsan,” diyor kadın, Raphael’in çıkarıp önüne koyduğu dizüstü bilgisayara bakarak.

Oğlu beni izliyor, tanıyınca hayret içinde annesine bakıyor. Celestine North kendi evinde.

“Kahve ister misin anne?” diye soruyor.

Bu kadının birinin annesi olması fikri bile çok ilginç. Sevecek, şefkat duyacak bir yüreği olduğunu düşünmek bile çok zor. Aynanın iki yüzü vardır. Gerçi kendi çıkarları için olsa bile kadın bana yardım etmeye çalışıyor.

Sanchez başını sallayarak kahve teklifini reddediyor.

“Ben alırım,” diye sesleniyor Raphael.

“Annem tepeden bakmayı sever, ben tepeye bakmayı,” diyor çocuk Raphael’in kahvesini verirken.

“Benimle yukarı gelip bakmak ister misin?” diye soruyor bana. “Teleskobum var.”

Raphael ve Yargıç Sanchez’in seyretmek üzere olduk-ları şeyi görmek istemiyorum ama burada kalmalıyım. Kaçırılmayacak kadar önemli.

“Hayır, teşekkürler,” diyorum nazikçe.

Beni baştan aşağı süzüyor. Üstündeki sabahlıkta ülke-nin en saygın yatılı okullarından birinin arması olduğunu fark ediyorum.

“Kusurlu bulunman hataydı,” diyor bana, annesini özellikle kızdırmak ister gibi sesini yükseltiyor. “Ona da söyledim. Saçma bir karardı. Tahminimce sinsi bir oyun dönüyor.”

İstemediğim halde bana da kahve uzatıyor.

“Teşekkür ederim.” Kahveyi alıyorum. Bu kadar basit bir nezaket bile beni duygulandırıyor. Kahve kokusu alıyorum, elimdekinin kahve olduğunu biliyorum. Tadına bakıyorum. Hiç.

USB tam Tina’nın dediği gibi kar küresinin zemininden çıktı. Kar küresi diğer eşyalarımınla beraber garajdaydı, Carrick’in bulması fazla uzun sürmedi. Mary May’in Divan’a bağlılığı, liderimi yok edecek delilin bu kadar yakınında olması ihtimalini göremeyecek kadar kör etmiş gözlerini. USB, kürenin zemine yerleştirilen ek katın altındaydı, tornavidayla açınca karşımıza çıktı. Bulduktan sonra hemen Raphael’i aradık, o da bizi gölden aldı.

Görüntüleri seyretmek istemedim. Carrick ve Raphael izlerlerken arabadan çıktım. Döndükten sonra yüzlerindeki ifadeden videoda görülmesi gereken her şeyin bulunduğunu anladım. Raphael yüzüme bakamıyordu, Carrick ise bana bakmaktan kendini alamıyordu.

Carrick’i buraya getirmemeyi daha uygun buldum. Sanchez gibi biri ihtiyacı olanı alır, geri kalanı kolayca çöpe atar. Onun için Carrick’in bir önemi yok, dolayısıyla onu görür görmez Highland Kalesi’ne gönderebilir doğrucu. Hem annem şu aralar çakma hastaneyi basmak üzere-dir, Crevan’ın dışarda olduğumu öğrenmesi an meselesi. Carrick benden ne kadar uzak olsa o kadar güvende olur. Anneme ve Juniper’e yardım etmesi de iyi olur.

Carrick'ten haber var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Yok.

Mutfakta televizyona bakıyorum belki bir haber vardır diye. Yok. Sanchez, tabii ki Crevan Medya'ya ait Haber 24 kanalını seyrediyor. Televizyonda annem ve Juniper hakkında hiçbir haber yok. Ama tabii bu kanalda olmaz zaten. Böyle ayrıntıları hasıraltı ederler onlar.

"Tobias, dışarı," diyor Sanchez katı bir sesle. Çocuk çenesi dışarda, omuzları geride çıkıp gidiyor elindeki gazeteyi okumaya.

Sanchez'in yanına, ekranı görebileceğim bir yere geçiyorum. Şimdi Yargıç Sanchez ile beraber olduğuma göre onun gördüklerini görmeli ve nasıl izlediğini izlemeliyim.

"Başka kimde kopyaları var bunun?" diye soruyor Sanchez.

"Bu orijinal kopya," diyor Raphael. "Başka kimseye göstermedik."

"Bay Berry'nin cep telefonu ile çekildi. USB'ye kaydetmek için bilgisayarına aktarmış olmalı," diyor Sanchez.

"Yargıç Crevan, Bay Berry'yi bulduğu zaman dizüstü bilgisayarını ve hafıza kartını da almıştır diye düşünüyoruz. Kalan tek kopya bu. Aradığı kopya bu," diye açıklıyor Raphael.

"Ve buraya gelmeden bir kopyasını almadığınıza inanmamı bekliyorsunuz," kaşlarını kaldırıyor Sanchez.

Raphael bana bakıyor, "Ver ona."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor. "Raphael."

"Mutlak dürüstlük," diyor Raphael. "Yaptıklarımızın işe yaraması için bu şart Celestine."

Kızgınım ama cebimdeki kopyayı çıkarıp Yargıç

Sanchez'in önüne masaya bırakıyorum. Hemen cebine atıyor.

Oynatma düğmesine basıyorlar. Raphael arkasına yaslanıyor, Sanchez ise öne eğiliyor.

Ben arkada dolanıyorum tırnaklarımı yiyerek.

Video başlıyor. Görüntü sarsıntılı. Yer görünüyor, sonra odayı dolaşıyor, net değil, yüksek sesler birbirine karışıyor. Bir an annemin ayakkabıları görünüp kayboluyor, babam bağırıyor, onlar izleme odasından çıkarılırken ortalık iyice karışıyor. Sanchez'in keyfi kaçtı, vakit kaybediyoruz der gibi Raphael'e bakıyor.

Kamera yükseliyor ve damga odası görüntüye giriyor. Crevan'ın sırtı görünüyor kan kırmızı gömleğiyle. Sandalyedeki benim önümü kapatıyor.

Telefon tekrar aşağı iniyor, daha fazla bağırış, kargaşa, bulanık görüntü.

"Hadi ama," diye çıkışıyor Sanchez sabırsızlıkla. "Crevan damgalama sırasında odadaymış, bunda bir şey yok."

"İzlemeye devam edin," diyor Raphael sakince.

Bay Berry daha iyi görüntü almak için yer değiştiriyor. Kapının dışına çıkıyor, bu yüzden ben hiç görmedim onu. Crevan hareket edince ben giriyorum görüntüye. Sandalyeye bağlanmışım, kendimi bu halde görmek bile yeterince üzücü. Ağzımı açıp sabitlemişler. O korkunç anları hatırlayınca midem bulanıyor.

Bu noktada Bay Berry itilmiş olmalı, kamera yere düşüyor. Ayaklarını izliyoruz. Muhbirlerin botları, bir çift ayakkabı daha. Carrick'in pantolonu.

"Çekmeye devam et," diyor Carrick, sesi net çıkmış.

Yargıç Sanchez hemen bana dönüyor. "Kimin sesi bu?"

İkimiz de duymamış gibi yapıyoruz. Telefon tam zamanında, dilime damga vurulurken tekrar görüntü almaya başlıyor. Sonra Crevan bağırmaya başlıyor.

“Tövbe et Celestine.”

Sandalyede otururken önümde yürüyor. “Tövbe et!”

Gardiyanlar beni çözüyor. Hepsi sarsılmış görünüyor, beni damgalayan Funar ve benden nefret eden Bark bile. Tekerlekli sandalyeye taşıyorlar beni.

“Omurgasını damgalayın,” diyor Crevan aniden. Sesi yüksek ve net. Bu anın görüntülenmesi beni çok rahatlatıyor.

Bilgisayardan biraz uzaklaşıyorum. Seyretmeye dayanamadığım için değil, Yargıç Sanchez’in yüzünü görmek istediğim için. Onun da sorumluluğu altındaki bir alanda başıma gelenleri seyrederken yüzünün aldığı ifadeyi görmek istiyorum.

Yüzü boş, ifadesiz, kontrollü. Hiçbir duygu yok, acıma yok, merhamet yok, hiçbir şey yok. Görüntüleri izleyip bir robot gibi analiz ediyor.

Crevan bağırıyor, gardiyanlar dövüşüyor, Crevan damga çubuğunu eline alıyor, ben haykırıyorum, Sanchez gözünü bile kırpmadan seyrediyor. Raphael başını, burnunu kaşıyor, parmaklarını çıtlatıyor, omurgam anestesiz dağlanırken rahatsız oluyor. Ben acı içinde bağırıyorum, sesim öyle yüksek ki Sanchez’in kocası dönüp ne oluyor diye bakıyor, Sanchez gözünü bile kırpmıyor.

Video bitiyor.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, taş gibi kıpırtısız. Fazla sakın, fazla durgun, gerçekte hissettiklerini bu maske ardına sakladığı çok belli.

“Tekrar yargılama olduğunu iddia edecektir.”

“Zırva,” diyor Raphael.

“YouTube’a girin, bunun gibi yüzlerce görüntü var.”

“Bunun gerçek olduğu ortada,” diyor Raphael.

“Kız Kusurlu, adam güçlü ve kararlı, bunu yapabilir.”

“Buna bir bakın,” sırtımı dönüp damgamı gösteriyorum.

Yerinden kıpırdamıyor bile. “Şekli diğerlerinden farklı görünüyor.”

“Bağlanmamıştı, anestezi yoktu, Yargıç Crevan kendi elleriyle vurdu, kız acıdan canhıraş çığlıklar attı, gözle-rinizle gördünüz. Bu izlediğimiz olaylar ışığında damga mükemmel.” Raphael gözlerine inanamayarak bakıyor, sakın olmaya çalışıyor ama öfkesi çok bariz. “Burada ne-ler oluyor? Crevan’ı Divan’dan atmak istediğinizi sanıyordum. Aklınızı mı kaybettiniz?”

“Hayır, aklımı kaybetmedim, Yargıç Crevan’ı devirmeyi *planlıyordum*, hâlâ planlıyorum.”

“Bana Crevan’ı alt edecek kanıt getir dediniz, getirdim,” diyorum, geri adım attığımı hissettiğim için öfkele-niyorum.

Bana bakıyor ve ilk defa ifadesi değişiyor.

“Bu getirdiğin çok fazla Celestine. Elindeki kanıtlar Divan sistemini yıkacak güçte. Crevan’ın neden peşine düştüğünü çok iyi anlıyorum.”

İkimiz de duymamış gibi yapıyoruz. Telefon tam zamanında, dilime damga vurulurken tekrar görüntü almaya başlıyor. Sonra Crevan bağırmağa başlıyor.

“Tövbe et Celestine.”

Sandalyede otururken önümde yürüyor. “Tövbe et!”

Gardiyanlar beni çözüyor. Hepsi sarsılmış görünüyor, beni damgalayan Funar ve benden nefret eden Bark bile. Tekerekli sandalyeye taşıyorlar beni.

“Omurgasını damgalayın,” diyor Crevan aniden. Sesi yüksek ve net. Bu anın görüntülenmesi beni çok rahatlatıyor.

Bilgisayardan biraz uzaklaşıyorum. Seyretmeye dayanamadığım için değil, Yargıç Sanchez’in yüzünü görmek istediğim için. Onun da sorumluluğu altındaki bir alanda başıma gelenleri seyrederken yüzünün aldığı ifadeyi görmek istiyorum.

Yüzü boş, ifadesiz, kontrollü. Hiçbir duygu yok, acıma yok, merhamet yok, hiçbir şey yok. Görüntüleri izleyip bir robot gibi analiz ediyor.

Crevan bağırıyor, gardiyanlar dövüşüyor, Crevan damga çubuğunu eline alıyor, ben haykırıyorum, Sanchez gözünü bile kırpmadan seyrediyor. Raphael başını, burnunu kaşıyor, parmaklarını çıtlatıyor, omurgam anestesizsiz dağlanırken rahatsız oluyor. Ben acı içinde bağırıyorum, sesim öyle yüksek ki Sanchez’in kocası dönüp ne oluyor diye bakıyor, Sanchez gözünü bile kırpmıyor.

Video bitiyor.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, taş gibi kıpırtısız. Fazla sakın, fazla durgun, gerçekte hissettiklerini bu maske ardına sakladığı çok belli.

“Tekrar yargılama olduğunu iddia edecektir.”

“Zırva,” diyor Raphael.

“YouTube’a girin, bunun gibi yüzlerce görüntü var.”

“Bunun gerçek olduğu ortada,” diyor Raphael.

“Kız Kusurlu, adam güçlü ve kararlı, bunu yapabilir.”

“Buna bir bakın,” sırtımı dönüp damgamı gösteriyorum.

Yerinden kıpırdamıyor bile. “Şekli diğerlerinden farklı görünüyor.”

“Bağlanmamıştı, anestezi yoktu, Yargıç Crevan kendi elleriyle vurdu, kız acıdan canhıraş çığlıklar attı, gözle rinizle gördünüz. Bu izlediğimiz olaylar ışığında damga mükemmel.” Raphael gözlerine inanamayarak bakıyor, sakın olmaya çalışıyor ama öfkesi çok bariz. “Burada ne ler oluyor? Crevan’ı Divan’dan atmak istediğinizi sanıyordum. Aklınızı mı kaybettiniz?”

“Hayır, aklımı kaybetmedim, Yargıç Crevan’ı devirmeyi *planlıyordum*, hâlâ *planlıyorum*.”

“Bana Crevan’ı alt edecek kanıtı getir dediniz, getirdim,” diyorum, geri adım attığını hissettiğim için öfke leniyorum.

Bana bakıyor ve ilk defa ifadesi değişiyor.

“Bu getirdiğin çok fazla Celestine. Elindeki kanıtlar Divan sistemini yıkacak güçte. Crevan’ın neden peşine düştüğünü çok iyi anlıyorum.”

Endiyle Raphael'e bakıyorum. Onun da yüzünde aynı ifade var. Çok avantajlı bir durumdan dezavantajlı duruma düştük. Hassas bir noktadayız. Sanchez, Crevan'ı devirmek istiyordu, Divan'ı yok etmek değil. Şimdi elinde benim fare olduğum, kendisinin kedi olduğu oyunu oynama şansı var yine.

Raphael boğazını temizliyor. "Bu görüntüler bizi bir anlaşma yapacak konuma getiriyor."

Sanchez'in başı ok gibi ona doğru dönüyor. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Siz benim müvekkilimi tehdit mi ediyorsunuz?" diye yanıtıyor sakince.

Kadının alnı, botoksun altında, hafifçe kırışıyor.

"Yargıç Sanchez, oyunumuz değişmedi. İstedığınızı getirdik. Halka göstermek zorunda değiliz. Crevan'a karşı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Kontrol hâlâ sizde. Crevan'ın Divan kurallarına aykırı davrandığını ispat etmeniz yeterli. Bu arada müvekkilimin cezası da geri çevrilmeli elbette."

Derin derin düşünüyor. "Crevan bunları kimsenin gör-

mesini istemeyeceğimi bilir ama. Ona karşı hiçbir şey yok bu durumda elimde. Bunların yaşanmasına yol açan yargı komisyonunun bir üyesiydim ben de. Bilsem de bilmesem de sorumlular arasındayım. Jackson, Crevan ve ben; üçümüz de sorumluyuz.”

“Siz açığa çıkarırsanız sorumlu olmazsınız. İlk hamleyi yapma şansı elinizde,” diyor Raphael.

“Elimize düştü,” derken sesimin titrediğini duyuyorum.

“Benim elimde olan, Celestine,” bana bakıyor, “*sensin*. Ve Crevan seni arıyor.”

“İstedığınızı elde etmek için beni kullanacaksınız,” diyorum.

“Çok saçma,” diye bağırıyor Raphael yerinden sıçrarak. “Ahlak dışı, etik değil, Divan’ın uymak zorunda olduğu tüm yasalara aykırı. Bu konuda sonuna kadar savaşırım sizinle. Crevan’a karşı bir soruşturma başlatıldı bile. Divan’ın sonunun başlangıcı olacak bu sene. Kimin tarafında olacağınızı seçmek zorundasınız. Kurtulanlarla mı olacaksınız, batan gemide mi?”

“Haklısınız. Ben kendimi kurtarırım.”

Raphael rahatlamış görünüyor.

“Ne yazık ki sizin davanızı batan gemi gibi görüyorum. Divan sizi bir Kusurlu’ya yardım etmekten içeri alınca bu mücadeleyi sürdürmeniz hiç kolay olmayacak.”

“Kendisi avukatımdır. Sözleşme imzaladık.”

“Bir kaçağı temsil ediyor.”

Raphael yüzünde kocaman bir gülümseme ile başını sallıyor, bu kasvetli ortam onu çok eğlendiriyor sanki.

Bana bakıyor. “Hadi Celestine, gidelim buradan.”

“Korkarım gitmenize izin veremeyeceğim.” Telefonu alıyor eline. “Anna, benim. Hemen Crevan’ı bağla bana.”

Dizüstü bilgisayara takılı olan USB’ye uzanıyorum ama elimden alıp beni itiyor. Düşündüğümde daha güçlü. Sehpanın üstüne düşüyorum, dirseğim çarpınca sehpanın camı tuz buz oluyor. Raphael yanıma koşuyor.

“İyi misin?”

“Tobias!” diye bağılıyor Sanchez.

Oğlan geliyor, şimdi üzerinde okulunun eşofman takımını var, durumu değerlendiriyor, ben yerde kırık camlar üstünde yatıyorum, annesi telefonda.

“Ne yaptın sen?” diye soruyor annesine.

“Gitmelerini engelle.” Cep telefonu kucağında yatak odasına koşuyor. “Kahretsin Anna, aramaya devam et. Hemen konuşmalıyım onunla. TOBIAS, kapıyı kilitle HEMEN!” diye bağılıyor yatak odasının kapısını kilitlerken.

Tobias ön kapıya koşup kilitliyor, sonra kontrol paneline bir şifre giriyor. Bir robot sesi dairenin kilitlendiğini söylüyor. Eminim Sanchez gibi güçlü birinin ihtiyaç duyduğu en üst düzey güvenlik önlemleri alınmıştır. Tobias bir şeyler kafasına yatmamış gibi bize bakıyor.

Raphael’in gücü yerinde ama Tobias’a kafa tutacak kadar değil.

“Bizi bırak,” diyor Raphael. “Burada zorla tutamazsın.”

“Anneme ne yaptınız?” diye soruyor, şaşkın.

Raphael kafasını sallayıp, ondan iğrenir gibi diğer tarafa bakıyor. “Yıldızları izleyen insanların sorunu, yani başlarında olup bitenlerin farkında olmamaları. İyi bir çocuğa benziyorsun. Annen öyle değil.”

Tobias endişeyle bir ona bir bana bakıyor Raphael beni kırık camların üstünden kaldırırken. Çok şükür bir yerim kesilmedi.

“Beş milyar galaksi olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum Tobias’a üstümü başımı silkelerken. Çocuk benden ve Raphael’den daha çok paniğe kapılmış gibi görünüyor. “Sadece bizim galaksimizde dünya ile aynı boyutta on yedi milyar gezegen var. Belki onlardan biri paralel dünyamızdır ve orada sen kafanı deve kuşu gibi kuma gömmüyorsunuzdur.”

Raphael kafasını geriye atıp sesli bir kahkaha patlatıyor. “Güzel.”

“Bunu yapamam,” diye mırıldanıyor Tobias, dudağının üstü boncuk boncuk terlemiş. “Anne!” diye bağırıyor var gücüyle, kadın koşarak geliyor odadan. “Bu işte tek başınasın.”

Şifreyi girip ön kapının kilidini açıyor, kapıyı ardına kadar açık bırakarak çıkıp gidiyor.

Raphael ile hayretler içinde kapıya bakıyoruz. Derken Raphael kapıya doğru koşmaya başlıyor.

Yargıç Sanchez oğlunun hareketinin etkisiyle bir an için donup kalsa da kendini çabuk toparlayıp kapıya koşuyor. Raphael'i itip hızla kapıyı kapatıyor, alarm şifresini tuşluyor. Tekrar kilitli kalıyoruz. Bir ayağında topuklu ayakkabısı var, diğerinde sadece çorap. Bordo kalem etek ve kırmızı ipek gömlek giymiş. Ruju ve kırmızı çerçeveli gözlükleri geri gelmiş.

Yatak odasındaki telefonu çalıyor, yavaş yavaş geri geliyor, Crevan'dan geldiğine emin olduğu telefonu açmak istiyor ama bizi yalnız bırakmaktan da korkuyor. Odaya koşmayı tercih ediyor. Yarı yoldayken telefon susuyor, küfrettiğini duyuyoruz.

Telefonuma bakınca Carrick'ten mesaj geldiğini görüyorum.

Juniper çıktı. Herkes iyi. Sen?

İçimi bir ferahlık kaplıyor. İyi haberle gaza geliyorum ve kafam çalışmaya başlıyor. Crevan artık elinde olmadığını biliyor. Juniper iyi, annem iyi, Carrick iyi.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Raphael. Yargıç Sanchez’in çalışma masasındaki telefonu alıyorum.

“Highland Kalesi’ni bağlayın lütfen,” diyorum çabucak.

“Ne yapıyorsun sen?” diye üstüme atıyor Raphael.

Telefonu kapatmasını engelliyorum elimle, “Güven bana.”

Biraz geri çekiliyor.

“Merhaba, ben Celestine North, teslim olmak istiyorum,” diyorum hemen, Raphael kelimenin tam anlamıyla sinirden köpürüyor. Telefona ulaşmak için resmen zıplıyor. Sandalyenin üstüne çıkıp telefonu iyice havaya kaldırıyorum. Bana ulaşma şansı hiç yok. Kabloyu bulmaya çalışıyor.

“Grimes Kulesi’nde, Yargıç Sanchez’in evindeyim. Beni hemen buradan almanızı istiyorum. Teşekkürler.” Telefonu kapatırken kalbim küt küt atıyor.

Raphael dizlerinin üstünde yerde kabloyu takip etmeye çalışıyor. Bulunca duvardan çekip koparıyor ama artık çok geç. Havaya kalkmış poposuna bakıyorum.

“Neden yaptın?” diye soruyor.

“Yargıç Sanchez Crevan’ı arıyor. Onunla anlaşma yapmak istiyor. Sence ikisinden biri, biz bunca şey bilirken, resmen gözaltına alınmamıza izin verir mi? Muhbirler tarafından götürülürsek daha güvenli olur.”

Raphael bir anda dönüp doğruluyor. “Hiç böyle düşünmemiştim. Biliyor musun belki de yaptığın en akıllıca şey oldu bu. Bence benim zekâm sana da bulaşıyor.”

“Dua edelim de muhbirler önce gelsin.”

Yargıç Sanchez diğer odada Crevan’a ulaşıp onunla pa-

zarlık yapmaya çalışırken biz salonda oturup kaderimizde ne varsa gerçekleşmesini bekliyoruz. Birkaç dakika içinde kapı vuruluyor. Delikten bakınca, o kırmızı kaskları görüp hiç sevinmediğim kadar seviniyorum.

“Muhbirler,” diyorum.

Elleri çakıyoruz.

“**M**uhbirler!” diye bağıyorlar. “Açın kapıyı!”
 “Maalesef açamıyoruz,” diyor Raphael, olabildiğince sakin. “İçerde kilitli kaldık ve açamıyoruz. Ne yazık ki kapıyı kırmanız gerekecek.”

Tüm bu yaşananlara, muhbirlerin beni alıp götürmek için kapıyı kırmak üzere olmalarına rağmen, Raphael’in umarsızlığına kapılmamak elde değil. O bir şeyler yaparken ben de dinginleşiyorum. Bu sakinliğin göstermelik olduğunun farkındayım aslında; sadece bir mesaj iletmek için ofisini avlanmış insan figürleriyle dolduran bir vegan, tüm hayatını başkaları için mücadele ederek geçirmiş bu adam umarsız filan değil aslında. Belki de bu yüzden gülümsüyorum, çünkü tüm bu şakaların gerisinde işini ciddiyetle yaptığını çok iyi biliyorum.

“Geri çekilin, kapıyı indiriyoruz,” diye bağıyor biri, çekiliyoruz.

Mekanik kilit sesi duymayı beklerken kapıya gümür-tüyle vuruluyor.

“Balyoz,” diyor Raphael, kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor. “Hazırlıklı gelmişler.”

Tekrar bir gümbürtü.

“Neler oluyor?” diye odadan fırlıyor Yargıç Sanchez çırpınarak. Acaba Crevan ile konuştu mu? Hayatımı elde edeceği güçle takas etti mi?

“Muhbirler geldi,” diye sakince durumu açıklıyorum.

“Ne?” dehşet içinde bir bana bir Raphael’e bakıyor. Bizim sükûnetimiz şüphesiz onu iyice çileden çıkarıyor. “Hayır. Olamaz.”

GÜM.

“Geldiler işte,” diyor Raphael, ağzına naneli şeker atıp bana arka çıkıyor. “Sanırım sirenleri bu kadar yüksekten duyamayız.”

Yüzü buruşuyor, “Ne?”

Öyle allak bullak oldu ki, içten içe eğleniyorum.

GÜM.

“Ne yapıyorlar?”

“Kapıyı kırıyorlar,” diyor Raphael.

“Ne? Neden? Hey! Heeeeey! Lütfen durun!”

“Çünkü içerde kilitli kaldık,” diye açıklıyorum.

Otoriter bir sesle bağırmaya çalışıyor ama kapının diğer tarafında balyozla uğraşan muhbirler onu duyamıyorlar.

Sonunda kapı açılıyor.

Tahta parçaları, talaş ve balyozun ucu pahalı halısının üzerine düşerken bir adım geri sıçırıyor. Dışarıda bir düzine muhbir var.

Genç bir adam, “Yargıç Sanchez,” diyerek içeri adım atıyor. “Celestine North’un burada olduğunu öğrendik. Siz iyi misiniz?”

Yargıç Sanchez tiksinererek adama, halısına, toza talaşa bulanık ipek gömleğine bakıyor.

“Kapımı kırdınız.”

Adamın yüzünü endişe kaplıyor. “Bize kapının açılmadığı söylendi.”

“Onlar açamıyordu, çünkü *ben* kilitledim.”

Adam kıpkırmızı oluyor.

Arkasındaki muhbir gülmek için dudaklarını ısıyor.

“Hemen yeni bir kapı takılmasını sağlarım Yargıç.”

“Tabii ki sağlayacaksın,” diye patlıyor, elini burnuna götürüyor. “Şimdi, söyle bana... neden... nasıl... burada ne yapıyorsunuz? Bu Yargıç Crevan ile aramızda özel bir mesele. Beni aramasını bekliyordum.”

Kafalarının karıştığı belli, birbirlerine bakıyorlar. “Bu adresten bir telefon geldi. Yargıç Crevan hazırlıklarla meşgul olmalı şu anda.”

“Ne? Ne hazırlığı?” diye soruyor Raphael.

“Bütün Kusurluların derhal muhbirlerine başvurmaları istendi, hepsi merkezi bir yerde toplanacak. Bize istisnasız *bütün* Kusurluları toplamamız emri verildi.”

“Hayır, Celestine North’u alamazsınız, önce Yargıç Crevan ile konuşmalıyım.”

“Yargıç Crevan’ın emirlerini uyguluyoruz Yargıç Sanchez,” diyor bir diğer muhbir bana bir adım yaklaşarak. “Celestine’in yakalandığı bilgisi Yargıç Crevan’a iletilecektir.”

Beni dirseğimden tutmadan önce, boynundaki altın zincirde asılı duran düdüğe uzanıyor.

“Kulaklarını kapat,” diyorum Raphael’e.

Tam zamanında kapatıyor çünkü on iki muhbir aynı anda bir Kusurlu’nun daha tutuklandığını bildirmek için düdüklerini çalmaya başlıyorlar.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Yargıç Sanchez muhbirlerle Raphael'in de tutuklanması emrini veriyor.

Limanda bir depoya götürüyorlar bizi, deponun önünde sıra sıra Kusurlu otobüsü dizilmiş.

"Neler oluyor?" diye soruyorum Raphael'e, yanıt vermiyor. Etrafa bakıp olanları anlamaya çalışmakla meşgul.

"Sana bugün muhbirine başvurman gerektiği bilgisi geldi mi?" diye soruyor bana sonunda.

"Bilemem. Kaçağım ben. Muhbirleriyle görüşmeyen insanlarla beraberdim hep."

Raphael öne uzanıp muhbirlerden birine soruyor, "Biri bana ne olduğunu açıklayabilir mi lütfen?"

"Bütün Kusurluların tam saat dokuzda burada toplanması emredildi."

"Neden?"

"Divan emri."

"Peki söyley misiniz, bana ne yapmayı düşünüyorsunuz? Kusurlu değilim."

"Seni kaleye götüreceğiz."

“Yargıç Crevan Kusurlulara konuşma yapacak,” diye ekliyor bir başka muhbir.

“Bizzat?” Kaşlarını çatıyor. “Humming’deki bütün Kusurlulara?”

“Kaç kişidir?” diye soruyorum.

“Hmm, nüfus yedi milyon olduğuna göre, düşünelim, dramatik bir ifade takınıyor, “Yedi milyon Kusurlu eder. Resmi olarak otuz bin ama.”

Öne eğilip muhbire soruyorum, “Otuz bin kişi burada mı toplanacak?”

“Hepsi bir yerde değil. Bölgelere ayrıldılar. Hiç kulağına gelmedi mi?” diye soruyor muhbir bana dönüp, başka bir gezegenden gelmişim gibi bakıyor.

“Kaçaktır kendisi.” Raphael parmağıyla beni gösteriyor. “Kaçarken böyle şeyleri öğrenme fırsatı bulamıyor insan. Bilse iyi olurdu tabii.”

“Çok üzgünüm Raphael.”

“Özür dilemene gerek yok. Bu işin sonunu biliyordum, unuttun mu? Garip bir şekilde özgürleşmiş hissediyorum. Dağ başındaki evim belki de kendimi kapattığım bir hapishaneydi. Ben aslında bu işleri yapmak için yaratılmışım. Sen iyi misin peki?”

Başımı önce evet, sonra hayır der gibi sallıyorum, sonra omuz silkiyorum.

“Evet demişsin gibi kabul ediyorum sırf teselli etme konusunda pek yetenekli olmadığım için.”

Araba trafikte duruyor, liman boyunca sıralanan depolara bakıyorum. İki depoyu ayıran dar koridorda sigara molasına çıkmış bir kadın görüyorum. Beyaz tulumunun üzerinde kırmızı lekeler var, kolları da dirseklere kadar kırmızı.

“Raphael,” diyorum titrek sesimle.

“Balık kam,” diyor hemen. “Bu depolarda balıklar temizlenip paketleniyor.”

Gerçekten öyle yapıldığına inanmak istiyorum ama inanamıyorum.

Raphael’in tarafındaki kapı açılıyor ve bir muhbir inmesini emrediyor. Yarım yamalak vedalaşabiliyoruz, “İyi şanslar evlat,” diye bağırabiliyor kapı çarparak kapanana kadar.

Sonra benim tarafımdaki kapı açılıyor ve aşağı indiriliyorum. İki yanımda birer muhbir eşliğinde ilerliyorum. Raphael diğer yöne başka bir muhbir aracına götürülüyor, araç onu Highland Kalesi’ne götürecektir.

Deponun kapısı sürülerek açılıyor. Girişteki X ışını makinesinden sorunsuzca geçiyorum, yüz tanıma makinesi beni anında tespit ediyor. Erkekleri sağa, kadınları sola götürüyorlar. Binadaki balık kokusu içimi kaldırıyor, kusmak istiyorum. Kadınlara ayrılan bölüme geçerken iki işçi görüyorum, önlükleri kıpkırmızı. Az önce birini kesmişler gibi görünüyor. Biriyle gözlerimiz buluşunca kadının bakışları yumuşuyor.

“Üzgünüm,” diyor şefkatle ve bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi telaşla uzaklaşıyor.

Kadınlar bölümüne giriyorum ve cehennemi görüyorum.

Yüzlerce insan, Kusurlu kadın yoldaşlarım, dönüp bana bakıyor. Bazıları tezahürat ediyor, bazıları gelip elimi sıkıyor, bana dokunuyorlar, bir kadın onu kurtarabileceğime inanarak ağlamaya başlıyor, bir diğeri de benim yakalanmamla bütün umudu sönüp gittiği için ağlıyor.

Deponun içinde etrafa bakınarak manzarayı inceliyorum. Burası gerçekten bir balık temizleme tesisi. Teknelerden gelen taze balıklar burada temizlenip yerel pazarlara ve büyük işletmelere gönderiliyor. Uzun dikdörtgen lavabolar çalışanların rahatça sıralanıp çalışabileceği şekilde düzenlenmiş. Zemin kolay temizlenmesi için açık renk seramik karolarla kaplanmış, akan kanların giderlere ulaşması için hafif bir eğim verilmiş. Neden buradayız? Hayal gücümü çalıştırdıkça aklıma gelenler yüzünden titriyorum.

Kalabalığın içinde tanıdık bir yüze rastlıyorum. Sarışın bir kız. Bu kıızı erkek arkadaşının gösterdiği fotoğraftan tanıyorum. Fotoğrafı Leonard göstermişti.

“Lizzie?”

Hayretle bana bakıyor.

“Celestine North? Beni nasıl tanıdın?”

“Erkek arkadaşın Leonard sayesinde. Seni arıyor. Baştan beri Kusurlu olduğunu biliyormuş. Seni seviyor. Bana yardım etti. Ona seni bulmaya çalışacağım sözünü verdim.”

Ayağa kalkıyor, kafası karışık. “Ama Bahee bana Leonard’ın Kusurlu olduğumu öğrendiğini söylemişti. Beni artık istemediğini, tesisten ayrılmam gerektiğini söylemişti. Onları tehlikeye atıyormuşum. Ben gitmek istemedim ama beni zorladı.”

Başımı sallıyorum. “Bahee yalan söylüyormuş, birçok kişiye. Leonard seni seviyor, gittiğinden beri seni arıyor.”

“Aa,” hayretten gözleri kocaman açılıyor. Gülümsüyor. “Teşekkür ederim.”

“Beni muhbirlerin elinden kurtardı, iyi biri o,” diyorum.

Düdük sesiyle herkes susuyor.

Deponun duvarında bir projeksiyon beliriyor.

Kusurlu TV kanalı.

“Yargıç Crevan Kusurlu TV canlı yayınında bugün yaşananları açıklayacak,” diyor Pia Wang’in yerini alan sunucu, eğlence programı sunuyormuş gibi neşeli.

Crevan beliriyor ekranda, Divan’daki çalışma odasında kahverengi bir koltukta oturuyor, kırmızı cübbesini giymiş. “Bugün Divan’ın büyükbabam tarafından kuruluşunun kırkıncı yıldönümü. Bu zaman zarfında büyük mesafe kat ettiğimizi hissediyorum. Ülkenin o dönemdeki siyasi ve ekonomik durumunu düşünün. Liderlerimizin sorumsuz ve acımasız kararları nedeniyle büyük bir

karmaşa yaşıanıyordu. Bir de şimdiki halimize bakın.

“Ülkeyi bütün Kusurlulardan temizleme yolunda büyük başarılar elde ettik, akıl dışı, ahlak dışı, sorumsuzca davrananları içimizden attık. Şirketlerimiz yetkin kişilerce yönetiliyor, dünya sahnesinde güvenilir bir ülke olarak isim yaptık, bizimle ticaret yapmak istiyor diğer ülkeler.

“Son dönemlerde şehrimizde ve küçük kasabalarda birtakım isyanlar başladı, yolumuzu, odak noktamızı kaybetmek üzereyiz. Gün tekrar odaklanma günüdür. Bugün toplumu nelerden koruduğumuzu gözler önüne serceğiz. Bizler gibi düşünmeyen ve davranmayan, zehir saçan azınlığın geçidini izleyeceğiz. Elbette aile üyelerimizi seviriz hepimiz, onların damgalanmaları sevgimizi asla azaltmıyor. Ama damgalanmaları bize *yardımcı* oluyor, dış dünyaya *bizim* düzenli bir toplum olduğumuz mesajını iletiyor.”

Doğrudan objektife bakıyor, mavi gözleri hepimizi dağlıyor sanki. “Bugün göreceğiniz Divan faaliyetlerinin temel gerekçesidir. Bugün göreceğiniz insanlar, düzenli bir toplumda yaşama iradesinden vazgeçerseniz aranza karışacak olan insanlardır. Tüm halkımı sokağa çıkıp bize destek olmaya davet ediyorum.”

Yayın bitince depodaki bütün kadınlar konuşmaya, tartışmaya başlıyor. Bazıları sakın kalmayı başarsa da çoğu paniğe kapıldı.

Düdük çalıyor, herkes ancak dördüncü düdük sesinde susuyor.

Muhbir şeflerinden biri yüksek bir yere çıkıp bağır-maya başlıyor. “Kusurlular! Üstünüzdekileri çıkarıp oda-

nın üstünde yığınlar haline bulacağınız kıyafetleri giyin. Soru sormak yok, derhal!”

Parmak uçlarımda yükselip odanın üst tarafında ne olduğunu bakıyorum. Kırmızı bir şeyler var, bazıları iplerle bağlanmış halde, dışarda gördüğüm lekeli önlüklü kadınlara şimdi bir anlam verebiliyorum. Kıyafetleri Kusurlu kırmızısına boyuyorlarmış meğer.

İlk hareketlenmeler yavaş. Kadınlar aralarında tartışıyor, eğimli zeminde yavaş yavaş ilerliyorlar, sonra kıyafet bedenlerinin kısıtlı olduğu fark edilince herkes hızlanıyor, doğru bedeni kapabilmek için birbirlerini itmeye başlıyorlar.

Küçük, orta, büyük, ekstra büyük. Yanımda yaşlı bir kadın sızlanıyor. Masaya gidip kendime küçük beden, ona da ekstra büyük beden almak istiyorum bu bedene sığacağını umarak. Küçük beden kalmamış. Yanımdaki bir kadın kendi aldığını bana verip orta beden yığınına yöneliyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum. Şaşkınım.

Kim senin beni itip kakmaması da şaşırtıyor beni. Yaşlı kadın uzattığım kıyafeti gözyaşları içinde alıyor.

Buruşuk haldeki kıyafeti açıp ne olduğunu fark edince içim kalkıyor. Seslere, çığlıklara bakılırsa herkes aynı duyguyu paylaşıyor. Bize verilen şeyler hayal gücüne hiç yer bırakmayan kırmızı string mayolar.

“Bunu giymem,” diye bağırıyor bir kadın. “Ben, bunu GİYMEM.”

Herkes aynı fikirde, bazıları kendinden emin, bazıları çekinerek kırmızı mayoları yere atılıyor.

Bir grup muhbir, itiraz eden kadının yanına geliyor. “Divan emridir, bu kıyafeti giyeceksiniz.”

Herkes susup izlemeye başlıyor.

Kadın yere eğilip mayoyu alıyor ve muhbirlerin ayaklarının dibine atıyor.

Bir anlık duraksamadan sonra muhbir copunu sallıyor, kadın bacaklarının arkasına yediği darbeyeyle yere düşüyor. Yüzü yere çarpınca dudağı patlıyor, acıyla haykırıyor. Bu hareket iki tepkiye yol açıyor. Bazı kadınlar geri çekilip mayoları giymeye başlıyor, diğerleri saldırıya geçiyor. Ben olayların uzağındayım, hayretten donakalan insan çemberinin en arkasında. Bizi buraya tıkmışlar, hayvan muamelesi yapıyorlar.

Muhbirler birden düdük çalmaya başlıyor. Hayretle birbirimize bakıyoruz. Birini tutukladıkları zaman çaldıkları gibi çalıyorlar. Oysa buradaki herkes zaten Kusurlu, bir Kusurlu iki kere tutuklanabilir mi? Duyulmuş şey değil.

Muhbirlerin çoğu nöbet yerlerini terk edip, daha önce prova edilmiş gibi Kusurluların arasında ilerlemeye başlıyor. Kusurlu kadınlardan birinin değil bir muhbirin etrafında toplanıyorlar. Kadın meslektaşlarından oluşan çemberin ortasında kalıyor. Düdük sesleri depoyu öyle bir inletiyor ki hepimiz kulaklarımızı kapatıyoruz. Muhbir kadının etrafında toplananlar coplarını çıkarıp arkadaşlarını dürtmeye başlıyorlar. Şaka yapmadıkları belli.

“Kıyafetlerini çıkar Karen.”

“Senin gibi biri tarafından giyilmek bu üniformaya hakaret demektir,” diye bağırıyor bir diğeri. Kadım durmaları için çığlık çığlığa yalvarmaya başlayana kadar dürtüyorlar, itip kakıyorlar. Kadın bağırarak yardım istiyor ama kimse yardım etmiyor. Daha birkaç dakika önce bizi soyunmaya zorluyordu.

Muhbirler kadını yere itip tekmeleyerek, bağırarak soymaya başlıyorlar. Üniformayı çıkarıp mayoyu kafasından geçirmeyi başarıyorlar. Tekrar giyinmeye çalışıyor ama nafile, üniforması götürülüyor, depodan çıkması engelleniyor, bizim aramızda kapana kısıldı. Bütün gücünü yitirdi, tıpkı bizim gibi. Geri çekilip bir köşede ağlamaya başlıyor.

Bir süreliğine Kusurlular arasındaki didişmeyi engelliyor bu olaylar ama sonra odanın diğer ucunda kavga patlıyor. İki kadın sertleşip birbirlerine bağırmaya başlıyorlar.

“Benim mayomu aldı!” diye ciyaklıyor biri.

“Almadım,” diye gürlüyor diğeri. “Önce ben almıştım, bir an yere bırakınca *sen* kaptın hemen.”

Kimse bulaşmak istemiyor. Muhbirlere bakıyorum, şefleri kakhahalar içinde, yüzünden ne kadar tatmin olduğu anlaşılıyor. Gözüm kararıyor resmen. Kalabalığı yararak kavga eden kadınların üstüne athıyorum. Hemen ayırıyorum ikisini. Benden daha büyükler, daha yaşlılar, daha güçlü ve daha sertler. Hayretle bana bakıyorlar.

“Bize. Bakıp. Gülüyorlar,” diyorum. Muhbirler duymasın diye fısıltıyla konuşma niyetindeyim ama sesim daha çok öfkeli bir tıslama gibi çıkıyor.

Kadının biri beni dinlemeyip mayo hakkında söylenmeye devam ediyor ama diğerinin dikkatini çekmeyi başardım. Muhbirlere bakınca, toplanıp kıyafet kavgamızı seyrederken kıkırdadıklarını görüyor. Yumruklarını sıkıyor.

“Bize gülmelerini istiyor musun?”

Başını sallayarak hayır diyor.

“Onlara tam da istediklerini veriyorsunuz,” derken öfke tüm bedenimi ele geçiriyor.

“Sen Celestine North’sun,” diyor kadın.

Böyle deyince daha iri olan diğer kadın da dikkat kesiliyor.

“Ama bu,” diye gürlüyor iri kadın elindeki mayoyu çekştirerek. “Bu bana olmaz, ona olur.”

“Çok dar bir kere, *kahvaltıda* yediklerim bile belli olur bundan.”

“Bu şey başımdan bile geçmez. Sana en az iki beden büyük. Aklını kullan!”

“Şansına küs! Önce ben aldım.”

Muhbirler bir parça paçavra, gururumuzu kurtaracak ufak bir kumaş parçası için yaptığımız kavgayı kıkırdarak seyrediyorlar. Kavga eden kadınlar onlara bakıp duruyor. Ne kadar sinirlendiklerini hissedebiliyorum. Artık aynı taraftalar.

“Birbirinize destek olun,” diyorum alçak sesle.

“Fısıldama North,” diye bağılıyor muhbirlerin şefi, bir adım yaklaşıyor.

“Bizi bu odaya tıktıkları anda dost olduk. Şimdi hepimiz aynı taraftayız. *Onlara* karşı çıkmalıyız, birbirimize değil.”

Daha iri olan kadının elindeki mayoyu alıyorum. “Bak, kumaşı böyle esnetebilirsin.” Kollarımı mayonun içine sokup iyice açıyorum, pamuklu kumaş esniyor. Sonra dizimi kaldırıp içine sokuyorum, iyice esnetiyorum. Kumaş esnedikçe kırmızı kumaş pembeleşiyor. Daha ufak olan kadına veriyorum. “Büyük bedeni ona verir misin?”

Bir an düşünüyor, iç çekerek elindeki mayoyu uzatıyor.

İkisi de mızımız çocuklar gibi ellerindeki mayolara bakıyorlar.

“Şimdi gülümseyin.” Ses tonum yumuşuyor.

“Efendim?” bana hayretler içinde bakıyorlar.

“Gülümseyin,” diyorum neşeyle, sıktığım dişlerimin arasından.

Gülümsemeye çalışıyorlar.

“Başlar yukarı, bu işi saygınlığımızı koruyarak yapacağız.”

Kadınlar başlarını kaldırıncaya etki bütün kalabalığa yayılıyor. Bizim bu dayanışma gösterimiz muhbirlerin suratındaki kibirli sırtışı silip atıyor.

Muhbirler bir anda düdüklerini çalmaya başlayınca hepimiz kulaklarımızı kapatıyoruz. İnek sürüsü gibi tek sıra halinde diziliyoruz, sadece uzun balık temizleme masaları giriyor aralara. Lizzie’nin arkasında duruyorum. Muhbir Karen da bizim çıkacağımız yola çıkmak zorunda, yolun sonunda ne var biz bilmiyoruz ama o biliyor, suratı bembeyaz, kayıp.

Yaşlı kadın yanımdaki sırada ağlamaya devam ediyor. Küçük gelen kırmızı mayonun içinde, gururu kırılmış, yaşlı teni sarkıyor, varisli damarları göz önünde. Etleri taşıyor, memeleri çok büyük, kalçaları kumaşı geriyor. Ufak tefek kadınlar da var, mayolar büyük geldiği için çekiştirip düğümler atmak zorunda kalmışlar biraz örtünebilmek için. Hepimizin bedeni ortada. On altı yaşından küçük görünen bir kız, ki Kusurlu yasalarına göre bu mümkün değil, değişmekte olan bedenini elleriyle kapatmaya çalışıyor, yüzü kıpkırmızı. Biz kadınlar, farkında olsak da olmasak da kendimizi memnun etmek için giyi-

niriz. Kıyafetlerle kusurlarımızı gizler, güzel yanlarımızı öne çıkarmaya çalışırız. Kıyafetlerimiz kişiliğimizin bir uzantısıdır, duygularımızı ve düşüncelerimizi yansıtır. Bu gücümüz elimizden alındı bugün. Çırlıçılak bırakıldık, her tarafımız meydanda, saklamak istediklerimiz ortaya döküldü, kimsenin görmesini istemediğimiz hallerimiz, utanç kaynaklarımız sergileniyor. Nasıl görüldüğünü umursamayanlar içinse böyle bir üniforma giymek bile çok aşağılayıcı. Kimliğimiz, biricikliğimiz elimizden alındı. Bize hepiniz aynısınız diyorlar, önemsizsiniz, değersizsiniz diyorlar. Rakamlardan ibaretiz bugün, güçsüzleştirilmiş bir kusur ordusuyuz.

Hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz. Amaçları ne? Şimdi ne olacak?

Bize birer çift terlik veriyorlar, tabanları o kadar ince ki seramik karoların soğukluğunu hissedebiliyorum. Muhbirlerin şefi aramızda dolaşıp bizi denetliyor. Yanımda durup beni baştan ayağa süzüyor, yüzündeki ifade lağım kokluyormuş gibi.

“Sen. Celestine North. Lidercilik oynamayı seviyorsun değil mi?”

Cevap vermiyorum.

“İşte şimdi yıldızın parlayacak,” diyor hınzırca. “Sıra-
nın önüne geç.”

Öne yürürken bütün gözler bana odaklanıyor.

“Haydi, Celestine,” diyor bir kadın.

Bir diğeri alkışlamaya başlıyor, sanki beni boks maçına hazırlıyorlar. Omuzlarıma, sırtıma vuruyorlar, cesaretlendirmek için göz kırpanlar, endişeyle gülümseyenler var. Odadaki herkes bana destek veriyor. Böyle bir des-

teği hissedince takdir ve gururla gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

Muhbirler düdük çalarak susturuyor odadakileri. Muhbirlerin şefi bana destek geleceğini hesaba katmamıştı. Sıranın önüne geçip duruyorum. Önce bizim sıramız ilerleyecek, ben de en önde yürüyeceğim. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama.

Deponun kapısı sürülerek açılıyor, odaya ışık giriyor ve bize yürümemiz söyleniyor.

Erkekler de bizimle aynı anda dışarı çıkıyor. Kırmızı Eyelek ve boksör şortları giymişler. Kanayan burunlarından orada çıkan ayaklanmanın da bastırıldığı anlaşıyor. Bazı kadınlar erkekleri görür görmez ağlamaya başlıyor. Bazı erkekler de ağlıyor, bazıları bizi görünce saygılarından yüzlerini diğer tarafa çeviriyor.

Erkeklerin sırasının başındaki Kusurlu ne giydiğimi görünce bir küfür savuruyor. Erkek muhbir lideri başına vurarak susturuyor onu. Ortada buluşup yan yana yürüme emri alıyoruz. Ben kadınların başındayım, o erkeklerin. Neden başa onu geçirdiler merak ediyorum. Erkeklerin şortlar için kavga etmediklerine eminim. Tanıdık bir yüze rastlar mıyım diye erkeklerin sırasına bakarken yüzüme düdük üfleniyor, başımı önde tutmam gerektiğini anlıyorum.

“Sen Celestine North musun?” diye soruyor yanımdaki adam dudaklarını kıpırdatmadan.

“Evet.”

“Ne oluyor burada?”

Etrafa bakıyorum. “Bilmiyorum.”

“Umarım herhangi bir planın vardır,” diyor.

Limandan çıkıyoruz, halk sokağa dökülmüş, insanlar işlerinden, evlerinden Kusurlu geçidini seyretmek için çıkmışlar. Utanç yürüyüşü. Suçluluk yürüyüşü. Muhbirler belli aralıklarla kaldırımlara dizilmiş, isyan ekipmanlarını ve kalkanlarını almışlar.

Şehrin tarihi bölümündeyiz. Nehrin diğer kıyısında, hareketli modern şehir eski limanın üzerinde yükseliyor. Bu bölümde arnavutkaldırım sokaklar korunmuş, pazaryerinde toptan ve perakende sebze meyve, et satılıyor; capcanlı, işlek, renkli, insan ve hayat dolu bir bölge burası. İşte yolculuğumuz burada başlıyor, depodan çıkıp pazar tezgâhlarının arasında ilerliyoruz. Çok anlamlı. Pazarda satışa çıkan, incelenip değer biçilecek bir sürü gibiyiz.

Giderek yollar genişliyor, cafe ve restoranların bulunduğu bölgeye geldik, insanlar apartmanların balkonuna çıkmış, ellerinde sıcak içecekleriyle bizi izliyorlar. İnce tabanlı terliklerle arnavutkaldırım üstünde yürümek çok zor, parmağım keskin taşlara çarpıyor, bu konuda yalnız değilim. Birkaç kişi yere düşüyor, dizleri yaralanıyor. Kusurlu arkadaşları ayağa kaldırıp yürümelerine yardım ediyor.

Hoparlörlerden Crevan'ın sesi yükseliyor, daha önce söyledikleri kaydedilmiş, montajlanmış, tekrar tekrar çalınıyor.

“Bugün Kusurlu vatandaşlarımıza, toplumu hatalardan temizlememize yardım ettikleri ve bize düzenli bir toplumda yaşama fırsatı verdikleri için *teşekkür ediyoruz.*” Bu cümle çok popüler, tekrar tekrar dönüyor.

Büyük, küçük, zayıf, şişman, siyah, beyaz, genç ve yaşlı, hayal gücüne hiç yer yok, arnavutkaldırımı yollarda yürürken seyircilerimiz her şeyimizi görüyor. Arada ergen oğlan gruplarından ıslıklar yükseliyor ama çoğu kişi dehşet içinde seyrediyor bizi, utanıyorlar. Kusurluların damgalanıp ikinci sınıf vatandaşlar olarak yaşadıklarını bilmek başka, aldıkları cezanın yaralarını sergileyerek yürümelerini seyretmek başka. Gözün görmediğini zihin de bilmiyor. İnsanların katı gerçekle bu şekilde yüz yüze gelmeden hayatlarını sürdürmeleri öyle kolay ki.

Bu geçidin amacı insanların yüreğine korku salmak, halkı dehşete düşürmek. Tüm ülkeye bir mesaj veriliyor. Devletin ideallerine uymazsanız başınıza bunlar gelir. Kimsenin elinden bir şey gelmiyor, sesini çıkarmak Kusurlu'ya yardım etmek anlamına gelir. Yürüyenlere katılma korkusu o kadar büyük ki, kimse ağzını açamıyor.

Çıplak bedenime bakan bunca göze rağmen kendimi görünmez hissediyorum. Kimse gerçek beni göremiyor. Bizi böyle tek tipleştirip bir araya getirdikçe insanlığımızı yitiriyoruz, artık birer birey değiliz. Yürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Başım dik, önümdeki yola odaklandım. Gözyaşlarımız anlamsız ve değersiz, hiçbir şeye yaramıyorlar. Bizden başka kimse onları silemez.

Diğer Kusurlu kadın ve erkeklerle göz göze geliyorum. Ne yapabiliriz? Birbirimize bakmayı da mı bıraktık? Benim gibi güçsüz görünüyorlar, pes etmişler, bazı başlar eğilmiş, önündeki yavaşlayınca tökezleyenler var, bazı başlar küstahça yukarda. Ağlayanlar var. Hissizler var, hisleri anlaşılmayanlar. Bu iş bitsin bir an önce diye bekliyorlar. Katlanıyorlar.

Bahçıvanımız Tommy'nin yanından geçiyorum, cenaze alayımızı gibi başım eğmiş. Beş yaşındayken dükkânından şeker çaldığım, sonra dönüp özür dilemek zorunda kaldığım şekerci amcaı görüyorum. Dişçim, çocukları, okul arkadaşlarımmın annesi olarak tanıdığım bir grup kadın. Okul müdürü. Bir sürü yabancı. Carrick'i arıyor gözlerim ama buraya gelecek kadar aklını kaçırmamıştır. Televizyonda seyrediyor mudur acaba diye düşünmek bile beni gülümsetiyor. Umarım izliyordur, güvenli bir evde, kanepede beni izlerken hayal ediyorum onu, özgür.

Lizzie bağılıyor bir anda. "Leonard!"

Leonard kaldırımda, kalabalığın arasında duruyor.

Kollarını Lizzie'ye uzatıyor, en yakındaki muhbir gele-
ne kadar sarılmayı başarıyorlar.

Leonard'a tutunmaya çalışan Lizzie'yi geride bırakarak yürümeye devam ediyorum. İkisini birbirlerinden sökerek ayırmaya çalışıyorlar.

"Bırakın sarılsın kıza!" diye bağılıyor kalabalığın içinden bir kadın, o bölümdekiler muhbirdere karşı seslerini yükseltmeye başlıyor.

"Kusurlu pislikler," diye bağılıyor biri bize.

Yürümeye devam ediyorum.

Sıra ne kadar uzun diye dönüp bakıyorum, geride bir yerde Mona'yı yakalıyor gözlerim. Derin bir nefes alıyorum. Cordelia onun arkasında. Evelyn yok görünürde, umarım Alpha ve Profesör Lambert'in yanında güvendedir, onu kuruma götürmemişlerdir, en kötüsünden korkuyorum. Birden Carrick'in annesi Kelly'yi görüyorum, karşısında bir yerde de Profesör Lambert. Yıkılıyorum,

hepsi yakalanmışlar. Juniper ve annem için korkuyorum. Ve Carrick için. Güçsüz hissediyorum.

Arnavutkaldırımı yoldan geçip şehir meydanına varıyoruz. Meydan on sekizinci yüzyılda inşa edilen süslü renkli binalarla çevirili. Bu binalar kim bilir nelere tanık oldular bugüne dek, şimdi ise büyük bir zulme tanık oluyorlar.

“Galiba kaleye gidiyoruz,” diyorum yanımdaki adama, kalbim deli gibi atıyor. Kale benim için korkunç anılarımdan başka bir şey ifade etmiyor ama büyükbabam geliyor aklıma. En azından bir yanımla oraya gitmek istiyor, belki tekrar kavuşuruz. Bir an büyükbabam erkeklerin arasında mıdır acaba diye düşünüyorum, arkama dönüp dikkatle bakıyorum. Arkam dönük yürürken yere düşüp dizimi incitiyorum.

Bir adam bana yardım etmek için duruyor ama düdük sesiyle uyarılıyor. Özür dileyerek yürümeye devam ediyor. Meydana dizilen kalabalığın içinde bir kadın uzanıp yardım etmeye çalışıyor. Bir muhbirin sert bakışlarıyla geri çekiliyor.

“Üzgünüm canım,” diyor altdudağı titreyerek. “Çok üzgünüm.”

Ben kanayan dizimle yerde yatarken diğerleri yanımdan geçip gidiyor. Olduğumdan daha kötü görünmeye çalışıyorum. Zamanlamayı iyi ayarlamalıyım.

“Sırana dön,” diye emrediyor bir muhbir.

Mona’nın yaklaştığını görene kadar oyalanıyorum, sonra ayağa kalkıp onun önüne geçiyorum. Beni görünce yüzü aydınlanıyor.

“Hey yavrum, seni burada görmek ne güzel.”

Yanımızdaki erkeklere bakıyorum; Lennox, Fergus ve Lorcan.

“İyi görünüyorsun Celestine,” diyor Lennox tüm iyiliğiyle.

Gülümsüyorum, bizim takımın yanına gelince enerji topladım.

“Bir partiye gidince herkesin aynı şeyi giydiğini görmekten nefret ederim,” deyince Lorcan hepimiz gülüyoruz.

“Ee Celestine, planın tıkır tıkır işliyor mu?” diye soruyor Lennox.

Kahkahayla gülüyoruz.

“Kesin konuşmayı,” diye emrediyor yanından geçtiğimiz muhbir.

Lennox, “Hayır,” diye cevap verince tekrar gülüyoruz.

“Carrick nerede? Annemle Juniper iyi mi?”

“Juniper tesisten çıktı, annen de o da iyiler,” diyor Lennox. “Onunla gurur duymalısın, büyük olay çıkardı. Yanına avukat ve polis alıp baskın yaptı. Orada zorla tutulan herkes bulundu; gardiyanlar, Pia Wang, kayıp çocuklar. Polis işi epey büyüttü, o çocuklar günlerdir aranıyor. Crevan’ın yanıtlaması gereken bir sürü soru var. Her şey ortaya dökülecek bence.”

Rahatlayarak gülümsüyorum, annemle ve kardeşimle gurur duyuyorum. Ama daha çok işimiz var ve karşımıza daha neler çıkacak bilemiyorum.

“Peki ya Carrick? O nerede?”

Lorcan endişeyle Lennox’a bakıyor.

“Söyleyin,” diye yalvarıyorum.

“Bilmiyoruz,” diyor. “Gerçekten bilmiyoruz.”

Güçlkle yutkunuyorum, gözüme dolmaya başlayan yaşlara engel olmaya çalışıyorum. Umarım Crevan'ın eline geçmemiştir.

Mona durup dururken, "Ben İngilizce öğretmenimle kaçmıştım," diyor.

"Efendim?" Arkamı dönüyorum.

"Başlar önde," diye emrediyor bir diğer muhbir.

Önüme dönüyorum.

"Tanıştığımızda neden Kusurlu olduğumu sormuştun. Anlatmamıştım. On beş yaşındayken İngilizce öğretmenimle kaçtım. Yirmi dokuz yaşındaydı o da. Evliydi. Benim fikrimdi. Sorun çıkmaz sanıyordum. Çıktı. Tüm habirlere çıktık. Kaybolmuşum gibi. Sonunda yakalandık. Onu hapse attılar. On sekiz yaşın altındaydım, ben de damgalandım."

"Hamileyken sigarayı bırakamadım bir türlü," diyor Cordelia birden herkes duysun diye yüksek sesle. "Yaşadığım banliyö kasabasındaki diğer anneler benden tiksiniyordu. Kendi aralarında küçük bir Kusurlu mahkemesi kurdular ve beni uyardılar. Ama bırakamadım. Sekiz aylık hamileydim, bir kermes satışında tuvalette kafamı pencereden çıkarmış sigara içerken yakalandım. Bebeğim doğana kadar beni ihbar etmemeleri için yalvardım. Çocuğumun Doğuştan Kusurlu olmasını, benden ayrılmasını istemiyordum. Hepsi kabul etti, ama bir kadın itiraz edince ihbar edildim."

"Büyükanneimin kıyafetlerini giyerdim ben," diye ciddiyetle sözle başlıyor Lennox ama sonra gülüyor. "Şaka şaka. Erkeklerin eşlerini aldatmalarına yardım eden bir eş bulma sitesi kurmuştum."

Hepimiz iğrenerek ona bakıyoruz.

“O sen miydin?” derken yüzünü buruşturuyor Mona.

“Bir milyon müşteri. Her şey yasaldı. Bir Ferrarim bile vardı, istediğim her şeye sahiptim.”

Fergus şokta, “Divan mı el koydu?”

“İ ih. Boşanırken karım aldı.”

Hepimiz gülüyoruz.

“Damgalanmayı hak etmişsin,” diyor Mona ama ciddi olmadığını biliyoruz.

Fergus konuşmaya başlıyor, ilk kez bu kadar ciddi. “Polis memuruydum ben. İş telefonumda kız arkadaşımın ‘samimi görüntüler’ içeren mesajlaşmalarımız bulundu. On beş ay ücretli izne çıkarıldım. Yasa dışı bir şey yoktu, görevi kötüye kullanma suçundan aklandım ama emniyet beni ihbar etti, Kusurlu bulundum.”

Onlara hayretle bakıyorum. Her bir itiraf başka birine cesaret veriyor. Birlikte yürürken hikâyeler anlatılıyor sırayla.

Carrick’in annesi konuşmaya başlıyor. “Topluma aykırı sözlerim yüzünden dilimden damgalandım. Adam ve ben hayatımız boyunca santralde pastacılık yapmadık tabii,” diyor biraz dalga geçerek. “Doktorduk. Kendi muayenehanemiz vardı. Aşıların tehlikelerine karşı uyarıcı aşı karşıtı makaleler yayımladık. Tıbbi çevreler ve hükümet mesleki görüşlerimizi yaymamızı hoş karşılamadı.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diyor tanımadığım yaşlıca bir adam bize katılıp. “Bana tuzak kuruldu. Divan yalan söylediğimi iddia ederek beni damgaladı.”

Hepimiz susuyoruz bunu duyunca.

Şehri kaleye bağlayan köprüde yürürken insanların

birbirlerine önem verme kapasiteleri hakkında düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Herkesin gönlünde kapladığınız bir alan var. Herkes, tanıştığı insanlara bir alan tanıyor iç dünyasında; bazen derin, bazen sığ. Sokaklar halkla ve muhbirlerle dolu, bizim için toplanmışlar. İç dünyalarında devasa bir alan kaplıyoruz.

Çok büyük bir sevginin aynı büyüklükte nefrete dönmesi mümkün. Yakalanmadan önce Art ne çok severdi beni, sonra sevgisi öfkeye dönüşmüş olmalı ki muhbirlere katıldı. Juniper, Art'ın saklanması yardım ettiği için ne kadar büyük bir suçluluk duydu ki hastanede benimle yer değiştirip kendi özgürlüğünü tehlikeye attı.

Eğer bu insanların içinde sokağa dökülmelerini sağlayacak kadar geniş bir alan kaplıyorsak belki de duygularını tersine çevirmemiz mümkündür. Kusurlarımız, zayıflıklarımız, hatalarımız ortada geçit yapan bizleri seyreden bu yüzlere bakarken rüzgârı ters yöne çevirebileceğimizi hissederek umutlanıyorum. Bizden bu kadar nefret ediyorlarsa aynı oranda sevmeleri de mümkün olabilir.

Köşeyi dönüp kaleye çıkan dik arnavutkaldırımı yola sapıyoruz. Sanki düşüncelerim duyulmuş gibi bir tezahürat başlıyor. Yüksek sesli, coşkulu, neşeli bir tezahürat. Buraya kadar bizi takip eden seslerden çok farklı. Etrafıma bakıyorum, biraz ilerde sağda annem, Juniper ve yolun kenarında hoplaya zıplaya bağırان Ewan'ı görüyorum. Yumruklarını sallayarak bizi karşılıyorlar.

"Heeeeey!" diye bağırıyor annem, mutlu, gözlerinde yaşlar. "İşte benim kızım, işte benim evladım!"

"Anne!" diye haykırıyorum. "Anne!" İnanamıyorum.

Ben de zıplamaya başlıyorum. “İşte benim annem!” diyorum yanındakilere, herkes anneme el sallıyor.

Bütün dikkatler onların üzerinde. Juniper, annem, hatta küçük Ewan kazaklarını yukarı kaldırıp tişörtlerindeki yazıyı gösteriyor; kırmızı harflerle DİVAN KAPATILSIN.

Bunu gören Kusurlular gülerek tezahürata başlıyor, ailemin cesaretini alkışlıyor, nasıl gurur duyuyorum. Yanlarından geçen herkes gülümsüyor, herkesin gözleri yaşıyor. Annemin toplamayı başardığı grup bizi alkışlıyor. Kusurlu ailelerinin ve arkadaşların kalenin etrafında toplandığını anlıyorum. Geçerken annem elini uzatıyor, tutuyorum. Bir muhbir anında bizi ayırmaya çalışıyor ama tutunuyorum, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, yaşlarımıza hâkim olamıyoruz.

“Seni seviyorum bebeğim, seninle çok gurur duyuyorum,” derken kelimeleri zar zor toparlıyor. “Başını dik tut Celestine.” Sesini yükseltiyor. “Hepiniz başınızı dik tutun. Hepimiz arkanızdayız.”

Başımı kaldırıyorum. Sonra annemi bırakıyorum.

Hayatımızda öyle insanlar var ki, tüm Kusurlarımızla bize kocaman sevgi alanları açmışlar.

Tek sıra halinde kaleye gelen kadın ve erkek gruplarını avluya girerken birleşiyor. Hepimiz burayı çok iyi tanıyoruz. Normal hayatlarımızı burada bıraktık her birimiz. Yüzlerce Kusurlu doluştu, sıkışıyoruz, nefes almak çok zor. Divan merkezi olan saat kulesinin önüne bir sahne kurulmuş.

Crevan sahneye çıkıyor, kırmızı cübbesi serin yaz rüzgârında havalanıyor. Art da hemen arkasında yerini alıyor. Onu burada görünce geçen seferki gibi karnımdan yumruk yemişe dönmüyorum. Bu halini tekrar tekrar gözümde canlandıracak, üstünde düşünecek vaktim oldu. Şimdi dikkatle inceliyorum onu, aklından geçenleri anlamaya çalışıyorum. Crevan geçerken Art'ın omzuna sevgiyle dokunuyor. Oğlunu yanında görmenin verdiği gururla kocaman sırtıyor. Art halkın önündeki bu sevgi gösterisinden utanıp başını eğiyor, yanakları kızarıyor.

Crevan sahneye çıkıp etrafa bakıyor. Gözleriyle kalabalığı tarıyor. Önce manzaranın tadını çıkarıyor zannediyorum ama sonra birini aradığını anlıyorum. Beni arıyor. Burada olduğumu biliyor.

Sahneden uzağım. Yaklaşmam gerek.

“Celestine,” diye tıslıyor Mona. “Ne yapıyorsun?”

“Yaklaşmam gerek.”

Kalabalığı yarararak ilerliyorum, insanlar bana seve seve yol veriyor, kimse ön sırada kalmaya meraklı değil. Kimse burada olmaya da meraklı değil.

Crevan kalabalığının içinde ilerlediğimi görüyor, ama cım da buydu zaten, konuşmasını kesiyor ben ortaya çıkınca.

Bir an şaşırıp susuyor ama sonra devam ediyor. Art da beni görüyor, kırmızı mayonun içinde, herkesle bir örnek. Bana baktığında ne görüyor bilmiyorum, bekleyecek vaktim yok, tekrar Crevan’a bakıyorum.

“Bayanlar ve baylar, sizi şehirdeki geçide katıldığınız için teşekkür etmek üzere buraya topladım. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Bütün ülkede, kentlerde ve kasabalarda benzer törenler düzenlendi, Kusurlular topluma nasıl temizlik yaptığımızı gösterdi. Şimdi sizlerle yeni stratejimizi paylaşacağım.”

Gözlerindeki ifade, ağzının aldığı şekil yüzünden koca bir dehşet hissi kaplıyor bedenimi.

“Dün başbakanımızla buluşup yeni stratejimiz hakkında fikir alışverişi yaptık. Stratejimizin adı Kusurluların Azaltılması.”

Mırıltılar.

“Divan, Kusurluların toplumla bir arada yaşamasım, nefesine yenik düşenlerin başına neler geldiğinin herkesçe görülmesini vazifesi olarak görmektedir. Ancak son haftalarda giderek artan tehlike ve şiddet göz önüne alındığında,” bana bakıyor, “iki katmanlı bir toplumun zararı

ortada açıkta görülmektedir. Bu yeni stratejimiz *herkesin* yararına olacaktır.

“Kusurluların Azaltılması girişimine göre Kusurlular toplumdan tamamen ayrılacak, kendi aralarında özgürce *bir arada* Divan kuralları çerçevesinde yaşayacaklar.”

İnsanlar bağırma başlıyor, ortalık iyice karışıyor. Nasıl ifade edilirse edilsin, iyi bir şeymiş gibi süslenirse süsleysin, korkunç bir şey söyledi. Titremeye başlıyorum.

“Bizi hapse atacaksınız!” diye bağırıyor biri.

“Gettolara!”

“Toplama kamplarına!”

“Hapishane, getto ya da kamp değil,” diye güvence veriyor sakince. “Ancak, Kusurluların toplumla bir arada yaşayamayacakları ortada.” Kalabalıktan gelen seslere rağmen, televizyon kameralarına konuşmaya devam ediyor. “Yasa önergesi verildi, yeni hükümet döneminde uygulamaya konulacak.”

Güven veren bir gülümseme ile kameraya bakıyor. Eskiden bana da böyle baktığı olmuştu. “Hiçbir sorun çıkmayacak Celestine.” İlk su kayağı yaptığımda, Art’ın kullandığı ilk araba yolculuğumuzda. İlk defa istiridye tadarken. Art’ın annesinin cenazesinden sonra oğlunu kollarımda ağlarken bulduğunda. Bana aynı ifadeyle, “Her şey yolunda Celestine,” derdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Etrafımdaki kalabalık öfke patlaması yaşıyor, Crevan cübbesini savurarak sahneden iniyor, donup kalan Art’ı peşinden sürüklüyor, kalkanlarını ve coplarını hazırlayan muhbirler ayaklanma ihtimaline karşı kalabalığın içine dalıyor.

Hiçbir şey yolunda değil.

Depodaki iri yaşlı kadını görüyorum, utancından kollarıyla bedenini kapatmaya çalışıyor hâlâ, tüm bu deliliğin ortasında tek başına ağlıyor. Yanına başka bir kadın daha geliyor, el ele tutuşuyorlar. Genç bir oğlan var diğer yanında, çok zayıf, bir deri bir kemik, mücadeleci bir tip değil. Kadın onun da elini tutuyor, üçü dua eder gibi yan yana duruyorlar. Bazı gruplar muhbirlerle konuşmaya çalışıyor, bazı grupların öfkesinin iyice kabardığını, işin sonunun şiddete varabileceğini hissediyorum.

Bir muhbirle tartışan Mona'nın yanına gidiyorum, kadına onun hakkında düşündüklerini ağzına geldiği gibi söylüyor. Kolundan tutup uzaklaştırıyorum.

"Kes şunu Mona."

"Ah! Sen ne halt...!"

"Kes," diyorum sıkıttığım dişlerimin arasından. "Crevan'a tam da istediği şeyi veriyorsun. Bak."

Sonunda durup etrafa bakıyor.

"Tüm dünyanın gözü üzerimizde, hayvanlaşmamızı istiyorlar. Crevan bizi sokaklarda yürüttü, sonra da o konuşmayı yaptı. Kameralar her açıdan çekim yaparken. Bela çıkardığımız için kapatılmamız gerekiyor. Bize tuzak kurdu."

Evlerinde seyreden herkes toplumdan ayrılmamız gerektiğini düşünecek, bizden korkacaklar, planlanan şeylere onay verecekler. Mona sonunda ne demek istediğimi anlıyor. Fergus'a bir yumruk atıyor. Tepki alamayınca bir de tekme.

"Ne!?" Fergus sinirlendi.

Mona söylediklerimi ona aktarırken yanlarından ayrılıyorum. Fırtınanın ortasında sakince duran insanların

yanına gidiyorum. Yaşlı kadının elini tutuyorum. İyice sıkıyorum. Kadın titriyor.

Lennox'un, "Ne halt ediyor bu böyle?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Carrick onu takip etmemizi isterdi. Enya da."

Yanıma geliyorlar. Mona elimi tutuyor, Lennox diğer tarafta. Fergus, Lennox ve Lorcan asker arkadaşları gibi kollarım birbirlerinin omzuna atıyorlar. Giderek bize katılanların sayısı artıyor. Kısa süre içinde avluda el ele, omuz omuza, bir arada duran koca bir gruba dönüşüyoruz.

Sesimiz çıkmıyor. İçimde daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir güç hissediyorum. Yaşlı kadının ve Mona'nın ellerini iyice sıkıyorum. Herkesin gözlerinde yaşlar pırıldıyor, Fergus kendini tutmaya çalışırken çenesi geriliyor.

Kameralar hepsini çekiyor. Muhbirler şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyor, bir şey olacak diye tetikteler. Bir isyana hazırlıklı gelmişlerdi. İstediklerini vermedik. Onları inceliyorum. Ellerindeki tüm gücü almak istiyorum. Öyle güçlü hissediyorum ki. Her zamankinden daha güçlüyüm. Aklıma nereden geliyor bilmiyorum, düşünmüyorum bile, içimden geliyor. Işık çılmaya başlıyorum. Düdük sesine mümkün olduğunca yakın tonda bir ıslık. Mona hemen fark edip bana katılıyor. Işık yayılmaya başlıyor. Üç bin kişi birden katılıyor sonra. Üç bin ses, üç bin ıslık. Muhbirler hâlâ şaşkın, ortada şiddet yokken neyi durduracaklar? Huzurla duruyoruz, onların seslerini taklit ediyoruz ama kendi sesimiz yapıyoruz.

Bir muhbir kalkanını yere bırakıyor, kaskını da çıkarıp atıyor.

“Yapamayacağım,” diyor. Sarsılmış görünüyor, bayılacak gibi.

“Riley!” diyor biri, “Yerine geri dön!”

“Hayır. Yapamam. Yapamam,” diye tekrar ediyor.

“İşe yarıyor,” diyor yanındaki yaşlı kadın neşeyle. Yanımda dikleştiğini, boyunun uzadığını hissediyorum. “Senin hakkında haklılarmış.”

Başka bir muhbir de görevi bırakınca ıslık yoğunlaşıyor. Bir kadın. Kate. Kalkanını bırakıyor, kaskını çıkarıp muhbirlerin arasından ayrılıyor, yanımıza geliyor. Yaşlı kadınla aramıza girerek elimi tutuyor. Dödüştüğünü bizim tarafımızda çalmaya başlayınca herkes coşkuyla bağırıyor.

Saat kulesinin yanındaki pencereden Art'ın beni izlediğini görüyorum.

“Bir şey söyle,” diyor Kate bana. Elleri yapış yapış, Bendişeden ter basmış, kokusunu alıyorum. Yaptığı hareketin onu korkuttuğu belli ama geri adım atmıyor, son derece kararlı.

“Efendim?”

“Bir şey söylemelisin, insanlara seslen.”

Mona da duyuyor, “Evet konuşmalısın,” diyerek elimi bırakıyor. Nazıkçe beni sıranın önüne yönlendiriyor.

Tek başımayım. Zincirden kopan bir halka gibi.

İtiraz ediyorum. Mideme kelekler doluyor, konuşma fikri bile boğazımı düğümlüyor. Tekrar sıraya girmeye çalışıyorum ama beni öne itiyorlar. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Haftalar önce Alpha ve Profesör Lambert’in evindeyken Alpha’nın konuşma yapmamı istemesi geliyor aklıma. Bana beklentiyle bakan hevesli yüzler, alkış koştuktan sonra ağızımdan büyük sözlerin dökülmesini bekleyenler. Bütün dikkatler üstümdeydi, beni destekliyorlardı, söyleyecek tek kelime gelmemiştii aklıma. Komik ama muhbirlerin baskını sayesinde kurtulmuştum.

“Hadi ama,” diyerek beni tekrar öne itiyor Mona.

Tekrar sıraya girmeye çalışıyorum ama Kate ve Mona el ele tutuşmuşlar. Kameraların bize döndüğünü hissediyorum, olay çıkarmak istemiyorum. Sıradan atılmışım gibi görünüyor.

Birinin, “Celestine bu,” dediğini duyuyorum.

Benim adım biri söylediğinde hemen dikkat çeken isimlerden. Arkamdan alçak sesle söylense bile fark ediyorum. Kalabalığı saran “s” sesi bir dalga gibi ilerliyor, sonunda ıslık sesi tıslamaya benzeyen bir şeye dönüşüyor.

Birkaç adım daha atıp yüzümü kalabalığa dönüyorum. “Benim adım Celestine,” diyorum ama sesim öyle alçak ki Lennox bağırmaya başlıyor.

“Seni duyamıyoruz Celestine. Sahneye çık.”

Ona kızgın bir bakış atıyorum ama herkesin desteğini alıyor. Muhbirlerin beni durdurmasını bekliyorum ama onlar da ne yapacaklarını şaşırılmışlar, kendi arkadaşları da bize katıldığı için iyice kontrolü kaybettiler, sahneye çıkmamı seyrediyorlar. Boğazımı temizliyorum.

Kâbus gibi. Üstümde daracak bir mayo var, vücudum, hatlarım, tüm kusurlarım ortada, binlerce kişinin önündeyim. Küçük düşürücü bir durum ama öyle hissetmiyorum. Topluluk önünde konuşmaya korkanlara ne öğüt verilir? Herkesi çıplak hayal et derler. Karşımdakiler öyle zaten. Herkesin kusurları ortada. Önümdeki kimse Mükemmel değil. Yargılandığımı hissetmiyorum. Kendini bilen bunca insanın karşısında tek hissettiğim şey büyük bir güç, içimdeki panik sönüp gidiyor.

“Benim adım Celestine North,” diyorum yüksek sesle, sesim kalabalığa yayılıyor.

Kopan büyük çılgılık beni şaşırtıyor. Muhbirler de şaşıyor, oldukları yerde dikleşip olacıklara hazırlanıyorlar.

“Yargıç Crevan’ın dün geceki röportajını izledim, söyleyeceği ne varsa söyledi, umarım şimdi beni dinliyordur. Şimdi sıra bende.”

Bir muhbir beni susturmak için öne atılıyor. “Fikirlerimi dile getirme hakkına sahibim hâlâ,” diyorum. Amirine bakıyor, onun işaretiyle yerine geri dönüyor.

Nasıl oluyor bilemiyorum ama dün gece Crevan’ı izlerken hissettiğim her şey bir anda su yüzüne çıkıyor.

“Kibir, açgözlülük, sabırsızlık, inatçılık, sorumluluktan kaçma, kendini küçümseme, kendine zarar verme. Yargıç Crevan bize bu yedi karakter kusurundan bahsetti. Ama Sayın Yargıç, her hikâyenin iki yüzü vardır. Siz bana açgözlü diyorsunuz, ben buna arzulu diyorum. Adil ve eşit bir toplum arzuluyorum. Sizin kibir dediğinize ben gurur diyorum, inançlarım beni bizi ezenlerden üst bir seviyeye taşıyor.

“Siz bana sabırsız diyorsunuz, ben de kararlarınızı sorguladığımı söylüyorum. Zaten kararlarınızın yasalarla ilgisi yok, sadece bir ahlaki mahkemenin kararı. Siz bana inatçı diyorsunuz, ben kararlı olduğumu söylüyorum. Siz sorumluluktan kaçtığımı iddia ediyorsunuz, ben buna fedakârlık diyorum. Kendini küçümsemek? Alçakgönüllülük. Kendine zarar vermek? O otobüste Clayton Byrne’a hayatımı mahvetmek için yardım etmedim, insaniyet dışına çıkıldığı inancıyla hareket ettim. Sizin kusur olarak gördüklerinizi Yargıç Crevan, ben güç olarak görüyorum.

“Hatalarımızdan utanmamız gerekmez. Hatalar bize sorumluluk almayı öğretir. Doğruyu yanlış öğretir. Bir

dahaki sefere ne yapmamız gerektiğini öğreniriz, neyi değiştirmemiz gerektiğini öğrenir, daha iyi, daha bilgili oluruz. Bizler sadece iki ayaklı hatalar değiliz. Biz insanız.” Sesim çatlıyor. Kalabalık bir anda saygı dolu kocaman bir alkışla inliyor.

“Hatalar insanlar içindir. Hatalarımızdan ders alırsız,” diyorum susan kalabalığa. “Dünyanın geri kalanı bu tabirleri kullanıyor. Eğer bunlar doğruysa Yargıç Crevan, şimdiki liderlerimiz hayatlarında *hiç* hata yapmadılar. Belki *biz* onlara birkaç ders verebiliriz. Karşınızda damgalarımınla dünyanın en Kusurlu insanı olarak duruyorum çünkü. Bugün Divan’ın gölgesinden çıkıyor, geleceğin liderleri olarak yeniden doğuyoruz.”

Mona havada yumruğunu sallıyor, attığı çığlığa herkes birden eşlik ediyor. Profesör Lambert’i görüyorum, gururla alkışlıyor beni. Lorcan ve Fergus çakıyorlar.

Değdi. Gerçekten değdi. Sonrasında yaşananlara rağmen değdi.

Muhbirler beni götürürken hiç korkmuyorum. Konuşmamın etkisiyle sarhoş gibiyim. Kelimeler nereden geldi bilmiyorum, tam ihtiyaç duyduğum anda sıralanıverdiler. Umarım ailem duymuştur konuşmamı. Ve Carrick, artık her neredeyse.

Muhbirler hiç de nazik davranmıyorlar. Kameraların görüşünden çıkar çıkmaz daha sıkı tutup son hızla sürüklemeye başlıyorlar. Beni tutan Tina gibi nazik bir muhbir değil artık. Ben de yanlış anlamaya kurban olan on yedi yaşındaki kız değilim. Olsun. Birkaç ay önce bu yollar-da götürülen, korkmuş, bu işten sıyrılmak için Crevan ile bağlantısını tek çare olarak gören küçük kız değilim artık. O gün her ses beni ürkütüyordu, gardiyanlardan korkuyordum, ödüm patlayarak etrafa bakınıyordum.

Artık korkmuyorum. Şimdi ben haklıyım, onlar haksız, çok iyi biliyorum.

Kaleden geçip asansörle bodruma iniyoruz. Resepsiyonda işlemlerim yapılıyor, karşıma çıkan her gardiyan hakkımdaki fikirlerini dile getirmekten geri durmuyor. Hücrelere vardığımızda ilk gördüğüm kişi Raphael Ange-

lo. Sandalyede oturmuş, ayaklarını masaya uzatmış Kusurlu TV seyrediyor. Sırtı dönük.

Rahatlığı beni gülümsetiyor. Televizyonda dışarıdaki avluyu dolduran kalabalık gösteriliyor. Bütün Kusurlular arnavutkaldırımını yere oturmuş ıslık çalıyorlar. Oturma eylemi. Kapının dışında diğer insanlar görünüyor, onlar da ıslık çalıyor. Muhbirler Kusurluların etrafını sarmış ama müdahale edecekleri hiçbir şiddet olayı yok.

Raphael Angelo hücresinin camından yansımamızı görmüş olacak ki geri dönüyor. Ben görünce gülümseyip başparmağını kaldırarak tebrik ediyor. Ben de aynı hareketi yapmak istiyorum ama muhbirlere sanki el bombası atacakmışım gibi atlayıp elimi zapt edip sırtıma çeviriyorlar. Acıyla inleyip iki büklüm olunca vücudumu zorla dikleştirmeye çalışıyorlar.

“Yuva gibisi yok değil mi?” diyor gardiyanlardan biri eski hücremin önüne gelince. Hiç değişmemiş bunca zamanda. Tek bir şey hariç. İçeri girince karşıma büyükbambam çıkıyor.

“Büyükbaba!” diye açtığı kollarına koşup tüm gücümle sıkı sıkı sarılıyorum. “İyi misin?” Sorumun yanıtını gözlerimle görmek için ayrılıp bir adım geri çekiliyorum. Ellerimle yüzünü tutup sağa sola çevirerek dikkatle inceliyorum, ona zarar verilmediğinden emin olmak istiyorum.

“İyiyim, iyiyim,” diyor ve beni tekrar kendisine çekip daha sıkı sarılıyor, gözlerinde yaşlar var. “Diri diri yandığını sandım,” diyor korkudan fısıldayarak. “Yaşadığım sürece bu yaptığım yüzünden kendimi affetmeyeceğim.”

“Sonuçta beni yakmadın ama değil mi? Daha sıkı sarılıyorum. “Bak buradayım.”

“Bilmiyordum ama. Emin değildim... Sürekli senin üstüne alev atışım geliyor gözümün önüne. Gece hücremde uyurken sanki çığlıklarını duyuyorum.” Daha da sıkı sarılıyor şimdi.

“Büyükbaba ben buradayım. Bana zarar vermedin.” Gardiyanlar duymasın diye sesimi iyice alçaltıyorum. “Beni kurtardın sen. Sakın unutma. Sen olmasan asla kaçamazdım.”

Başımı öperken vücudunun titrediğini hissediyorum.

“Hadi bana olan biteni anlat,” diyorum dikkatini toplamasını sağlamaya çalışarak.

“Bu kadar yeter,” diyor gardiyan sertçe. “Vakit doldu.”

Büyükbabam hemen geri çekiliyor. Direnmenin faydası olmadığını öğrenecek kadar kaldı burada.

“Biraz daha büyükbabamla kalmak istiyorum,” diyorum kararlılıkla ama beni dikkate almıyorlar.

Gardiyanlar büyükbabamı tutup hücreesine götürüyorlar. Hücresi benim hücremin çaprazında, Raphael’in hücresinin yanında. Daha önce hiç olmadığı kadar yılgın görsem de onu, sağlığı yerinde, temiz tıraşıyla gayet iyi görünüyor gözüme. Burada imkânlar iyi aslında, ona da gayet iyi bakmışlar. Sadece gözaltı süresi fazla uzamış. Tek başına düşünecek, kuracak çok vakti olmuş, bu yılgın hali yüreğimi parçalıyor.

Sonunda yanımdaki hücreye bakıyorum. Kalbimi çalan adama, Carrick’e dair romantik bir his doluyor içime. Carrick’in burada benimle birlikte tutsak olmasını dilemek çok saçma biliyorum. O şimdi dışarda gerçek dünyada, bana göre daha özgür. Ama burası da tanıştığımız yer işte. İlk defa onsuz hücredeyim.

Gözlerimin bana bir oyun mu oynuyor? Galiba gerçeği değil görmek istediğimi görüyorum. Açıp kapatıyorum ama değişmiyor.

Carrick orada. Cama yaslanmış bana bakıyor.

Gözü morarmış. Şaşkınlıktan donup kalıyorum, inanamıyorum. Hayal mi görüyorum, gerçekten orada mı?

“Özür dilerim,” diyor, öyle yenik görünüyor ki.

“Erkek arkadaşını bu sabah aldık. Tıpkı eski günler gibi, değil mi?” Gardiyanlar kahkahalar içinde kapımı kilitleyip gidiyorlar.

Hemen cama koşup elimi dayıyorum.

Başladığımız noktaya döndük ama böylesi yetmiyor şimdi. Dokunuşunu, sesini, kokusunu biliyorum artık. O günlerde bizi birleştiren bu cam duvar şimdi gerçekten ayırıyor, böylesi gerçekten yetmiyor.

Onun özgür olması gerekiyordu. Bunu planlamamıştık.

Cama tekme atıp var gücümle bağırıyorum.

Odadaki yalnızlığım uzun sürmüyor. Yargıç Crevan, Yargıç Sanchez ve Yargıç Jackson yanlarında kırış kırış bir beyaz keten takım giymiş, gri keçi sakallı ve çok fena bronzlaşmış bir adamla beraber içeri giriyor. Yargıçlar göğsünde Divan arması bulunan kırmızı cübbelerini giymişler. *Mükemmelliğin Koruyucuları* varlıklarıyla beni şerefletiriyorlar.

Tek sıra halinde uygun adım bana doğru geliyorlar. Seferde çıkmış minik bir ordu gibi görünüyorlar. Kollarının altında dosyalar. Yargıç Sanchez kocaman açtığı gözleriyle bana endişeyle bakıyor, birazdan kusacak gibi bir hali var.

Çok ilginç olacak.

Carrick, büyükbabam ve Raphael izlemek için hemen ayağa kalkıyorlar. Bizi ayıran camlara rağmen arkamda olduklarını biliyorum, varlıkları bana rehberlik ediyor. Onlara kapıyı açan gardiyan köşede duruyor.

Crevan odadan çıkmasını söyleyince bozulduğu belli oluyor. Böyle bir emir aldığı için değil, belli ki yargıçlara saldıracaklarını filan sanıyor. Tina gibi değil o.

“Otur Celestine,” diyor Crevan. Yorgun görünüyor.

Yaşlanmış gibi. Onu ben yaşlandırdım ve bu yüzden çok mutluyum.

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

“Ah Celestine,” diye elini hızla çarpınca o çok fena bronzlaşmış olan adam yerinden sıçırıyor.

Gülümsüyorum.

“*Bir kerecik* sana söyleneni yapsan olmaz değil mi?”

“İnatçılık. Değişime direnmektir.” Onun sözlerini tekrarlıyorum.

Kafayı yemek üzere olduğu belli, büyük zevk alıyorum. Yargıç Sanchez çok endişeli, bir Crevan’a bir bana bakıyor endişeli gözlerle. Sakin görünmeye çalışsa da bakışları onu ele veriyor. Her şeyi değerlendirmeye almak için fıldır fıldır bakıyor etrafa. Onu açığa çıkarıp çıkarmayacağı mı merak ediyor muhtemelen.

“Kardeşim Juniper’e yaptıklarını duydum.” Ona bomboş gözlerle bakıyorum, ikimiz de tepede yakalananın ben olduğumu biliyoruz. “Diğer Yargıçlar da biliyor mu?”

Görünen o ki Jackson durumu biliyor, rahatsızlığını belli ederek bakıyor Crevan’a. “Talihsiz bir yanlış anlamaydı, anladığım kadarıyla sen ve kız kardeşin sık sık karıştırılıyorsunuz.”

Crevan medyasında yayınlanan açık saçık bir fotoğraf yüzünden şakağımdaki damgayı saklamaya çalışmakla suçlanmıştım. Sonunda Pia Wang’ın çabalarıyla fotoğraf-takinin Juniper olduğu ortaya çıkmıştı.

“Peki ya Logan, Colleen, Gavin ve Natasha için ne diyeceksin? Onlar nasıl bir karışıklığın kurbanı?”

Jackson Crevan’a bakıyor, belki kendisi de bu sorunun yanıtını merak ediyor.

Crevan olabildiğince sakın. “Onlar ve gardiyanlar bana ve özel muhbir ekibime seni arama çalışmalarında yardım ediyorlardı. Divan kaçakları yakalamaya çok önem verir.”

O kadar sakın ki tüm bunlardan paçayı sıyrmasından kokuyorum. Annem polis ve avukatla baskın yaptığında kayıp çocuklar, masum kardeşim ve ilaçla uyutulan gardiyanlar bulunduğu halde bu işten bir daha sıyrılması mümkün.

“Sanırım Celestine ile biraz baş başa konuşsam iyi olacak,” diyor Sanchez aniden.

“Neden?” diye soruyor Jackson.

“Kadın kadına. Yargıç Crevan ve Celestine’in kişisel tarihçeleri iletişim kurmalarını zorlaştırıyor belli ki.”

“Burada kalmayı tercih ederim,” diyor Jackson. “Emim Yargıç Crevan da kalmak ister. Sanırım konuşmayı biz yürütsek siz de biraz geride kalsanız daha iyi olacak Yargıç.”

Crevan’ı desteklediğini belli etti bile.

Yargıç Sanchez bana bakıyor. “Celestine ile biraz konuşma fırsatımız olmuştu damgalanmasından bir süre sonra. Orada konuştuklarımızın hâlâ geçerli olduğunu umuyorum.”

Şifreyi çözmek için biraz düşünüyorum. Anlaşmamız geri mi dönüyor? İkimiz Crevan’a karşı? Beni bir kere sattı ama. Ona güvenebilir miyim? Bunu denemek istiyor muyum?”

Büyükbabam, Carrick ve Raphael hücrelerinin camlarına yaslanıp olanı biteni çözmeye çalışıyor. Carrick o kadar yakında ki. Sanki hücrenin içinde, yanı başımda.

Ama tek kelime duyamıyor. Raphael bana doğru yürüyor. Hücreme gelmek istiyor.

Kalbim deli gibi atıyor. Matematiği severdim çünkü her problemin bir çözümü vardı. Kuramı takip edersen hep sonuca ulaşırdın. Son zamanlarda kafam çok karıştı, kuramlar filan yok, insanlar birbirine oyun oynayıp duruyor, kurallar sürekli değişiyor. Ama onların kuralları değiştirmesi benim de değiştirmem gerektiği anlamına gelmiyor.

“Sen de kimsin?” diye soruyorum keten takımlı bronz adama.

“Richard Willingham,” diye yanıtlıyor Crevan ona sormadığım halde. “Davanla ilgilenmek için geldi. Kusurlu yasalarına göre birinin seni temsil etmesi gerekiyor.”

“Benim zaten bir avukatım var.”

Crevan kalemini masaya bırakıyor. “Bay Willingham bu davada bana yardım etmek için son dakikada yurtdışından geldi.”

“Golf tatilinizi yarıda kestiğim için özür dilerim,” diyorum. “Eski avukatım Bay Berry ilaçların etkisinde olduğuna göre yeni avukatımla ilerlemeyi talep ediyorum. Kendisini buraya getirmek için özel uçağa filan da ihtiyacımız yok, hemen şurada zaten. Onu buraya getirene kadar sizinle bir saniye bile konuşmak istemiyorum.”

Herkes dönüp Raphael’e bakıyor. Raphael el sallıyor bize.

“O mu?” diye soruyor Bay Willingham.

“Bence hayatları boyunca mücadele etmek zorunda kalan insanlar en güçlü insanlardır. Siz ne için mücadele etmek zorunda kaldınız Bay Willingham? Bu işi almak istiyorsanız beni ikna etmelisiniz.”

“Hayır,” diyor Crevan. “Bay Willingham senin avukatın olarak atanmıştır.”

Sanchez ve Jackson yanlış bir iş yaptığını bildiklerinden Crevan’a bakıyorlar. İstedğim avukatı seçme hakkım var.

“Bayan North’un istediği avukatı seçme hakkı olduğunu düşünüyorum,” diyerek Crevan’ın kararını bozuyor Yargıç Jackson.

Jackson, Crevan ve ateş kafalı Willingham bunları tartışırken Yargıç Sanchez telefonuyla mesaj atmakla meşgul. Neyin peşinde merak ediyorum.

“Bay Willingham, geldiğiniz için teşekkür ederiz. Divan uçağının size tahsis edilmesini sağlayacağım,” diyor Crevan sonunda.

Bay Willingham bayağı öfkelenmiş gibi görünüyor, oflayıp puflayarak ve sert bakışlar fırlatarak hislerini belli ediyor. Ama yapacak bir şey yok, eli kolu bağlı, son söz söylendi. Giderken Raphael’e tiksindiğini belli ederek bakmayı ihmal etmiyor.

Raphael hücreme getiriliyor, oturup bacak bacak üstüne atıyor. “Evet, nerede kalmıştık?”

“Burada Celestine’in cezasını tartışmak üzere toplandık,” diye söze başlıyor Jackson. “Çok bariz bir itaatsizlik ve Divan’a, Divan kurallarına başkaldırı ile karşı karşıyayız. Gereken cezayı alması gerek. Kaçak bir Kusurlu daha önce rastlamadığımız bir şey değil, cezası da belli. Ama Celestine’in durumu bambaşka. Bir araya gelip mahkeme dışında konuşmayı uygun gördük.”

Crevan ve Sanchez ses çıkarmadan oturuyor. İkisinin de başka planları var. Kendi adaletlerini sağlamanın peşindeler.

“Çok haklısınız Yargıç Jackson, böyle bir anlaşma zemini oluşturduğunuz için müteşekkirim,” diyerek sözü alıyor Raphael. “Herkes için en iyisi böyle. Başlayalım o halde, Divan ahlakla ilgili bir mahkemedir. Celestine son zamanlarda nasıl ahlaksızlıklar yaptı bakalım. Düzenlediğiniz toplantıda yaptığı konuşma? Bu arada çok dokunaklı bir konuşmaydı Celestine. Hayır, zannediyorum Divan henüz konuşma özgürlüğünü kaldırmadı. Celestine sadece muhbirinden kaçtı, eve giriş saatlerini kaçırdı. Bunlar için cezalandırılacaksa emsal davalara bakmalıyız. Angelina Tinder eve giriş saati kuralını ihlal ettiğinde çocuklarından bir haftalığına uzaklaştırılmıştı. Victoria Shannon bir hafta, Daniel Schmidt bir ay ücretsiz çalışmayla cezalandırıldı. Michael Taylor ise altı ay maaş almadan çalıştı ta ki ev kredisini ödeyemeyip evini kaybetme raddesine gelene kadar. Yüce Mahkeme’nin sağduyusu tam bu noktada devreye girdi.”

Bütün bu davaları su gibi sıralıyor.

“Ama Celestine’in bir işi yok, çocuğu da. Şu anda bir evi de yok kendisinin. Eğer ailesini cezalandıracak olursanız insan hakları ihlali nedeniyle dava açarım. Kusurlu aileleri, Kusurlu üyenin hareketleri yüzünden cezalandırılmazlar. Aileler sizden korktuğu için pek dikkate almadınız şimdiye kadar ama ben Celestine’in haklarını çok iyi biliyorum ve seve seve koruyacağım.

“Ama unutmayın ki Divan yanlış bir şey yapmayan ablasını ve büyükbabasını gözaltına aldı Celestine’i bulmak adına. Divan’ın bu hareketleri müvekkilimi kışkırtıp geri dönmesini tamamen engellemiştir.”

Bir gardiyan toplantımızı bölüyor. “Yargıç Jackson

önemli bir telefonunuz var, ofisinize bağlandı.”

“Bekleyemez mi?” diyor şaşırarak. “Şu anki *işimiz* çok önemli.”

“Çok acil efendim.”

Sanchez’e bakıyorum, sakın görünüyor. Anlıyorum ki attığı mesajla Jackson’ın odadan çıkmasını sağladı.

Raphael, Jackson çıktıktan sonra sözüne devam ediyor. “Müvekkilime daha ne ceza vermeyi düşünüyorsunuz? Sonuçta onu beş yerden birden damgaladınız bile.”

“Başka yerler bulmayı iyi biliriz,” diyor Crevan şakayla karışık, gözleri ışıltıyor.

Gerçekten kimsenin bilmediğini sanıyor. Sanchez’in bakışları değişiyor hemen. Bu kibrin kadını sinirlendirdiği belli.

“Omurga olabilir mesela,” diyor Raphael.

Kalbim deli gibi atıyor. Sonunda oldu. Raphael beklenen hamleyi yaptı.

Sanchez oturduğu yerde dikleşiyor.

Crevan buz gibi gözlerle Raphael’e bakıyor.

Upuzun bir sessizlik.

“Gelin birbirimize karşı dürüst olalım,” diyor Raphael. “Bu genç hanımın omurgasını anestezi olmadan bizzat damgaladığınız video görüntüleri var.”

Crevan’ın gözü seğiriyor. “Bu sözde görüntüler bulunamadığından çok desteksiz bu ithamınız. Şahsen boş bir tehdit savurduğunuzu düşünüyorum.

“Bu görüntüler gerçek,” diyorum.

“Sizi temin ederim Yargıç Sanchez, böyle bir video falan yok. Varsa bile internetteki binlerce video gibi sahtedir,” diyor Crevan Sanchez’e.

Tüm dünyaya görüntülerin sahte olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Sanchez'i de yanına çekme çabasında. Sanchez, kozlarını saklayarak sessizliğini koruyor. Sonunda hangi tarafı seçeceğini merak ediyorum.

"Celestine'in bu sabah evinizde olduğunu biliyorum," diyor Crevan şüpheyle.

"Evet, öyleydi, haber vermek için sizi aradım ama muhbirler daha erken geldi."

"Muhbirleri kendim aradım," diye aralarında oynadıkları beni çok rahatsız etmeye başlayan kedi fare oyununu bozuyorum. Oyun moyun yok. Dürüst olacağız. "Yargıç Sanchez beni kendisi teslim etmek istedi. Beni size bir şey karşılığında verecekti, pazarlık yapacaktı."

Hayret içinde bana bakıyor, başladığım işe devam etmeliyim.

"Çok fazla hata yaptın Bosco," diyor Sanchez. "Hakkında özel bir soruşturma başlatıldı, ifade vermeye çağırıldım. Gerçekleri anlatmam gerekecek."

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor Crevan. Raphael ve ben odada değiliz artık sanki.

"Gitmeni istiyorum. Divan'ın başyargıcı olmak istiyorum."

Crevan sinirden gülüyor. “İstifa etmemi mi istiyorsun?”

“Güç istiyorum. Bütün gücü istiyorum.”

Crevan kaskatı kesilip ayağa kalkıyor. “İşimi istiyorsun demek, neyin karşılığında? Şunun?” parmağıyla beni gösteriyor. “O zaten elimde.”

Adımı bile söyleyememesine bozuluyorum. Raphael de tiksiniyor. “Bakıyor.”

“Video *elimde*,” deyince Sanchez, Crevan’ın yüzünün rengi biraz atıyor. “Eline demir çubuğu alıp on yedi yaşındaki bir genç kızı damgaladığını gördüm. İçim parçalandı. İğrençti. Divan bunun için kurulmadı. Amacımız bu değil.”

Bir an için sarsılsa da toparlıyor, “Dediğim gibi video sahte.”

“Bence halkın epeyce bir şüphesi olacak bu konuda, izleseydin sen de öyle düşünürdün.”

Yutkunuyor.

“Divan’ın bütün itibarını zedeleyecek Bosco. Mecbur kalırsam videoyu ortaya çıkaracağım çünkü Divan’ın

itibarını zedeleyen *senin* davranışların. Divan'ı *sen* tehlikeye atıyorsun. Başyargıç olarak göreve devam edersen Divan'ın sonunu getireceksin. Çöküşün başladı bile. Divan'a değil *sana* saldırıyorlar. Bir kenara çekilmen Divan'ın faydasına olacak. Ben yeni hükümetle yeni ilişkiler kurabilirim. Amacımıza uygun hareket edeceğimiz yeni bir başlangıç yaparız.”

Crevan duyduklarından hiç memnun değil. Divan onun çocuğu, bebeği gibi. Sanırım Erica Edelman Crevan'ın tüm ülkeye evladı muamelesi yaptığını söylerken haklıydı. Karısı öldüğünde paramparça olmuştu, bu kayıptan dolayı herkesi suçlamaya başlamıştı, ilk iş olarak kanser teşhisinde geciken doktoru damgalamıştı. İntikamın tadını bir kez alınca iplerini kopardı ve bir canavara dönüştü.

“Yapamazsın,” diye tıslıyor Sanchez’e. “Divan benim ailem tarafından kuruldu, başında hep bir Crevan vardı.”

“Yapabilirim ve yapacağım,” diyor Sanchez ayağa kalkıp.

Raphael ve ben birbirimize bakıyoruz. Durum benim açımdan hiç hoş değil. Aralarında bir pazarlık sürüyor ve benim kazanacağım hiçbir şey yok.

“Yapılacak en doğru ve en iyi şey bu,” diyor Sanchez. “Yeni hükümet göreve gelince kendi isteğiyle görevi bırakarak, Divan için yeni bir çağ başlasın. Sessizce gidersen, soru moru sorulmaz, video mideo ortaya çıkmaz.”

“Peki ya ben?” diye soruyorum epeyce uzun süren bakışmalarını bölerek.

“Sana özgürlüğünü vereceğim,” diyor Sanchez.

Crevan sesini yükseltiyor. “Benim kararımı bozacak mısın?”

“Tek yol bu.”

Bağırıyor, “Hayır değil.”

“En iyi yol bu.”

Carrick ve büyükbabam hücrelerinin duvarına yapışmışlar adeta, olup biteni anlamaya çalışıyorlar. Aslında Raphael ve ben de odanın içinde aynı şeyi yapmaya çalışıyoruz.

Crevan hücremin kapısına koşup açmaya çalışıyor.

“Kilitli,” diyorum.

“Tanrı aşkına açın sunu,” diye var gücüyle bağırıyor.

“Sesini buradan duyamazlar. Camlar ses geçirmiyor.”

Bize doğru dönüyor, yüzü kıpkırmızı ve titriyor, öfkeden patlamak üzere olan bir bombaya dönüştü adeta. Gardiyan tam zamanında gelip kilitli kapıyı açınca, neredeyse adamı devirecek bir hızla ok gibi dışarı fırlıyor.

Sanchez derinden uzun bir nefes veriyor.

“Demek bana özgürlüğümü geri vereceksin. Artık Kusurlu olmayacağım.”

“Evet.”

“Büyükbabam da serbest kalacak?”

“Evet.”

“Bay Angelo da?”

“Evet.”

“Ailem benim ve Divan’ın avukat masraflarını karşılamak zorunda kalmıştı.”

“İade edilecek.”

“Mahkemedeki karakter tanıgım Marlina Ponta’nın Divan’ı yanlış yönlendirmediğini halka açıklayacaksınız.”

“Evet.”

“Celestine’in damgaları,” diyor Raphael. “Divan damgaların silinme masraflarını karşılayacak.”

Sanchez düşünceli. “Evet.”

“Kararın geri çevrildiği halka açıklanacak mı?” diye soruyor Raphael.

“Evet.”

Kalbim çarpıyor. Bütün istediğim buydu. Herkes Crevan'ın hata yaptığını öğrenirse bütün Kusurlu davaları hakkında sorgulama başlar. Crevan Kusurlu'ysa, Divan da Kusurlu'dur. Belki böylece Kusurlu sistemi sona erer. İnanamıyorum, bütün istediğim buydu. Tabii bir şey hariç.

Sanchez belgelerini toplarken zihnimi okumuş gibi soruyor, “Hepsi bu kadar mı?”

Carrick'e bakıyorum. “Ve Carrick Vane. Onun da cezası geri çevrilmeli.”

Bana bakıyor, sanırım dudaklarının kenarında bir gülümseme var. “Hayır.”

Sesimi yükseltiyorum: “Ama onu da özgürlüğüne kavuşturmalısınız.”

“Carrick Vane’in senin davanla bir ilgisi yok. “Bu tartışmanın tamamen dışında o.”

“Ama benimle beraber kaçtığı için cezalandırılıyor.”

“Muhbirinden kaçtığı için cezalandırılıyor. Seninle işbirliği yaptığı için hiçbir ceza almayacak eğer merak ettiğin buysa.”

“Ama salıverilmesini sağlamalısınız,” diyorum. Şimdi sesim titriyor.

“Hayır,” diyor katiiyetle. Raphael’e bakıyor. “İşimiz bitti mi? Belgeleri hazırlamaya başlayacağım.”

“Bu konuyu avukatımla konuşmam lazım,” diyorum onları son derece şaşırtarak. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Raphael dehşet içinde gözlerini kapatıyor.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

Saate bakıyorum. “Bilmem. Yarın?”

“Bugün bitmeden karar vermelisin.”

“Ama her dediğini kabul ettiler Celestine,” diyor Raphael. “Hayatım geri aldın. *Anlaşmayı kabul et.*”

“Avukatını dinle Celestine,” diyor Sanchez belgelerini toplarken. “Teklifim saat altıdan sonra geçerli olmayacak.” Kapıya doğru yürüyünce gardiyan hemen kilidi açıyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor Raphael kadın çıkar çıkmaz. “Teklifini kabul etmelisin. Bütün istediklerini verdi. Kararın geri çevrildiği *halka açıklanınca* bütün Kusurlu davaları hakkınca soru işaretleri oluşacak. Sonunda herkese yardım etmiş olacaksın.”

“Gerçekçi ol, sence bunun olması ne kadar sürer? Carrick’in hemen özgürlüğüne kavuşmasını istiyorum.”

“Bu işe başladığında Crevan’ın Kusurlu damgası yemesini istiyordun. O yönde bir adım atılıyor Celestine, plana sadık kalmalısın. Aptal olma. Özgürlüğünü kazanınca hem Carrick için hem bütün Kusurlular için çok daha fazlasını yapabilirsin. Carrick’in seni kararından döndürmesine izin verme.”

Vereceğim kararın büyüklüğü yüzünden kalbim küt küt atıyor.

“Bak, daha çok gençsin, anlıyorum. Ben de on sekiz yaşındayken Marie diye bir kız için deli oluyordum. Onun için uçurumdan atla deseler atlardım. Marie ile hippie gibi dünyayı dolaşmak istediğim için az kalsın hukuk fakültesinden vazgeçecektim. Benim her şeyimdi. Marie, Marie, Marie,” gözlerini deviriyor.

“Ne oldu?”

“Kavga ettik. Basit bir kavgayla her şey bitti. Anladım ki gerçek aşk filan değilmiş, ben öyle sanmışım. Susan’la tanışınca fark ettim. *Yirmi yedi* yaşındaydım ve hayattan pek çok şey öğrenmişim. Celestine, bu yaşta bir başka-

sı için özgürlüğünü feda etme. Daha öğrenecek çok şeyin var. Kendini düşünmelisin. Teklifi kabul et.”

Sonunda dönüp cama yapışan Carrick’e bakıyorum. Olanları ona anlatmazsam camı yumruklayacak gibi bir havası var.

İç çekerek kalem kâğıt alıyorum. Kâğıdı kaldırıp ona gösteriyorum.

Her şeyi kabul ettiler, senin dışında.

Bir an bakakalıyor, düşünüyor, sonra *e ne olmuş yani* der gibi kafa sallıyor. Kollarını kavuşturup beni inceliyor. Bakışları altında kıvranıyorum.

O da bir parça kâğıt alıp yazmaya başlıyor. Sonra cama dayıyor.

Anlaşmayı kabul ettiğini söyle.

Başımı iki yana sallıyorum.

Öfkeyle elini kaldırıp hemen bir şeyler karalıyor. *Aptal olma. Senin özgür olmanı istiyorum.*

Hemen cevap veriyorum, *Sen özgür olmazsan ben kendimi özgür hissedemem ki.*

Bu sözüm ona çok dokunuyor. Duyulandığını anlıyorum ama bir yandan öfkeden kuduruyor. İsmimi haykırdığını anlıyorum ama ses geçirmez camlar yüzünden bir şey duyamıyorum. Başımı sallayıp kafamı çeviriyorum, bu tepkiyi daha fazla seyretmek istemiyorum. Arkam dönükken benimle tartışamaz, bu onu çıldırtacak biliyorum ama burada tartışamam onunla, bu şekilde olmaz. Kararımı verdim ama Raphael’in sözleri de içimi kemiriyor bir yandan. Aptallık mı ediyorum?

“Bazen daha büyük bir hayır uğruna bencillik etmelisin,” diyor Raphael.

“Ne karar verirsem vereyim Raphael, sana ve büyük-babama bir şey olmayacak. İkinize de yapmam böyle bir şey.”

“Teşekkür ederim,” diyor, benim adıma üzölmüş gibi görünüyor.

Anlamadığı şey şu; ben zaten bencillik *yapıyorum*. Kusurlu dünyamı sevmeye başladım. Yeni edindiğim arkadaşlarımı seviyorum, Carrick’i seviyorum. Kim olduğumu biliyorum. Onlardan biri gibi hissediyorum. Bu da elimden alınırsa aynı şeyleri tekrar yaşamak zorunda kalacağım, sevdiğim dünyadan ve insanlardan bir daha koparılacağım. Kusurlu ortamında kendimi hiç hissetmediğim kadar yuvamda hissediyorum, yaralı tenimin içinde çok rahatım. Damgalarımın silinmesini istemiyorum. Eski kimliğime, eski hayatıma dönmek istemiyorum. Mükemmel olursam kendimi yuvamda hissedemem. Orası gerçek değil, orası sahte. Raphael’e bunların hiçbirini söylemiyorum.

“İyi düşün,” diyor Raphael.

Saate bakıyorum.

“Neden saate bakıp duruyorsun?” diye soruyor şüpheyle.

Çok daha büyük bir şey olmak üzere, işte dikkatim bundan dağılıyor.

“Celestine, bir planın var değil mi?” diye soruyor Raphael. “Bu yüzden teklifi kabul etmiyorsun.”

Hâlâ odada duran gardiyana bakıyorum. “Planım filan yok.”

Raphael durumu anlayıp geri çekiliyor.

Carrick deli gibi bir şeyler yazıp büyükbabama okutuyor. Diğer tarafta olduğu için okuyamıyorum ama ona yaptıklarımı anlattığını tahmin ediyorum.

Büyükbabam hiçbir tepki vermiyor, okumamış gibi davranıyor. Sadece gözlerini kısıp beni izliyor, beni çözmeye çalışır gibi bir hali var. Beni çok iyi tanıyor, o da bir şeylerden şüpheleniyor. Ya da belki zaten biliyor.

Carrick artık öfkelenmenin de ötesine geçti. Sandalyeyi kapıp cama fırlatıyor. Sandalye zıplayıp ona geri dönüyor. Yüzü kıpkırmızı, boynundaki damarlar şiş, öfkesi had safhada.

“Ah, ah,” diyor Raphael.

Hücremdeki gardiyan hemen atılıyor.

“Bırak, sakinleşir birazdan,” diyor Raphael.

“Hücrene dön,” diyor gardiyan Raphael’e.

“Müvekkilimle işim bitmedi henüz.”

Ama daha fazla bir şey söyleyemeden Carrick'e müdahale etmek için hızla gelen iki gardiyan tarafından derdest edilip hücreğine götürülüyor. Carrick'in hemen sakinleşmesi, kafayı sıyırmaması lazım. Öfkesini belli etmek için sırtı bana dönük duruyor. Kendini toplama-ya çalışırken göğsü inip kalkıyor. Hemen bir şeyler yazıp cama dayıyorum.

Olaakları anlamazsa her şeyi mahvedecek.

Dön arkanı Carrick, dön.

Cama vuruyorum ama tabii ki bir şey duymuyor.

Gardiyanlar kapısını açınca onlara saldırmaması için dua ediyorum. Sonunda bana bakıyor ama gardiyanların yazdıklarını okumaması için kâğıdı indirdim. Milyonlarca parçaya bölüp çöpe atıyorum. Gardiyanlar iki yanına geçiyor. Vahşi bir atı sakinleştirir gibi ellerini tutuyorlar. Carrick onları umursamıyor, dönüp bana bakıyor, gözleri ağlamış gibi kıpkırmızı. Hayatımı mahvettiğini düşünüyor oysa bana ne büyük iyilikler yaptığının farkında değil. Eğer notumu okusaydı her şeyi anlardı.

Yanında bir süre kalan gardiyanlar görüşümü engelliyor. Onlar gidince Carrick olduğu yerde kalıyor, ben de camın önünde durup bana bakmasını bekliyorum, bakmıyor.

Bir şeyler yazıp sertçe cama vuruyorum.

Marketteki isyanı ben ayarladım. Hepsi benim fikrimdi. Lorcan ve Fergus'a senin yanında durmalarını ben söyledim. Başını belaya sokmak istedim. Hepsinin sorumlusu benim. Sana yalan söyledim.

Gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum. İşe yaramayacak. Ondan nefret etmemi sağlayamayacak.

Gardiyanlar ellerinde yemeklerle geri geliyor ve hepimize birer tepsi veriyor. Bu sırada da odalardaki kalem ve kâğıtları alıp götürüyorlar.

Raphael çatalını alıp tiksinererek yemeği didikliyor. Büyükbabam atılıp koca bir çatal yemeği ağzına atıyor. Carrick'in arkası dönük, gardiyanları görmezden geliyor, aslında herkesi ve her şeyi görmezden geliyor.

Bu yemeği yiyebilecek miyim diye düşünürken midem altüst oluyor. Bej rengi bir çorba var, sebzeden tavuğa pek çok şey olabilir içinde. Ana yemek olarak et ve iki parça sebze gelmiş. Carrick'in öğrettiği koku testini uygulayarak önümdeki yemeğin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum. Belirgin bir nane kokusu var. Ya da antiseptik. Yemekleri iyice kokluyorum, nane kokusu belki ana yemekten geliyordur, naneli kuzu eti olabilir. Daha dikkatle koklayınca kokunun etten gelmediğini anlıyorum, zaten kuzudan çok kurtulmuş sığır etine benziyor. Çorba kâsesini kaldırıp burnuma götürüyorum. Hafif bir nane kokusu. Ne olabilir ki? Koku oyununu kendi kendime oynuyorum, hem yapacak daha iyi bir şeyim yok hem de onlara koz vermek istemiyorum. Ne yediğimi bilmeden bir şey yemek zorun-

da kalsam çok dert etmem aslında ama onların verdiğini kesinlikle yemem. Onların bu zaferi kazanmalarına izin vermem. Crevan bir konuda haklıydı, benim ana özelliğim inatçılığım.

Şu anda tekrar mutfakta Carrick ile beraber olmayı ne kadar isterdim, açık buzdolabının önünde gözlerim bağlı oturmayı, bana yiyecek veren parmaklarım dudaklarım da hissetmeyi...

Bezelye ve nane çorbası olabilir mi? Ama o zaman rengi bej değil yeşil olurdu.

Kusurlu olmadan önce son yediğim şey de böyle çok pişmiş kötü yemekhane yemeğiydi. Belki de şimdi tat alamıyor olmam iyi bir şeydir. Gerçi yemeğin kötülüğü büyükbabamın gömülmesini ve Raphael'in didiklemesini engellemedi. Büyükbabam yemeğini bitirdi ve çoktan şekerleme yapmaya geçti bile.

Carrick ayağa kalkıp masaya gidiyor, acıkmış olmalı. Benim gibi ne olduğunu anlamak zorunda kalmadığı için hemen çorbayı kaşıklamaya başlıyor.

Benim de midem kaynıyor açlıktan. Neyse ne. İçeyim madem.

Tam ağızıma götürürken, kaşık altdudağımda durup kalıyorum birden. Nane kokusu tepede Crevan ile buluştuğumuzda aldığım ve sakız zannettiğim kokuyu hatırlatıyor. Bacağıma iğne yedikten sonra kendimi bulduğum hastanedeki kokunun aynısı. Kendimi yerlerde sürüklemem canlanıyor gözümde.

Gözlerim açılıyor.

Bize ilaç veriyorlar.

Büyükbabam yatağına uzanmış, gözleri kapalı.

Raphael sandalyesinde kaykılmış, başı göğsünde, gözleri kapalı.

Carrick'in arkası dönük, ekmeği banarak çorbaya gömülmüş. Zıplayıp cama vurmaya, bağırmaya başlıyorum.

Tabii ki beni duyamaz ama yapacak bir şey gelmiyor aklıma, daha fazla yediğini gördükçe ağlamaya başlıyorum, sesim kısılıyor, boğazım yanıyor, cama vuran yumruklarım zonklamaya başlıyor.

Etrafa bakıp kâğıt kalem arıyorum ama yemek servisi yaparken hepsini götürmüşler.

Aklıma bir şey geliyor. Dikkat dağıtmalıyım. Olay çıkaracağım. Sandalyemi kaldırıp fırlatıyorum. Yataktaki battaniyeleri çekip yere atıyorum. Yemeğin durduğu masayı deviriyorum. Elime geçen her şeyi fırlatıyorum. Odayı altüst ediyorum. Carrick sonunda ya titreşimi fark ediyor ya da camda bir yansıma filan görüyor ki dönüp bakıyor. Odamın halini görünce gözleri kocaman açılıyor. Gardiyanlar hemen hücrelerin bulunduğu bölüme gelip anahtarlarını kapıyorlar.

Hemen cama koşup ses çıkarmadan *yemek* diyorum. *Yemeği yeme*. Ellerimi kendimi boğar gibi boğazıma sarıyorum.

Carrick'in gözleri büyüyor, bir yemeğe bir bana bakıyor, anladı. Bana gelecek gibi ayağa kalkıyor ama çapraz ilerliyor. Ayakları dolaşiyor. Büyükbabama ve Raphael'e bakıyor, biraz daha sendeliyor. Dönüp bana bakıyor, bakışları bulanık.

Omzumun arkasında beni almaya gelen gardiyanları görünce gözlerinde acı ifadesi beliriyor. Destek almak için sandalyeye tutunsa da bir anda yere düşüveriyor.

“Carrick!” diye bağıyorum.

Hücremin kapısı açılıyor, elime ne gelirse gardiyanlara fırlatıyorum.

“Tutun,” diye emrediyor bir gardiyan, iki tanesi coplarıyla bana doğru geliyor.

“Bırakın onu! Durun!” diye bir ses yükseliyor.

Art.

Art muhbir üniformasını giymiş.

“Dokunmayın ona,” diyor.

“Beni tiksindiriyorsun,” diyorum sandalyeyi ona doğru tekmeleyerek.

“Hey, hey, Celestine, dur!” diyor gümbür gümbür bir sesle.

“Onlara ilaç verdiniz!” diye bağıyorum.

Hücrelere bakınca diğerlerini görüyor.

Çorba kâsemi alıp ayaklarına doğru fırlatıyorum, “Ben aç değildim.”

Bütün gardiyanlar bana doğru koşuyor ama Art daha önce ulaşıyor. Kollarıyla sarıyor. Carrick gibi değil, ondan daha ufak olduğu halde yine de benden iri ve güçlü. Kollarını iyice sarıp sıkıyor, kollarımı kaldırmama engel oluyor. Beni durduran gücü değil ama kokusu, bedeninin bana yakın olmasının verdiği tanıdık his. Ona direnmek yanlış gibi. Saçma. O Art. Benim Art’ım. Ama artık bir canavar.

Tekrar kıvranmaya başlıyorum.

“Celestine,” diyor fısıldayarak. “Eğer durursan gidecekler.”

Donuyorum. *Gidecekler*. Bize karşı onlar. Yoksa böyle düşünmemi mi sağlamaya çalışıyor?

Yoksa ben mi böyle düşünmek istiyorum?

“Tamamdır,” diyor Art kararlılıkla. “Teşekkürler, bundan sonrasını ben hallederim.”

Kapıyı kapatırken içlerinde bir şüphe olduğu çok belli.

“Tanrım, onlar bana güvenmiyor, sen de bana güvenmiyorsun, sıkışıp kaldım.” Bana sarılmaya devam ediyor.

Ona güvenmiyorlar demek? Suçlayamam.

“Bir şey atacak değilim,” diye parlıyorum. “Bırakabilirsin.”

Bana bakıyor, gözlerimin ta içine. Başka tarafa bakmalıyım, böyle kafam karışıyor. Kolları gevşeyince onu itiyorum. Odanın diğer köşesine, olabilecek en uzak noktaya gidiyorum.

“Onlara ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım,” diyor diğerlerini incelerken. Carrick baygın yerde yatıyor.

“Bana yalan söyleme.”

“Söylemiyorum. Eşyaları ortalığa saçıyordu, belki sakinleştirmek istediler.”

“Hayır, zaten sakindi. Büyükbabam da bir şey yapmıyordu, Raphael de. Ben de sakindim. Sadece ben yemek yemedim.”

Art’ın Carrick’e nefretle baktığını görüyorum, sonra büyükbabama bakıyor, özgüveni zayıflıyor. Art, büyükbabamın sözünü sakınmamasını severdi, onun yanında bile dediklerine hiç dikkat etmez, hatta komplo teorilerini daha büyük bir coşkuyla dile getirirdi. Art onunlayken çok eğlenirdi, onu hep sevmişti. Art’a Şeytanın Dölü

dediğinde gülerdi. Etrafındaki herkes babasının konumu yüzünden ona iyi davranırken büyükbabamın tavrı ona iyi gelirdi.

“Carrick’in sandalye fırlattığını nereden biliyorsun? Bizi mi izliyordun?”

“Celestine, her taraf güvenlik kameralarıyla dolu.”

Yargıçlarla toplantıyı gördü mü acaba? Sanmıyorum. “Babacığın için beni mi izliyorsun Art?”

“Sus,” diyerek ayağa kalkıyor. “Burada neler döndüğünü çözmeye çalışıyorum.”

“Neler olduğunu biliyor...”

“Onunla,” diye bağırıyor Carrick’i göstererek. “Burada mı oldu? Ben seni merak ederek kafayı yerken sen burada onula fingirdedin? Burada mı oldu?”

“Fingirdemek?” diyorum gülerek. “Evet, ortamın son derece romantik olduğunu görüyorsun, tam fingirdeyecek bir atmosfer. Aramızda tam olarak ne olduğunu sanıyorsun burada, baban beni içeri tıktığı için korkudan ödüm patlarken?”

Hücrenin içinde volta atıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum. “Sonradan oldu,” diyorum sessizce. “Ben çıktıktan sonra. Sen yanımda değildin. Kaçmak zorundaydım. Bana tek yardım eden oydu, beni tek anlayan...”

“Ben seni anlardım. Sevgilindim.”

“Sen kaçmıştın. Kimsem yoktu.”

“Olan biteni iyice anlamam gerekiyordu.”

“Belli ki anlamışsın. Bu üniformayı giydiğine göre neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermişsin demektir.”

“Geri döndüğümde sen gitmiştin,” diyor. Onu anlamamı sağlamaya çalışıyor.

“Gitmem gerekiyordu.”

“Ona?”

“Art, kes. Konu sadece Carrick değil. Babandan kaçmam gerekiyordu. Peşime düşmüştü.”

“Gidip kaçak olarak yaşamaya başlamasan düşmezdi. Neden her şeyi berbat edip duruyorsun? Hele bugünkü konuşma, neden artık *durmuyorsun*? Sadece sana söylenileni yapsan olmaz mı? Giderek daha zorlaştırıyorsun...”

“Neyi?”

“Hiç.”

“Söyle.”

“Beraber olmamızı.”

Donup kalıyorum. Bir süre ne diyeceğimi bilemiyorum. Son derece utandığım ve ağlamak üzere olduğunu görebiliyorum.

“Hâlâ beraber olmak mı istiyorsun?”

Yanıt vermiyorum.

“Sen bir muhbirsin, ben de Kusurlu’yum ve beni hâlâ istiyorsun?”

Tepki yok.

“Art, bu damgaları bir yana bırakırsak ben hâlâ aynı insanım. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, ben hâlâ benim.”

“Hayır değilsin,” kafasını iki yana sallıyor.

“Sen bu üniformayı giyince bambaşka biri mi oldun?”

Başını bir anda kaldırıyor. “Hayır.”

Cevabı sessizliğe bırakıyorum. *Aynı şey işte.*

“Biraz hava almaya ihtiyacım var,” diyorum. Başımı

ellerime koydum, bayılmak üzereyim, bu bombayla nasıl başa çıkarım bilemiyorum. *Art beni hâlâ istiyor.*

“İyi fikir,” diyor. “Avluda daha rahat konuşuruz.”

Kartını kullanarak hücre kapısını açıyor ve koridorda ilerliyoruz. Funar, Carrick ve beni hava almaya çıkarır gibi yaparak damgalanan bir adamın çığlıklarını duymamız için odanın önünde oturttuğu zaman da bu koridordan geçmiştik.

Bu odadan ikinci geçişimde Carrick damgalanırken bana destek olmak için bankta oturuyordu. *Seni bulacağım.* Eve döndüğümde bu sözlerle uzun süre teselli etmiştim kendimi.

Bank şimdi boş. Olanlar ve Art’ın söyledikleri yüzünden başım dönüyor.

Bir anda Art’tan ayrılıyorum. Fark eder etmez beni tutmaya çalışıyor. Damga odasına dalıp kapıyı kilitliyorum. İzleme odasına gidiyor, öfkeli. Ben onu duyamıyorum ama o beni duyabilir. Şimdi beni dinlemek zorunda, başka seçeneği yok.

“Buraya son gelişimde baban bana ne yaptı biliyor musun?”

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

“Beni bu sandalyeye oturtttular. Bağladılar. Beş damga, Art. Yaşlı bir adama yardım ettiğim için. Son noktada damgaların yardımıyla filan ilgisi kalmadı. Mahkemede yalın söyledığım için, babanı utandırdığım için, onu aptal yerine koyduğum için damgalandım. O üniformayı giysen de bunların doğru olmadığına inandığını biliyorum.”

İçi aletlerle dolu çekmeceleri açıyorum. Vücudun farklı bölümleri için farklı ebatlarda bir sürü K damga-

sı. Hiç aklıma gelmemişti, tek bir ebat var sanıyordum.

“Halhalım hep bileğimdeydi. Daha yeni vermiştin, hâlâ yanımda olduğuna, benim mükemmel olduğumu düşündüğüne inanmak istiyordum. Bark takmama izin verdi. Bana kalede çalışan birinin yaptığını söylemiştin, oydu değil mi?” Bark’ın halhalı damgalamak üzere olduğu birinin bileğinde gördüğünde tanıyıp bir an için sarsılması geliyor aklıma. İçinde bulunduğu ikiye bölünmüşlük, hayatın saçmalığı ve kırılganlığı sarsmıştı adamı.

Art başını eğiyor, söylediklerimi duyunca gözleri nemlendi.

“O zaman odada olmadığına seviniyordum. Ama şimdi keşke orada olsaydın diyorum.” Parmaklarımı Kusurluları damgalamada kullanılan çubukların üstünde gezdiriyorum.

Sonra Art’a bakıyorum. “Gardiyanlar benim için endişelenmişti. Bir seferde beş damgayı kaldırmak çok zordu. Durmak istediler ama bunun için izin almaları gerekiyordu. Birisi babanı çağırdı. Baban geldi. Durma iznini vermek yerine eline çubuğu alıp altıncı damgamı vurdu. Omurgamın üstüne, anestezi olmadan.”

Hayır, hayır, hayır dercesine başını sallıyor. İnanmak istemiyor.

“Muhtemelen sana bunları uydurduğumu söyleyecektir. Onun hakkında yalanlar saçtığımı filan. Bunlar yalan değil Art. Tövbe etmemi söyledi, etmedim, o da bana bunu yaptı.”

Arkamı dönüp tişörtümü kaldırarak sırtımın alt tarafını gösteriyorum. “Doktora bunu kendi kendime yaptığımı söyledi. Nasıl yapabilirim ki?”

Dr. Greene'in sözleri kulaklarımda çınlıyor. "İnsan bunu kendine nasıl yapar?"

Art durmadan başını sallıyor, gözyaşları yanaklarına süzülüyor.

Tekrar çubuklara dokunuyorum, doğru boyu bulmaya çalışıyorum, acaba kendi sırtıma ulaşmayı başarabilir miyim merak ediyorum, bunu kendi kendime yapmış olabilir miyim, nasıl ispatlayacaklar? Beni mahkemeye çıkarıp nasıl yaptığımı göstermemi mi söyleyecekler? Elim duruyor. Diğerlerinden farklı bir şeye dokunuyorum. Bark'ın elinden çıkan üç halkanın iç içe geçtiği Geometrik Harmoni halhalı Kusurlu damgalarının arasında duruyor. Elime alıp bir çubuğa takıyorum.

"Kim kendini damgalar ki?" Doktorun sözlerini kendime tekrarlıyorum.

Isıtıcıyı yakıyorum.

Art durmadan cama vuruyor.

Çubuğu aleve tutuyorum.

"Herkes seni bir şey sanıyorsa, neden öyle olmayasın? Sen de öyle yapmadın mı Art? Herkes baban gibi olduğunu düşündüğü için muhbir olmadın mı? Daha fazla mücadele etmek istemedin, bu hayatın nasıl bir şey olduğunu görmek istedin. Kaybedecek bir şeyin yoktu."

Ağlayarak cama vuruyor, beni durdurmaya çalışıyor.

"Yargıç Sanchez'in benimle anlaşma yapmak istediğini biliyor muydun?"

Kafası karıştı, başıyla hayır diyor.

"Baban gidecek yerine Sanchez geçecek. Sonra Divan hatalı karar verdiğini açıklayacak. Dediğine göre damgalarım silinecek."

Görünen o ki Art'ın bunlardan hiç haberi yok.

“Oysa ben damgalarımın silinmesini istemiyorum. Bu damgalar sayesinde hiç olmadığım kadar güçlüyüm, tüm bunları yaşanmamış sayamam. Ama denge sağlanmalı. Halhalı denge için takıyorum.” Halhalı tutup kaldırıyorum. “Bana en değerli hediye verdin Art. Bana mükemmel olduğumu söyledin ve ben o günden sonra bu halhalı hiç çıkarmadım, sanki damgaların gücünü yok eden sihirli bir gücü vardı. Ama keramet halhalda değildi, senin sözlerindeydi, sen bana inanmıştın.”

Hüzünle gülümsüyor.

“Kimse bu hediye elimden alamayacak, anlıyorsun değil mi?”

Başıyla onaylıyor.

Tişörtümün ucunu kaldırarak karnımı açıyorum.

“Transvers karın kası,” diyorum. “Hatırladın mı okulda öğrenmiştik?”

Elini cama yaslıyor, alnı pervazda, beni durdurmaya çalışmaktan vazgeçti.

“Oblik kasların tam altında yer alır, en derine inen karın kasıdır, omurganın etrafını sararak koruma ve denge sağlar. Ağrılık merkezimizi oluşturur.”

Çubuğu aleve tutuyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Mükemmelliğin peşinde değilim, adaletin de. Sadece denge istiyorum.

Çubuğu karnıma bastırıyorum. Sonsuza kadar Mükemmelim artık.

Aynı bedende Kusurlu ve Mükemmel.

Artık dengeseyim.

Acı dayanılır gibi değil. Çubuğu atıp ısırap içinde sandalyeye uzanıyorum, başım dönüyor, gözüm karıyor. Nefes nefeseyim. Midem bulanıyor, derin nefes almaya çalışıyorum. Kapı çalınınca kilidi açıyorum. Art içeri dalar dalmaz kollarına devriliyorum.

Beraber yere devriliyoruz.

“Ne yaptın sen?” diye soruyor hıçkırıklar içinde, paniğe kapıldı. “Ne halt ettin böyle? Hemen revire gitmemiz lazım.”

İtiraz edip daha sıkı tutunuyorum ona.

“Ah Celestine,” diye bağıyor ama çok yumuşak ve şefkatli, başını benim başıma yaslarırken nefesini enseme hissediyorum.

“Benim hakkımda ne düşünürsen düşün artık bir parçan sonsuza kadar benimle olacak.”

Parmağıyla çenemi kaldırıyor, birkaç santim mesafeden birbirimize bakıyoruz. “Tanıdığım en güçlü, en cesur ve en aptal insan olduğunu düşünüyorum.”

Gülümsüyorum. “Öyle mi?”

“Kıskandım,” diye itiraf ediyor kollarını biraz gevşetir-

ken. Sanki bir anda artık birlikte olmadığımızı hatırladı. “Sizi kıskandım. Onun yaptıklarını ben yapmalıydım. Tek başıma kaçmak yerine seni de alıp kaçmalıydım.”

O hep dizlerimin bağını çözen tanıdık bakışlarıyla bakıyor bana, içimde bir şeylerin kıpırdamasını bekliyorum ama olmuyor. Sıcaklık, samimiyet ama daha ötesi yok. Carrick’ten başka bir şey düşünemiyorum, bana dokunuşu, beni seyretmesi, kokusu, tadı. Carrick şimdi hücresinde yerde yatıyor.

“İkinizin beraber kaçması beni tahmin edebileceğinden daha fazla öfkeliendirdiği halde yanında biri olduğu için memnundum. Aslında ben yanında olmalıydım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum. “Ve anlıyorum. Seni Juniper’le gördüğümde ben de öyle hissetmişim...”

“Biz sadece seni korumaya çalışıyorduk.”

“Şimdi anlıyorum.”

Başka tarafa bakıyor, beni kaybettiğini anladı.

“Bu şekilde babama daha yakın olurum diye düşündüm,” üniformasına bakıyor. “İşe yaramıyor ama. Eskiden herkesin gördüğü yönünü, yargıcı, göremezdim. Hatırla, nasıl da dalga geçerdik, o gösterişli haliyle, takındığı tavırla. O adamı babamdan ayırabiliyordum. Ama şimdi... her şey değişti.”

Ağzımı açmıyorum.

“Gerçekten dediğin şeyi yaptı mı?” diye fısıldıyor, başımla onaylıyorum. Daha sıkı sarılıyor. “Kiminle yaşıyor muşum ben?”

“Seni seviyor,” diyorum, söyleyebileceğim tek olumlu söz bu.

Ayağa kalkabileyim diye beni kenara çekiyor. Karnım-

daki acıyla iki büküm oluyorum. Duvardaki dolapları açıp bandaj alıp yanıma geliyor.

Tişörtümü kaldırıyor, öyle tanıdık bir hareket ki. Kendime vurduğum damganın yarasını görünce kasılıyor. Gün gibi net, sırtımdaki gibi kargacık burgacık değil. Bu yara bir cezanın değil gururumun simgesi. Art yarayı temizlerken dişlerimi sıkarak inliyorum. Yaranın üzerine pamuk koyup bandajla sarıyor.

“Dediğin gibi beni seviyorsa affedecektir. Seni buradan çıkarıyorum.”

“Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım.”

“Ama...” Hücrelere doğru bakıyorum. “Büyükbabam, Raphael Angelo.” Yutkunuyorum. “Carrick.”

Tişörtümü indiriyor. “Hepinizi çıkaracağım,” diyor alçak sesle. “Nasıl yapacağımı bulmak için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Teşekkür ederim.” Elini tutuyorum, kalkmama yardım ediyor.

“En azından bunu yapabilirim,” diyor. “Onun gibi olduğumun düşünülmesini istemiyorum. Düşünsene, en büyük korkum bu. Babam gibi olmak.”

“Bize yardım ettiğini duyunca kimse böyle düşünmeyecek.”

“Korkum insanların böyle düşünmesi değil, babam gibi *olmaktan* korkuyorum.”

“Hiç de onun gibi değilsin,” diyorum. Gerçekten böyle düşünüyorum. “Art, sana söylemem gereken bir şey var...” Ona yakında olacakları söylemem lazım ama başımı kaldırıncı Crevan’ı görüyorum. İzleme odasında

oturuyor. Ne zamandır orada bilmiyorum. Neler duydu bilmiyorum. Umarım Art'ın söylediği her bir sözü duymuştur. Gözlerimiz buluşuyor, yüzündeki kırılgan ifadeden Art'ın sözlerini duyduğunu anlıyorum. Cübbesi üstünde, bu yılgın halinde üstüne büyük geliyormuş gibi duruyor. Ayağa kalkıp odayı terk ediyor.

Art peşinden gitmeye çalışıyor ama onu durduruyorum.

Sonra gardiyanlar geliyor ve odanın kapısını açmaya çalışıyorlar.

Direnmiyoruz.

Gardiyanlar beni tutmaya çalışırken karnımın ağrısıyla kasılıyorum, “Yavaş, yavaş,” diye müdahale ediyor Art.

“Ne oldu burada?” diye soruyor bir gardiyan.

“Başka yerde konuşuruz,” diyor Art otoriter bir tonla.

“Sen kızı al. Ben de oğlanı alırım,” diyor gardiyan.

“Babamın emirlerini yerine getiriyordum,” diyor Art. Gardiyan küçümseyerek bakıyor ve “Babacığının oğlu,” diye mırıldanıyor. Sonra ikimizi birden sürüklüyor.

Hücreme değil, yuvarlak merdivenlerle çıkılan Divan ofislerine götürülüyorum. Daha önce hiç buraya gelmemiştim, kimsenin buraya giriş izni yoktur, sadece Divan çalışanları girebilir.

Her adımda canım yanıyor ama devam etmekten başka şansım yok. En üst kata çıkıyoruz, kuledeki yuvarlak odaya giriyoruz. Odanın ortasında yuvarlak bir masa var, duvarları çevreleyen kütüphane sadece kalenin avlusuna ve şehir manzarasına bakan pencereler ile bölünüyor. Eminim Sanchez dünyaya bu yükseklikten bakmaya bayılıyordur. Burası kararların alındığı yer.

Sanchez ve Jackson beraber oturuyorlar, ikisi de dertli

görünüyor. Dünyaya Kusurluların Azaltılması programını ilan eden Yargıç aralarından ayrılınca bir krizin ortasında kalakalmışlar. Dertlerinin en ufağı ben olmalıyım aslında ama sorunlar yığınının en tepesinde durduğumu da çok biliyorum.

“Aç değildin sanırım?” diye soruyor Sanchez. Hayal kırıklığına uğramış halini görünce çok şaşırıyorum. Demek ilacı o vermiş. Peki neden?

Sonra dank ediyor. Anlaşmayı kabul etmemi istemedi aslında. Beni tekrar oyuna getirdi. Yanıtım için tanınan süreyi kaçırmamı *istedi*. Tabii ki görüntülerin halka açılmasını istemediği gibi, kararımın geri çevrildiğinin duyurulmasını istemez. Daha yeni başına geçtiği Divan’ın sonu demek olur bu. İstedliğini aldı ne de olsa, bana neden yardım etsin ki?

Kendime güvenim azaldı. Biri avukatım olmak üzere üç destekçim hücrelerinde baygın yatıyor. Acıyan yaramla yavaşça masaya oturuyorum. Bir yanda ben, bir yanda komitenin kalan iki yargıcı, kaderim ellerinde.

Sanchez bana bir kâğıt ve kalem uzatıyor. Hediyeelik eşya dükkânından alınmış Highland Kalesi kalemi.

“Daha önce konuştuğumuz gibi bugün mesai saati bitimine kadar anlaşmayı tamamlamış olmamız gerekiyor.”

“Avukatımın da burada olması gerekmez mi?”

“Bana kendisinin uyandırılmadığı söylendi,” diyor Jackson, “sen de Bay Willingham’ı reddettin.”

“Bu şartların üzerinden avukatınla geçtik zaten, sizin de konuşacak zamanınız oldu. Değişen bir şey yok. Ya anlaşmayı imzalayacaksın, ya da imzalamayacaksın,” diyor Sanchez telaşla.

Bir şey demiyorum, kalbim küt küt atıyor. Galiba bu kadından gerçekten nefret ediyorum.

“Koşullar şöyle,” diye başlıyor Sanchez. “Kusurlu kararı yerine Kusurlu’ya yardım etme yasasını ihlalden altı ay hapis cezasına çarptırılman gerektiğine inanıyoruz. Kusurlu kararını geri çekiyoruz, böylece büyükbaban ve Bay Angelo Kusurlu’ya yardım suçu işlememiş olacaklar. Highland Kadınlar Cezaevi’nde üç ay süreyle cezayı çekeceksin. Kusurlu olarak yaşadığın üç ay cezandan düşüldü. Yatacağın süre bir aya kadar inebilir.”

Şok içinde ona bakıyorum. “Anlaşmamız böyle değildi.”

Jackson kaşlarını çatıp derin bir iç çekiyor, tüm bunlardan usanmış olmalı. “Teklif budur,” diye sabırsızlıkla kâğıda vuruyor. “Biliyorum bu yaşta hapis kulağa kötü geliyor ama düşük güvenli kezaevinde yatacağın, o da en fazla otuz gün. Sonra Humming şehrindeki herhangi bir vatandaş gibi hayatına devam edeceksin.”

Duvardaki sarkaçlı saate bakıyorum. “Peki ya Carrick?”

Jackson’ın anlamadığı belli.

“Sana söylemiştim Celestine, seninle ilgili yaptıklarından dolayı ceza almayacak ama Kusurlu damgası kalacak. O davanın seninle bir ilgisi olmadığı için yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Yargıç Crevan’a ne olacak?” diye soruyorum. “Bana yaptıklarından dolayı hapse girmeyecek mi? Ahlsız hataları için damgalanmayacak mı?” İkisinin de tepki vermesine izin vermeden devam ediyorum. “Sen sadece bu işin peşindeydin. Divan’ın temizlenmesinden filan bahsediyorsun ama bütün derdin gücü ele geçirmektir. Bir gün içinde oğlunu kaybedip yeni bir işe sahip oldun. Gerçekten değeri miydi?”

Sanchez gözlerini kapatıp huysuz bir çocuğa sabretmeye çalışan anne gibi derin bir nefes alıyor.

“Genç Hanım,” diyor Yargıç Jackson, “söylediklerinizle dikkat edip size sunulan bu şansı değerlendirseniz iyi edersiniz. Divan size büyük bir armağan sundu. Hayatı diğer taraftan görme şansı. Bir uyarı. Kimsenin eline geçmez bu şans. Dersinizi alıp hayatınıza devam edin.”

“Son derece haklısınız,” diyerek Yargıç Jackson’a bakıyorum sonunda. “İzin verirseniz öğrendiklerimi size anlatmak isterim.”

Tekrar saate bakıyorum.

“Bu deneyim süresince çok şey öğrendim, bana verdiğiniz en önemli ders güven konusundaydı. Kime güvenilir, kime güvenilmez öğrendim. Damgalanmadan önce kimsenin beni gerçek anlamda yaralayamayacağını sanıyordum. Ama insanlar beni çok şaşırttı. Değişen ben değilim. Siz koluma bu harfi taktınız, vücudumu dağladınız ve bir anda bütün dünya değişti. Uyum sağlamayı öğrendim. Kim olduğumu çözmek zorunda kaldım ilk defa.

“Yargıç Crevan röportajında cezalandırılmanın insanın kendini keşfetmesine yardım ettiğini söylerken çok haklıydı. Kim olduğumu daha çok düşünmeye başladım, kendi gözümde değerim arttı ama en önemlisi artık *içgüdülerimin* farkındayım. Onlar benim rehberim oldu.

“Yargıç Sanchez, davadan sonra, bundan üç hafta önce bana gelip yardım etmeyi önerdi. Daha o aşamada Kusurlu kararının hatalı olduğunu düşünüyordu.”

Jackson’ın kafası büyük bir hızla kadına dönüyor.

Sanchez sesini yükseltiyor. “Daha fazla yalan söylemenin hiç zamanı değil...”

“Duymak istiyorum,” diyor Jackson katiiyetle. “Bu kızın pek çok yalanı sonunda doğru çıkıyor sanki,” diyerek kadını süzüyor sonra dikkatini bana veriyor.

Devam ediyorum. “Sanchez’in dediği her şeyi yaptım. Bu sabah evine elimde Crevan’ı işinden edecek kadar güçlü delillerle gittim. Sadece Crevan’ı değil, bütün Divan’ı yok edecek kadar güçlü delillerim vardı. O da bana yardım etmek ya da adaleti sağlamak yerine Crevan’ı tehdit etmeyi tercih etti.”

Jackson endişeyle Sanchez’e bakıyor.

Ben de Sanchez’e bakarak gülümsüyorum. “Bana verdiğiniz güven dersi için teşekkür ederim.”

Sanchez koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyor, bu konuşma bir an önce bitsin de yoluna devam etsin istiyor. Yüzünde suçluluk ya da herhangi bir duygu izi yok. Memnunum. Az sonra olacakları kolaylaştıracak böylesi.

“Mesele şu ki Divan bana çok iyi bir ders verdi.” Sanchez’e bakıyorum. “Sence böyle bir şey yapacağını bilmiyor muydum?”

Gözleri kısılıyor.

“Görüntüleri Divan’a karşı *kullanmayacağını* tahmin etmedim mi sanıyorsun? Mary May’in evinden çıkıp hiçbir kopya almadan doğrudan sana mı geldiğimi düşünüyorsun? Bana gerçekten inandın mı? Beni bir noktada satacağını hiç mi düşünmedim sence?”

Gülümsüyorum.

Gözü seğiriyor.

“Senden bir adım öndeydim. Hep. Yargıç Sanchez, ben *Kusurlu’yum. Bana güvenmemeliydin.*”

Saate bakıyorum. Tam altı. Mükemmel zamanlama.

12 Saat Öncesi

Biz çocukken annem kafayı güneşe takmıştı. Günü bitiren batışına değil, yeni günün mucizelerini müjdeleyen gündoğumuna takıntılıydı. Her yeni günü neşeyle karşılayan olumlu bir insan olduğundan mı yoksa her günün son günü olabileceğinden korkan olumsuz biri olduğundan mı bilemiyorum. Her ne ise, erkenden uyanır, bizi uyandırır beraber gündoğumunu seyredelim diye göl kenarına götürürdü. Yaşımız ilerledikçe hafta içi erken kalkmayı reddettiğimiz için sadece hafta sonları gider olduk. Derken sadece pazar günleri gitmeye başladık. Ergenliğe ulaşınca biz gitmeyi istemediğimiz için tek başına gitmeye devam etti.

Sırf kendini mutlu etmek için çok önceden planladığı “Gündoğumu” aktiviteleri düzenlerdi, bu günlerde biz de ona katılırdık isteksizce. Arabadaki yastıklarda uyur, bazen arabadan inmeyi bile reddederdik, gününe göre ya öfkelenir ya da incinirdi. Onu arabadan seyrettiğim bir günü çok iyi hatırlıyorum, acayip annemiz bizi rahat yatağımızdan kaldırıp buraya getirdiği için kızgındım. Ama şimdi bu görüntüler zihnimde canlanınca bu zevki onunla

paylaşmadığım için suçluluk duyuyorum.

Düşündüklerim bir yandan gülümsetiyor beni. Doğan güneşin karşısındaki görüntüsü beni sakinleştiriyor, içimi sevgiyle dolduruyor.

Bize, çekim için gittiği ülkelerden, dünyanın dört yanından gündoğumu fotoğrafları gönderirdi. Milano moda haftasında Milano Katedrali'nin üzerinde doğan güneş, Paris moda haftasında Montmarte'de çatıların üstünden doğan güneş. Manhattan silüeti üzerinden ya da Londra'da Camden pazarından. Babam da homurdanır dururdu.

Bu fotoğraflarla bir sürü albüm doldurmuştu. Gün doğarken bizim fotoğraflarımızı çeker, gece ateş başında biz televizyon seyrederken pijamalarını giyip bu fotoğrafları incelerdi. Sanırım ruhunu canlandırıyordu bu şekilde. Nedenini sorduğumu hatırlamıyorum. Şimdi dönüp bakınca sormak çok mantıklı geliyor. Onları bırakıp gittiğimden beri sormak ya da anlatmak istediğim öyle çok şey var ki. Küçücük Ewan'a bile. Onun küçük hayatı hakkında öğrenmek istediğim bir sürü şey var.

Carrick ile kar küresini aldıktan sonra Mary May'in evinden sessizce sınışıyoruz, yakalanacağız diye ödümüz kopuyor. Söz verdiğimiz gibi hemen Raphael Angelo'yu aramıyoruz. Önce anneme mesaj atıp göle çağırıyoruz.

Annemi aramamın bir sürü nedeni var. Birincisi, Juniper'in kaldığı Divan tesisine baskın düzenlemeden önce onu görmeliyim; sonra planımın sıradaki aşaması için yardımına ihtiyacım var ve en önemlisi onu çok özledim. Annemi istiyorum. Ona dokunmak, kokusunu içime çekmek, onu hissetmek istiyorum. Her zamanki gibi

beni rahatlatmasını, en azından her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Dünyaya karşı kalkanım olsun istiyorum. Büyüdüğümü biliyorum ama ona ihtiyacım var. Tıpkı Mary May'in annesine ihtiyacı olduğu gibi. Tıpkı annesini kaybedince her gün ağlayan Art gibi, tıpkı oğlu annesini kaybedince paramparça olan Crevan gibi, tıpkı annesini bulmak için özgürlüğünü riske atan Carrick gibi.

Carrick'in annemle tanışmasını istiyorum, bunu öyle çok istiyorum ki.

Kumda oturup bekliyoruz. Sabahın ikisi. Sabah muhbir üssüne baskın düzenleyeceği için bu saatte uyanık olduğundan eminim. Kesinlikle plan, prova yapıyor ve babamla tekrar tekrar üstünden geçiyordur. Babam baskını kendisi yapmak istemiştir ama bir annenin yapması daha doğru olacak.

Otuz dakika sonra bir arabanın tepe lambaları beliriyor. Saklanıyoruz. Annem park yerine girerken kimse'nin takip etmediğinden emin oluyoruz. Kumsala doğru ilerliyor, kocaman bir hırka giymiş, elinde bir battaniye ve çanta var. Saklandığımız yerden çıkınca beni görüyor. Beni görür görmez yüzü buruşuyor. Kollarını kocaman açıyor ve ona çok büyük gelen hırkanın içinde kayboluyorum, sıcaklığını hissediyorum. Sanki bir kozanın içindeyim, sonunda rahat bir nefes alabilirim, ağlayabilirim.

"Anne bu Carrick," diyorum burnumu çekerek.

"Ah, Carrick." Tekrar kanatlarını açıyor ve Carrick'i upuzun boyuyla sarmalıyor, hayatımın iki parçası bir araya geliyor şimdi.

"Yiyecek getirdim, aç mısınız?"

"Açlıktan ölmek üzereyiz," diyoruz bir ağızdan.

Biz sandviçlere gömülürken annem bizi izliyor.

"Tat alabiliyor musun artık?"

Başımı hayır der gibi sallıyorum ama sandviçleri ağzıma tıkmaya devam ediyorum.

"Kızıma bak," diyor yüzümdeki saçları çekerek. "Büyümüş gibi görünüyorsun."

"Görmeyeli sadece üç hafta oldu." Gülüyorum, bir yandan da Carrick ile bakışıyoruz.

Annem de Carrick'e dönüyor, aramızda geçenleri anlamış gibi sessizce inceliyor onu.

Carrick üstündeki bakışları hissedince lokmalarını daha yavaş çiğnemeye başlıyor. Bir an için anneme bakıp sonra hemen başını çeviriyor.

"Saçını kesmişsin," diyorum saçlarına dokunarak.

"Kadınların saç modeli çok anlamlı bir şeymiş gibi cesaret göstergesi olarak saç kestirmesi bana hep çok klişe gelmiştir. Yanılmışım. Saç bakımı ürünleri için yaptığım anlaşmalar yüzünden hep uzun kullanmak zorundaydım. Uzun, sarı, öyle, böyle. Genellikle daha sağlıklı görünsün diye kaynak da kullandım. Çok saç daha güzeldir, hacimli saçlar mükemmeldir falan filan. Yoruldum. Bende Candy Crevan'ın partisi için yarısını kazıdım."

"Hatırladım."

"Sen gittikten sonra pembe renk attım aralara ama nefret ettim. Barbie'nin anneannesi gibi görünüyordum. Sonra da kısacık kestim. Uzun saç daha kadınsıymış güya. Yaz saçı, plaj saçı vesaire. Hepsini alıp başlarına çalmalarını söyledim."

Carrick'le gülüyoruz.

“Juniper gibi konuşuyorsun.”

“Baban ne diyeceğini bilemiyor,” diyor gülümseyerek.
“Ama beğeniyor.”

Babamdan bahsedince boğazım düğümleniyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Carrick’in bana baktığını hissediyorum, daha hazır değilim. Carrick baş başa kalmamız gerektiğini hissederek yürüyüşe çıkıyor.

“Anne, gündeğumunu izlemek için neden buraya geliyordun?”

“Juniper kolik bir bebektir, asla uyumazdı, hep acı içindeydi, gece gündüz hep çığlık çığlığaydı. Baban nöbetçi-yken gece boyunca onunla evin içinde yürümek zorundaydım. Yaşadığım en yalnız, en korkutucu dönemdi. Herkes uykuda, bütün sokak uykuda. Sanki tüm dünya uyuyordu da bir ben uyanıktım. Saniyeler dakikalar, dakikalar saatler gibi geçirdi, hele o çığlıklar...” O günleri düşününce titriyor. “Bir gece onu hiç sakinleştiremedim, arabaya atıp sürmeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama bir saniye daha evde kalacak gücüm yoktu. Bazen arabada uyurdu, bazen asla uyumazdı. O gece nasıl olduysa göle kadar gelebildik. Ulur gibi ağlayan Juniper’le beraber sahilde oturdum. Su ve esinti onu biraz sakinleştirdi sanki. Derken gecenin karanlığı kayboldu, gün doğarken üstümdeki ağırlık da kalktı adeta, gün ışııyla beraber korkum kayboldu. Artık yorgun düşen ve esintiden sersemleyen Juniper, belki benim rahatladığımı da hissedip, uykuya daldı.

Artık uyusa da uyumasa da her gündeğumunda buraya gelmeye başladım. Ondan çok bana iyi geliyordu. Ewan doğduktan sonra da mümkün olduğunca buraya

gelmeye çalıştım. Ama Juniper'i ve seni bir arada büyütme daha zordu. Biten güne güle güle deyip yeni günü karşılıyordum. Temiz bir sayfa açıyordum. Dünün dertlerini geride bırakıp yeni güne, yeni başlangıçlara merhaba diyordum."

Kumda yanında oturuyorum, bir kolu benim omuzumda, iyice sokuluyorum ona. Suyun kenarında duran Carrick'e bakıyorum, elleri ceplerinde, başı aşağıda düşüncelere dalmış.

"Çok yakışıklı."

"Öyle," gülümsüyorum.

"Eee? Anlat bakalım annene..."

"Bence anlatmama gerek yok. Annem her şeyi anlar."

Gülümsüyor, gözlerindeki endişeyi fark ediyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Dikkatli ol, akıllı ol falan filan."

"İyi. İyi birine benziyor. Seni önemsiyor, farkındayım. Sana yardım etmek için büyük riskler alıyor."

"Sen de alıyorsun," diyorum, onun için korkuyorum. "Juniper de alıyor," kardeşimin o korkunç yerde olduğunu düşününce gözlerim doluyor. Büyükbabam da hücrede üstelik.

"Teşekkür ederim anne. Sizi bu duruma düşürdüğüm için çok özür dilerim."

Ellerini yanaklarıma koyuyor. "Sakın bu olanlar yüzünden suçlu hissetme. Sen bir adama yardım etmeye çalıştın. Her birimizden daha iyi birisin."

Bu sözlere müteşekkirim.

Aramıza sessizlik giriyor. Artık zamanı geldi.

"Babam nasıl?"

"İyi gibi."

“Hâlâ kanalda mı çalışıyor?”

“Evet, Crevan’ın şirketinde çalışmak onu bitiriyor ama...”

“Paraya ihtiyacınız var.”

“Sadece o değil,” demesi beni şaşırtıyor. “Tabii ki paraya ihtiyacımız var ama herhangi bir yerde çalışabilir. Baban seninle ilgili olan biteni takip etmek istiyor, Haber 24 kanalında çalışmak da ona bu imkânı veriyor.”

Babamın orada beni koruduğunu düşününce gülümsüyorum. “Eğer isterse onu da çeteye katmanın bir yolunu buldum sanırım.”

Merakla bana bakıyor.

“Carrick seni Juniper’i kurtarma operasyonunu planlamak için çağırdığımı sanıyor.”

İkimiz de su kenarında duran Carrick’e bakıyoruz. Elleri ceplerinde uzaklara bakıyor, dünyanın yükü omuzlarında.

“Söyleyeceklerimi bilmesini istemiyorum. Eğer öğrenirse işe yaramaz.”

USB’yi gösteriyorum. “Crevan’ın bana altıncı damgayı vurmasının videosu.”

Şok içinde bana bakıyor. “Seni *Crevan* mı damgaladı? Kendi elleriyle?”

Başım la evet diyorum. Daha önce bu konuda konuşmayı reddetmişim.

“Bay Berry çekmiş. Şimdi diğer gardiyanlar gibi o da kayıp. Crevan bu videoyu arıyormuş.”

Duyduklarını hazmetmeye çalışarak USB’yi alıyor ve öfkeyle sıkıyor. Bu adam kızına ne yapmış böyle? Artık baskın düzenlemek için iyice sabırsızlandığını daha iyi

anlıyorum. “Evi bunu bulmak için aramışlar yani?”

“Evet, beni deli gibi aramasının sebebi de bu. Asıl aradığı *ben* değilim, *bu*. Babama vermeni istiyorum bunu. Birkaç kopya alsın. Sonra da Enya Sleepwell’e ulaşınsın. O ne yapacağını çok iyi bilir.”

“Şu politikacı?”

“Ona güvenebiliriz.”

“Tamam. Ama Carrick’in bilmesini neden istemediğini anlamıyorum.”

“Çünkü bu B Planımız. Ne kadar az insan bilirse işleme şansı daha yüksek. Bu bilgisayarı da al, güvenli bir yere götür, Carrick görüntüleri aktardı. Orijinal USB bende kalmalı. Yargıç Sanchez ile toplantım var.”

Ağzı bir karış açılıyor. “Ne?”

“A Planı,” diyerek sırtıyorum.

Güneş ufukta beliriyor, yepyeni bir gün başlıyor.

Kuledeki odada Sanchez ve Jackson ile beraberim. “Bence televizyonu açın. Hayat Partisi’nin bu geceki yayını ilginizi çekebilir,” diye öneriyorum.

Duvarda bir plazma televizyon asılı.

Şu ana kadar duyduklarından sonra Jackson dediği mi hiç sorgulamadan, amnda uzaktan kumandanın açma düğmesine basıyor.

Bütün vücudum tir tir titriyor, hem gerginlikten, hem adrenalinden hem de karnımdaki yaranın acısından.

Sanchez’in gözleri kocaman açılıyor ve televizyona dönüyor. Nefes almıyor gibi görünüyor.

“Merhaba, ben Enya Sleepwell. Hayat Partisi’nin lideriyim. Beş yıl önce yola çıktığımızda küçük bir gruptuk ama zaman içinde büyüdük, ülkenin en hızlı büyüyen siyasi partisi olduk. Ben iki ay önce başa geçtikten sonra siyasi çizgimizi tekrar gözden geçirdik ve kendimizi baştan yarattık. Artık gerçek istekleri temsil ediyoruz, gerçek insanların umutlarını ve hayallerini. İnanıklarımızı sonuna kadar savunan bir partiyiz, çok zor sorular soruyoruz, bu sorulara yanıt buluyoruz. Bu ülkeyi tekrar güçlü bir

ülke yapmak istiyoruz, uyum içinde çalışan, merhamet ve mantığın çizgisinde güçlenen bir ülke istiyoruz.

“Şu anda üzerimizdeki ikiyüzlülük perdesini kaldırmak, liderlerimiz hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak istiyoruz. Birazdan göreceğiniz sizi huzursuz edebilir. Çok rahatsız edici ve şaşırtıcı görüntüler izleyeceksiniz. Hükümetimiz çok tehlikeli işler yapıyor, izleyeceklerini zin yaşanmasına izin veriyor.”

Enya'nın görüntüsü kesiliyor ve damga odasında ben belirliyorum ekranda. Sandalyeye bağlanmışım. Yargıç Crevan kan kırmızı cübbesinin içinde önümde durup tövbe etmeye zorluyor beni bağırarak. Reddedip dil çıkarıyorum, ilk direnişim. Bark dilimi mengene ile tutup damgalıyor. Yaralı bir hayvan gibi sesler çıkarıyorum.

Bu korkunç görüntüleri izleyen Jackson elini alnına götürüyor. Daha önce hiç damgalama seyretmemiş olabilir.

Sonra Yargıç Crevan bana biraz daha bağırıyor, beni omurgama kadar Kusurlu olmakla suçluyor. Altıncı damga emrini verince Jackson oturduğu yerde doğruluyor, şok içinde Sanchez'e bakıyor ve tekrar ekrana dönüyor. Gördüklerine inanamıyor.

Dışarıdan sesler geliyor. İnsan sesleri.

Ayağa kalkıp avluya bakan pencereye gidiyorum. Sanchez de Jackson da beni durdurmaya kalkmıyor, ekrandaki görüntülere kaptırmışlar kendilerini. Meydanda toplanan binlerce Kusurlu gitmiş ve avlu tekrar halka açılmış. Hücreye götürülen ya da hücreden mahkeme salonuna götürülen Kusurluları halkın seyretmesi için avluya giriş teşvik edilir.

Dışarıdaki insanlar kırmızı kıyafetler içindeler ama Kusurlu değiller. Sırdan halk Divan'ı protesto ediyor. Anem, Juniper ve Ewan'ın giydiği DİVAN KAPATILSIN yazan tişörtlerden giymişler. Avluda protestocuların yanında diğer insanlar da var. Tiksinerek bağıyor, yuhahıyorlar.

Nedenini anlıyorum.

Birisi avludaki ekranda Kusurlu TV kanalını çevirmiş. Benim damgalanma görüntülerim gösteriliyor dev ekranda. Kalenin kapılarından anbean daha çok insan içeri akıyor, bu gürültünün neden koptuğunu anlamak istiyor. Crevan'ın yaptıklarını görenlerin şaşkınlıktan ellerini ağızlarına götürdüğünü görüyorum.

Bark omurgamı damgalamak istemiyor. Anestezi olmadığını söylediğini duyuyorum.

Kalabalıktan gelen haykırışları duyuyorum. İnsanlar yanlarındakilerin omuzlarına tutunuyor. Görmek üzere oldukları şeyin farkındalar. İtiraz ettikleri belli. Sadece protestocular da değil üstelik, Kusurluları seyretmeye gelen sırdan halk da itiraz ediyor. Taraf değiştiriyorlar.

Crevan korlaşan çubuğu eline alıyor. Gözyaşları içindeki iki gardiyan kulağıma sözler fısıldayarak bana destek olmaya, beni sabit tutmaya çalışıyorlar. Crevan damgayı vurduğunda attığım çığlıklar yankılanarak Highland Kalesi'nin duvarlarından şehre yayılıyor.

Halk nefretle bağıyor. Her yerim titriyor.

"Hayır," diyerek ayağa kalkıyor Sanchez. Bedeninin üstünde sarsılan kırmızı cübbesinden titrediği belli oluyor.

"Bu nedir?" diye soruyor Jackson. "Gerçek mi bunlar?"

Önce Sanchez'e sonra bana bakıyor. "Aman Tanrım."

Bu korkunç görüntülerin ardından Enya Sleepwell geri geliyor ekrana. "Bunları göstermek zorunda kaldığım için sizlerden özür dilerim. Başına gelenlerden dolayı Celestine North'tan özür dilerim. Bu büyük ülkenin masum insanlarının başına böyle şeyler gelmesine izin veremeyiz. Tam bu nedenle Hayat Partisi Divan'ın kapatılmasına yüzde yüz destek vermektedir. Divan, kendisi kusurluyken nasıl göreve devam edebilir. Bu konuyu hemen gündeme almalıyız. Şimdiye kadar ufak adımlarla ilerliyorduk ama artık büyük bir sıçramayla ülkemizi daha ileri götürmenin vaktidir.

"Adalet ve eşitlik için, bu ülkeyi merhamet ve mantığın yolunda ileri götürecek güçlü bir lider için oyunuzu Hayat Partisi'ne verin."

Odada büyük bir sessizlik var. Kapıdaki gardiyan bile ne yapacağını bilmiyor.

Ben de böylece bütün fikirlerimi tüketmiş bulunuyorum. Başka bir planım ya da B Planım yok. Bir sonraki adımın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Kuledeki odaya gardiyanlar dalıyor. “Dışarıda isyan çıktı. Sizi güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor.”

Jackson öyle büyük bir hızla ayağa kalkıyor ki sandalyesi yere devriliyor, kaldırma zahmetine girmiyor bile. Kırmızı cübbesini havalandırarak ilerlerken bana bakmıyor, tek bir söz bile etmeden canını kurtarmak için odadan çıkıyor.

“Sanırım anlaşmamız bozuldu,” diyorum Sanchez’e.

Bana bakıyor, bakışlarında beni takdir ettiğini görüyorum adeta, gözlerinin önündeki perdeyi kaldırdım sonunda. Ama bir anda soğuk bir edayla arkasını dönüyor ve tek kelime etmeden gardiyan eşliğinde odadan çıkıyor.

Carrick, Raphael ve büyükbabamı merak ediyorum, acaba hâlâ baygınlar mı? Kalbim çarparak odada volta atıyorum. Dışarı bakınca tekrar isyan ekipmanlarını kuşanan muhbirleri görüyorum. Kalenin kapılarından daha fazla insan giriyor ve hiçbiri muhbirleri desteklemeye gelmemiş. Yumruklar havada yanıt istiyorlar, değişim istiyorlar. Burada kapana kısılmak yerine ben de yanlarında olmak istiyorum.

Kapı aniden açılıyor.

Art.

“Kulede bir genç hanımın başının dertte olduğunu duydum. Sizi kurtarmaya geldim prenses,” diyor tuhaf bir gülümseme ile.

Gözlerimi deviriyorum, Art’ın şakalarının hiç sırası değil.

Ben tek kelime etmeden hemen ekliyor, “*Hepinizi* birden kurtaracağım.”

“Baygınlar,” diyorum, mümkün olduğunca hızla kapıya doğru giderken karnımdaki acıyı hissetmemeye çalışıyorum. “Onları nasıl çıkaracağız?”

“Yan çıkışta karavan hazır, oraya kadar götürsek yeter,” diyerek yuvarlak merdivenlerden inmeye başlıyor. Her katta acil çıkışlardan kaçmaya başlayan Divan çalışanlarını görüyorum.

“Avukatı kaldırmak çok zor olmasa gerek. Ben onu alırım sen de büyükbabanı taşırsın.” Art zor zamanlarda hep espri yaparak rahatlamaya çalışır işte.

Herkes binadan dışarı akın ederken biz ters yönde ilerliyoruz, aşağı, en aşağı, bodruma gidiyoruz.

Koşmayı bırakıyorum. “Yapma Art, bir düşün. Cidden onları nasıl çıkaracağız? Taşımamız imkânsız.”

O da hızım kesip bana bakıyor. “Belki şimdiye kadar uyanmışlardır.”

“Art, *odaklan*. Bana ilaç verdiklerinde uyanmam saatler sürdü ve o zaman bile belden aşağım tutmuyordu.”

“Sana *ne* yaptıklarında dedin?”

“Ama o zaman iğne yapılmıştı, bu başka bir şey olabilir. Belki sadece uyku hapıdır. Başka bir yol bulmalıyız.

Yardıma ihtiyacımız var. Dışarıdakilerden yardım almamız lazım.”

Düşünüyor. “Kusurlular ayaklandı. Halk kale kapısına akın ediyor. Salağın biri yanlışlıkla avluda gösterilen kanalı değiştirdi. Babamın kellesini istiyorlar şimdi.”

“Üzgünüm,” diyorum alçak sesle.

“Ben yaptım.”

Donup kalıyorum.

“Tamam, iyi fikir, dışarıdan yardım almalıyız, ama..” üniformasına bakıyor.

“Dışarısı senin için tehlikeli Art. Sen burada kal, onları kontrol et, hücrelerin kilidini aç. Ben gider yardım getiririm.”

Rollerin değişmesi ne kadar tuhaf.

“Hücreleri buradan açabilirim.” Art personele özel bir odaya giriyor, güvenlik kameralarından aşağıdaki hücreler izleniyor. Ben de içeri girip bizimkilerin görüntülerini bulmaya çalışıyorum. Bıraktığım gibiler, hiçbir hareket izi yok.”

Art birden bağılıyor, “Mary May!” Hemen arkamı dönüyorum.

Mary May tekrar Mary Poppins üniformasını giymiş, kapıda duruyor. Çok öfkeli, yüzü öyle kasılmış ki sanki rahatladığı anda kafası kopup mancınık gibi üstümüze fırlayacak.

İçgüdüsel olarak odadan çıkıyorum, penceresiz ortamda tıklamak istemiyorum. Art takip ediyor.

“Onu buradan çıkarıyorum, masum o Mary May,” diyor önüme geçerek. “Yayını izledin mi? Her şey bitti.”

“Yayın filan umurumda değil,” diyor. Sanki olan biten-

den hiç haberi yok. “Evime geldin,” diyor bana yavaş yavaş. “Annemle konuştun, odasına girdin.”

Art dönüp bana bakıyor. Yüzündeki ifade başka koşullarda komik olabilirdi. Ama şimdi hiç değil. Mary May’in elinde silah var.

Art ellerini uzatıp bağıyor, “Aman! Mary May, at şu elindeki! Ne halt... bu şeyi nereden buldun?!”

Mary May sanki Art’ı görmüyor bile, odada ikimiz baş başaymışız gibi davranıyor. O birkaç adım ilerleyince ben de geri gidiyorum. Alt katta kilidi açılan hücrelerde baygın yatanlar umarım ayıldıklarında durumu fark edip kaçmayı başarırlar.

“Evime geldin,” diyor tekrar. “Annemin odasına girdin.”

“Sen de benim evime geldin,” derken sesimin titrediğini fark ediyorum. “Eşyalarımı alıp götürdün, unuttun mu? Sadece bana ait olanları geri aldım.”

“Anneme ne yaptın?” Sanki söylediğim hiçbir şeyi duymadı, sadece kendi kafasındaki sesle konuşuyor.

Daha hızlı ilerliyor şimdi, ben de geri geri gidiyorum, Art’ın eli dirseğimde. Arkamı dönmek istemiyorum, beni vurup vurmayaacağını bilemiyorum. Bacaklarımdaki güç çekildi, başım dönüyor çılgınca. Bunlar gerçek olamaz, bu kadar mücadeleden sonra, *böyle* bitemez, bu hikâyenin sonu mutsuz ve yalnız bir kadının ellerinden çıkamaz.

“Annene hiçbir şey yapmadım,” derken çok gerginim.

“Yürümeye devam et,” diye fısıldıyor Art, koridorda geri geri yürümeme yardım ediyor. Mary May’e ve silahına bakarak gerilemeye devam ediyoruz. Köşeyi dönüp bizi göremeyeceği noktaya gelince hızla koşmaya başlıyoruz.

Art çıkış kapısına doğru koşuyor. Güvenlik kartını kapağıya gösteriyor ama kapı açılmıyor. Göstericilerin binaya girişini engellemek için her yer kilitlenmiş.

“Gerçek anahtar lazım,” deyince ben, bir küfür savuruyor.

Anahtarlığını çıkarıp titreyen elleriyle ilk anahtarla kapıyı açmaya çalışıyor.

Mary May belirliyor, aynı hızda, yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyor, silah tutan eli önünde.

“Yatağında yanına oturduğunu söyledi,” diyor, trans halinde gibi. “Onun meleğiymişsin.” Başını yana çeviriyor. “Neden sence Celestine?”

“Bil...bilmem” Kekeliyorum.

Art anahtarları denemeye devam ediyor. Kapılar çok eski ve anahtarlar devasa. Art kapıları hep kartla açmış, anahtarlar ona yabancı geliyor. Sırtımı Art’a vermiş duruyorum, Mary May bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

“Bana onları görmek istediğini söyledi. Hayır dedim. Alice annemi görmeyi hak etmiyor o yaptıklarından sonra. Hiçbiri hak etmiyor. Hepsi biliyordu ilişkilerini. Annem gitmeden önce beni affettiğini söyledi. *Ne için?*” Mary May tıslayarak konuşuyor. “Herkes hak ettiğini yaşar. Onun affına ihtiyacım yok. Alice sevdiğimi benden çaldı ve hepsi bunu biliyordu. Hepsi. Ben annemi *korudum*.”

Ona *iyilik* yaptım. Sen evime geldin. Anneme ne yaptın?”

“Sana söyledim hiçbir şey yapmadım. Bana ait olanı, odamdan çaldığını geri aldım. Aradığın videoyu buldum. Televizyonda gösterildi. Herkes izledi. Herkes biliyor. Her şey bitti.” Onu buraya, bu ana geri getirmeye çalışıyorum.

“Bu sabah uyandı. Sekizi on geç. Yumurtalarını yemedi. Her sabah iki haşlanmış yumurta ve iki kuşkonmaz yer. Bu sabah yemedi. Tuhaf.”

Tüm bu olan bitene rağmen kıkırdıyorum, sinirden herhalde.

“Yumurtalarını yemesini engelleyecek bir şey yapmadım,” diyorum.

Art bir anahtarı daha denedikten sonra küfrediyor.

“Evet yaptın. Çünkü öldü.”

“Ne?” diyorum fısıldayarak.

Art kapıyla uğraşmayı bırakıp bana bakıyor.

“Ben bir şey yapmadım,” diyorum. “Yemin ederim. Art kapıyı aç,” diyorum çaresizce, neden peşime düştüğünü anladım artık. Annesi öldü ve o beni suçluyor, elinde bir silah var, bu işin sonu iyi bitemez.

“Yumurtalarını yemedi,” diye devam ediyor. “Her sabah yumurta yer, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gece bir meleğin onu ziyaret ettiğini söyledi artık Tanrı’ya kavuşma zamanı gelmiş. Aptallaşmamasını söyledim. Sağma sapan hayaller görüyormuş yine, ara sıra görürdü. Bir şeyler görünürdü ona. Öğlen banyo yapmak istedi ben de onu yıkadım.”

Art sonunda doğru anahtarı buluyor ve kapıyı iterek açıyor. Temiz havanın kokusunu alıyorum hemen, bağırsıkları duyuyorum. Derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum. Mary May’den olabildiğince hızla uzaklaşmak istiyorum. Ama kapı bir avluya açılıyor, geniş, kocaman, arnavut-kaldırım, saklanacak bir yer yok. Mary May için açık hedefim.

Personele özel, halka kapatılmış bir avlu burası. Kitli demir parmaklıklı kapının ardından ana avludaki karmaşayı görüyorum. Personelden küçük bir grup Mary May'in elindeki silahı görüp aksi yöne kaçıyor çığlık çığlığa. Beklediğim destek bu değil, nerede bu yetkililer? Kimsenin bana yardım etmeyeceğini anlıyorum. Mary May'in elindeki tabancanın muhbirler tarafından kullanılması yasak değil, ben bir Kusurlu'yum o da bir muhbir, yapacak bir şey yok. Eğer biri onu durdurmaya kalkarsa bana yardım etmiş olur. Bana sadece polis yardım edebilir ve polislerle süpermarketteki son karşılaşmam hiç de iyi gitmemişti.

"Banyodan sonra korktuğunu söyledi anneciğim," diye devam ediyor Mary May. Sanki az önce bir grup takım elbiseliyi korkutup kaçırmadık, yan avluda Kusurluların ve halkın gösterisi ve kocaman bir karmaşa yaşanmıyor. Kendi dünyasında. "Bazen gündüz şekerleme yapar. Yatağına götürdüm. İşte o zaman senden bahsetti. Gece ziyarete geldiğini, gölden su almasına yardım ettiğini söyledi. Uyduruyor sandım. Sonra beni affettiğini söyledi. Ona sorulursa benim adıma iyi şeyler söyleyeceğini..." cümlesini bitirmeden tek bir gözyaşı yanağına süzülüyor ve kadın titremeye başlıyor. "Onu sen öldürdün."

"Kes artık," diyor Art önüne atılarak. "Silahı indir Mary May, aklını kaçırmışsın!"

"Anneciğimi öldürdün," diyor Art'ı duymamış gibi.

Ana avlu ile aramızdaki kapı açılıyor ve içeri dolan insanlara bakıyorum. Kusurlular ve halk ana avludan çıkıp buraya akın ediyor. Galiba kitlenin önünde Carrick'in kardeşi Rogan'ı görüyorum ama emin değilim, gözlerimi

Mary May'den ve silahından ayırmaya korkuyorum.

"İşte orada!" diye bağıyor biri, önce beni almaya gelen muhbirlerden biri diye düşünüyorum, öyle bile olsa rahatladım, beni vurulmaktan kim kurtarırsa kurtarsın umurumda değil. Herkesin üstünde kırmızı kıyafetler olduğu için ayırt etmek zor. Sanki hepimiz aynıyız.

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme," diye sonunda Art ile konuşmaya başlıyor Mary May. "Baban bu kızı takip etmemi söyledi, ben de onun emirlerini yerine getiriyorum. İşim benim bütün hayatım. Uğruna her şeyimi feda ettim. Babanın her dediğini yaptım. Ona her şeyimi verdim. Başladığım bir işi bitirmediğim hiç olmadı." Avluya dolan insanlar onu iyice rahatsız etti, bağırarak konuşuyor. Mary May de içeri girenlerin dikkatini çekiyor. İnsanlar iyice yaklaşıyor. Ona silahı indirmesini söylüyorlar.

"İşte! Size burada olduğunu söylemiştim," diyen tanıdık bir ses geliyor kulağıma, sola bakınca Rogan'ı görüyorum. Gerçekten o. küçük bir grubun önünde ve Mary May'i gösteriyor. "Şansın varken beni de almalıydın," diye bağıyor Rogan. "Bak sana kimi getirdim."

Mary May sonunda onu duyup dönüyor. Yanındakilere bakınca yüzü değişiyor, ağzı bir karış açılıyor, yüzü beyazlaşıyor, şok ve dehşet içinde.

"Artık aileni görmezden gelemezsin," diye bağıyor bir adam.

"Bizi hatırlıyor musun kardeşim?" diyor bir kadın. Hayret içinde onlara bakıyorum. Kız kardeşi Alice bu, yanında üç erkek kardeşi.

"Annemi görmek istiyoruz," diyor Alice.

“Ne yaptın ona?” diye soruyor erkek kardeşi.

“Hiç. Hiçbir şey yapmadım,” diyor zayıf bir sesle, onun yüzünden damgalanan ailesi bir olup karşısına çıkınca tüm gücü çekildi. Babası zaten ölmüştü, şimdi annesi de gitti.

Gücünü yitirince olan bitenin farkına varıyor bir anda. Etrafında dönen çılgınlığa bakıyor. Kusurlular, muhbirler, halk, herkes deli gibi bir yana koşuyor. Şimdi muhbirler av olmuş, Kusurlular da bir arada hareket eden avcılar.

Silahını indiriyor, gözlerinde paniğin ilk belirtilerini görüyorum. Geri çekilip hızla uzaklaşmaya çalışıyor. Ama fazla uzaklaşamıyor, buraya geldiğimiz kapıdan uzanan bir el onu durduruyor. Hücrenin soğuk zemininden, merdivenlerden geçip buraya kadar sürünmeyi başaran birinin eli. Carrick kan ter içinde, nefes nefese ama tam zamanında gelip Mary May’in bileğini kavlıyor, kaçmasına engel oluyor.

Yere düşerken elleriyle kendisini korumaya çalışıyor. Silahın elinde olduğunu unutunca tetiğe basıveriyor.

Silah sesi avluda yankılanıyor.

Herkes, *herkes* yere yatıyor.

Herkes yere yattığı için kimsenin vurulup vurulmadığını bilemiyorum. Herkes şok içinde yerde yatıyor.

Başlayan çılgılık ilk ipucu. Yüksek sesli, isterik, kontrol dışı bir çılgılık. Panik içinde. Birinin vurulduğunu işaret ediyor.

Nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum, bir anda dank ediyor, bu benim çılgılığım.

Art üzerimde, bana kalkan olmuş. Hareket etmiyor.
Hareket etmiyor.

Tiz bir çığlık atıyorum, “Art!”

“Celestine!” Carrick bana sesleniyor.

Rogan da, “Carrick,” diye ağabeyine doğru koşuyor.

“Art!” Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Art çok ağır ve ona daha fazla zarar vermek istemiyorum.

“Kazayla oldu,” diyor Mary May düştüğü yerden. “Kaza... Bunu yapmak isteme...”

Mary May’in ailesi ayağa kalkıp etrafını çevreliyor. Erkek kardeşi silahı ondan alıyor.

Kız kardeşi bize doğru koşuyor. “Ben veterinerim. Veterinerdim.” Art’ın nabzına bakıyor.

“Yaşıyor mu?” Ağlıyorum.

“Celestine!” Carrick tekrar bağıyor. “Sen iyi misin?”

Onu duymamış gibi yapıyorum. Daha önemli sorunlar var.

Alice başıyla yaşadığını söylüyor ve Art’ı kenara çekiyor. Art inleyince sesini duymak beni rahatlatıyor.

“Çek ellerini ondan!” Yargıç Crevan bas bas bağıyor. Yukarı bakınca avludan koşarak bize geldiğini görüyorum. “O benim oğlum.”

Alice bir Crevan'a bir Art'a bakıyor. Korkunç bir an için kimin oğlu olduğunu öğrenince Art'a yardım etmeyeceğini sanıyorum. Ama hemen karar veriyor. "Bir Kusurlu'nun bir muhbire yardım edemeyeceğine dair bir kural yok bildiğim kadarıyla."

"O bir muhbir değil," diyorum. "Kaçmama yardım ediyordu." Ne kadar çok kişi duyarsa Art için o kadar iyi olur. Babası gibi olduğunun düşünülmesi en büyük korkusuydu.

Carrick bir kere daha seslenince ona bakıyorum. Tüm gücüyle bana ulaşmaya çalışıyor. Rogan da ayağa kalkmasına yardım ediyor. Şimdi onunla ilgilenmenin sırası değil. Tüm dikkatimi Art'a vermeliyim.

Art, Art, Art.

Alice hırkasını çıkarıp Art'ın karnındaki yaraya sarıp bastırıyor.

Bana kalkan oldu, kurşunu o yedi, hayatımı kurtardı.

Bir muhbir, "Ambulans gelmek üzere," diyerek yanımıza geliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Bu sırada Crevan da dizüstü düşüyor. Art'ın başı kucağında. Başını okşuyorum, titreyen parmaklarımı buklelerinin arasında dolaştırıyorum. Kan içindeler.

Crevan diğer tarafa oturup oğlunun üzerine eğiliyor, yüzünü öpücüklere boğuyor. İkimiz de ağlıyoruz.

"İyileşecek mi?" diye inliyor. "Bana iyileşeceğini söyle. Onu kaybedemem. Tek varlığım o."

Art gözlerini kırptırıyor.

"Kim yaptı bunu?" diye soruyor Crevan öfkeyle.

"O yaptı," diyorum zehir gibi sesimle.

Crevan arkasını dönüyor. Mary May diz çökmüş bağışlanmak için yalvarıyor, yanındaki erkek kardeşleri onu her an yere itecekmiş gibi görünüyor. Tüm hayat içinden çekilmiş, bir kabuk gibi kalmış adeta.

"Efendim. Yargıç Crevan," yutkunuyor. "Bir kaza..

İstemedim... Ben şey yapmaya... şey yapmak istedim... Celestine'in suçu," deyince içimdeki öfke tekrar kabarıyor. "Bu kız. Sizin için bu kızı yakalamaya çalışıyordum."

"Onu *takip et* dedim, öldür demedim," diye bağıyor Crevan. "Onu doğru yola sok dedim, kanlı bir katile dönüş demedim!"

"Lütfen beni affedin, bu iş benim her şeyim. Bütün hayatım. Size hep itaat ettim ve edeceğim."

"Seni asla affetmeyecek Mary May," diyor erkek kardeşi. "Büyük hata yaptın. İşin bitti."

"Divan'dan geriye hiçbir şey kalmadı," diye bağıyor Crevan Mary May'e. "Etrafına bak!" Mary May bakınca büzülüyor, sanki olduğu yerde küçülüyor.

Art'ın bilinci gidip gelirken ona sıkıca tutunuyorum. Ara sıra gözlerini kırıştırıyor, öksürüyor, inliyor.

Carrick son bir kez daha bağıyor, "Celestine!" Sesi bağtırmaktan kısılmış.

Başımı kaldırıp bakınca kaçtığımız kapının yanında oturduğunu görüyorum. Rogan da yanında. Gözlerimiz buluşuyor. Üzgün, kayıp ve umutlu görünüyor. Yeşil gözlerinde bana sorduğu soruları görüyorum.

Kapanan ambulans kapısı bakışmamızı bölüyor, yanıt verme imkânım kalmıyor, zaten şu anda verecek bir cevabım yok.

Hastanede Art'ın yatağının yanında oturuyorum. Hareketsizim, her şey hareketsiz. Bizi bu noktaya getiren olayların ve ambulans yolculuğunun tam zıddı bir ortamdayız.

Art'ın durumu stabil. Kuşun bağırsaklarına, karaciğerine ve karnındaki damarlara denk gelmemiş neyse ki. İyileşecek. Fiziksel olarak en azından. Karnındaki yara, zaten yaralanan zihnini nasıl etkileyecek bekleyip göreceğiz.

Gözkapaklarım ağırlaşıyor, sanki hayat bana dinlenme çağrısı yapıyor. Üç haftadır, hareket etmeye devam etmezsem bir daha asla hareket edemeyecekmişim gibi yaşıyorum. Şimdi sanki hayat bana, "Artık yeter Celestine, artık yeter," diyor. Kılıcı bile kıpırdatmak istemiyorum şimdi. Hareket edersem nereye gideceğimi de bilmiyorum. Olmam gereken tek yer burası.

Benim cildimde yaralar var, Art'ta da kurşun yarası. Her bir yaramızın, her bir kusurumuzun bir hikâyesi var. Yaralarım bana güç veriyor, hayatımın en zor anlarını nasıl atlattığımı hatırlatıyor, Art'ın yarası da beni koruduğu-

nu, iyi bir şey yaptığını, bir Kusurlu'nun yardımına koştuğunu hatırlatacak. Böyle yaparak kendini de kurtardı, bana anlayamayacağı kadar çok yardımı dokundu. Benim yaptıklarımı da savundu. Her gün bedenimize bakacağız, bu ciltlerin içinde yaşayacağız ve asla unutmayacağız.

Bir hemşire geliyor, Judy, iyi biri. Hiç dokunmadığım artık soğuyan yeşil çayımı alıyor ve böğürtlen çayı gibi kokan bir şey bırakıyor.

“Denemeye devam edeceğim,” diyor neşeyle. “Bunu kaleden sana gönderdiler.” Bana bir sırt çantası uzatıyor. Bu sabah balık temizleme tesisine giderken elimden alınan çantam. Çok şükür bu tutuklu Kusurlu kıyafetlerinden kurtulacağım. Sabırsızlığımın tek nedeni kıyafetlerin Art'ın kanına bulanmış olması değil.

“Bay Crevan, ziyaretçileriniz var,” diyor, sesi bu sefer nazik değil.

Crevan geldiğimizden beri Art'ın yanına gömdüğü başını kaldırıyor. Gözleri kan çanağı gibi kıpkırmızı, burnu da gözleri gibi sürekli nemli. Saatlerdir yan yana sessizce oturuyoruz.

“Polis mi?” diye soruyor burnunu çekerek. “İçeri gelmelerini söyleyebilirsiniz.” Gömleğinin koluyla yüzünü silerek hazırlanıyor.

Takım elbiseli iki adam içeri giriyor.

“Bay Crevan sizinle baş başa konuşabilir miyiz?”

“Sorun değil,” diyerek ayağa kalkıyor. Kot pantolonunu beline çekiyor. “Olay gerçekleştiğinde Celestine de ordaydı. O da bir tanık. Üniformalı polislerle zaten konuştuk, ama bu işi ciddiye aldığınız için memnunum, çok teşekkürler. Sizler dedektif misiniz?”

Başlarıyla onaylıyorlar.

Crevan ellerini sıkmak için onlara doğru ilerliyor.

“Crevan biz başka konular için gelmiştik. Konumuz oğlunuzla ilgili değil, Mary May zaten tutuklandı.”

“Tamam. Peki, konumuz nedir?”

İki dedektif bana bakınca midem altüst oluyor. Konu benim. Yayınlanan görüntüler.

“Dediğimiz gibi baş başa konuşsak daha iyi olacak.”

Bu sefer daha resmi bir tonla söylüyor dedektif ama Crevan’ın direnmeden gitmeye niyeti yok.

“Eğer konu Divan ile ilgiliyse, bu konunun çoktan çözüldüğünü belirteyim. Artık Divan için çalışmıyorum, görevden alındım. Yarın sabah ilk iş düzenlenecek bir basm toplantısıyla halka duyurulacak. Duyduğuma göre Divan kararlarıyla ilgili bir soruşturma başlatılmış, bu konu da inceleniyor beyler, Divan’ın iç meselesi olarak ele alınıyor. Bu konularda Başyargıç Jennifer Sanchez ile görüşebilirsiniz.”

Tam yargıç modunda, her şeyi kontrol etmeye çalışıyor, her şeye ver herkese tepeden bakmaya çalışıyor. Oysa şimdi gücü yok, arkasında sallanan kırmızı cübbesinin, Mükemmelliğin Koruyucuları armasının yerini kırışik kareli gömlek ve kanlı kot pantolon almış. Karşımdaki mesai saatleri dışında kontörlü ele almaya çalışan Crevan, garajı temizleyen Crevan, araba yıkayan Crevan, Celestine ve Art’ı yerel pazara götüren Crevan. Aklıma şu söz geliyor, “*Güzellik lanettir. Gerçek canavarları görmemizi engeller.*” Onun içindeki canavarı hiç görmemişim.

“Eğer konu Celestine ile ilgiliyse kendisine özgürlük bahşedildi. Bu da Divan içinde halledilmeli. Hapis cezası almıştı ama sanıyorum iptal edilecek, hatta eminim.”

“Konunun Divan ile ilgisi yok, konu sizin Celestine North’a yaptıklarınızın suç unsuru taşıması,” diyor dedektif.

Diğeri atılıyor, ilki kadar duyarlı değil. “Pia Wang, Nathan Berry, damgalama sırasında odada bulunan dört gardiyan ve Grace O’Malley okulundan dört öğrenci tarafından yöneltilen suçlamaları da inceliyoruz.”

Suç.

Ve işte şimdi karşımda uzun zamandır görmeyi beklediğim yüz ifadesi var. Şok, yetkililer tarafından haddi bildirilmiş, hatasını anlamış, her şeyin üstünde olmadığını fark etmiş, bana ve pek çok kişiye yaşattıklarının doğru olmadığını görmüş. Kafasının karıştığı, kendinden şüphe ettiği, kendinden nefret ettiği, pişmanlığı, soruları gözlelerinden okunuyor. Kendine güven maskesi düştü.

“Oğlunuzun durumunun stabil olduğunu öğrendik. Sizinle konuşmadan önce bu haberi almayı bekledik. Bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor.”

Crevan Art’ı bırakması gerektiğini duyunca iyice sarılıyor. Aklıma beni Juniper ve Art’ın yanından söküp aldıkları an geliyor, siren sesleri kulaklarımda çınlıyor. Bağırان halkın arasında avluda yürüyüşüm, damga odası, bedenimdeki altı yaranın acısı, yatakta geçirdiğim bir hafta, sözde arkadaşlarımdan beni bağlayıp üstüme kapıyı kilitlemeleri, marketteki isyan, diri diri gömülmem, sokaklarda yarı çıplak yürüyüşüm. En kötüsü ailemden ayrı kalmak. Hepsini onun yüzünden.

Crevan’ı götürmelerini izliyorum. Gözlerimiz buluşunca üç aydır hissettiklerimi görüyorum. Şimdi o da aynılarını hissediyor.

Soru şu ki, bu daha iyi hissetmemi sağlıyor mu?

Hayır. Birinin kazanması için başkasının kaybetmesi gerek. Kazanan kişinin kazanması için de önce bir şey kaybetmesi gerek.

Adaletin ironisi, ona ihtiyaç duyulmasına yol açan ve onun sonucunda ortaya çıkan duyguların asla adil ve dengeli olmaması. Adaletin kendisi bile mükemmel değil.

Babası gittikten sonra bir süre Art'ı izliyorum. Melek gibi görünüyor, yüzünde hiç yara yok, cildi bebek gibi, uzamaya başlayan sakalları hafif gölge yapmış. Parmaklarımı ellerinde dolaştırıyorum, teni pürüzsüz, parmakları uzun. Bu parmaklarla gitar çalışını izlerdim, kendine uyan boğazlı kazak bulamayan zürafa şarkısını söylerdi, ya da başı dönen maymun, tablet kullanamayan aslan, puantiyeli zebra. O bizi eğlendirirken etrafına dizilir dinlerdik, gülmekten gözlerimizden yaş gelirdi. Sanırım o zaman anlamamışız; hep uyumsuzlar, dışlananlar, bir şeyi kaybeden, bir şeyi eksik olanlar hakkındaydı şarkıları.

Güzellik lanettir, gerçek canavarları görmemizi engeller. Aynı zamanda gerçek canavarların yatağımızın altında değil zihinlerimizde olduğumuzu görmemizi engeller. Art annesi öldüğünden beri aynı canavarla yaşıyordu. Muhbirlere katılmasına şaşmamak gerek. Onu şimdi anlayabiliyorum, o kadar iyi anlayabiliyorum ki affetmeye bile hazırım. Tüm ihtiyacımız merhamet ve mantık. Onu affedebilir miyim? Evet, bunu bile yapabilirim.

Üstümü değiştirmek için yatağın etrafındaki perdeyi

kapatıyorum. Carrick Crevan'ın gizli hastanesinden beni kaçıırken, Mary May'in evine kar küresini almaya gittiğimizde, Sanchez'in evinden limana götürüldüğümde, beni soyup şehirdeki geçit için kırmızı mayo giymeye zorladıklarında üstümde bu kot ve tişört vardı. Sanki Carrick'in kokusunu alıyorum. Bunları tekrar giymek istiyor muyum gerçekten? Geçmişe gidiyormuşum gibi hisseder miyim?

Başka bir şey bulur muyum diye çantanın dibine bakarken elim başka bir şeye çarpıyor. Carrick'in defterleri. Kaledeki karşılaşmamızdan önce onu son görüşüm geliyor aklıma. Annemle vedalaşmıştım, annemle beraber Juniper'i o korkunç deri nakli ameliyatından kurtarmaya gideceklerdi. Annem hastaneyi basıp kızını görmeyi talep edecek, onları yanlış kızı almakla suçlayacaktı. Carrick de hastaneye gitmesine yardım edecekti. Ben de beni alıp anlaşıma yapmak üzere Sanchez'in evine götürecek olan Raphael Angelo'yu bekleyecektim.

Araba uzaklaşırken arkalarından bağırıp defterlerini unuttuğunu söylemek istediğimi hatırlıyorum, taşımam için bana vermişti defterleri. Ama kendimi durdurdum. Bencilce de olsa defterleri yanımda tutmak istediğim. Okuyacağımdan değil, tabii ki okumak istiyordum ama güvenine ihanet edemezdim, ona ait bir şey bende kaldığında tekrar görüşmemiz gerekeceği için defterleri yanımda tuttum. Sanki onlar bende kalırsa Carrick'in başına bir şey gelmeyecekti. Saçma sapan düşünceler ama o anda böyle hissediyordum. Defterleri almak için bana geri gelmek zorunda kalacaktı. Ya da ben onu bulmak zorundaydım.

Tüm bu yaşananlardan sonra nihayet Carrick'in neden hücrede olduğunu merak ediyorum. Nasıl atıldı hü-

reye? Annemle Juniper'i kurtarmaya gittiler, ikisinin başına bir şey gelmedi. Mona, Lennox, Fergus ve Lorcan da Carrick'in sağ salim kurtulduğunu söylemişlerdi. Öyleyse Carrick neden kaledeydi?

Telefonumdan hızlıca haberleri tarıyorum, ülkede olup bitenlerle ilgili sürekli değişen binlerce habere bakarken gerçeği çok net anlıyorum. Celestine North ile beraber muhbirlerden kaçarak Divan kurallarım ihlal eden Carrick Vane teslim oldu.

Demek hücreye, yamma böyle geldi. Orada olmak istedi. Ve ben onu bıraktım.

Acaba şimdi nerede? Kimseye sormadım, merak bile etmedim aslında. Burada zaman kapanına kısılmış gibi şok içinde oturuyordum, şimdiye kadar. Gözlerim doluyor.

Defterlerden birini alıyorum. Suçluluk hissediyorum ama neler yazdığını okumaya kararlıyım. İlk sayfayı görünce içim sızlıyor.

Çocuksu yazıdan kurumdayken tuttuğu günlük olduğunu anlıyorum. Yıllarca günlük tutup öğretmenlerinden sakladığını anlatmıştı.

Bugün küçük bir koku ve tat alma deneyi yaptık. Kokuların bize ne hatırlattığını öğrenmek istediler. Paul Cott limon kokusu alınca ağlamaya başladı. Sebebini söylemek zorunda kaldı ve öğretmenler bu anıyı unutması gerektiğini, ailesinin kötü insanlar olduğunu söyledi.

Bebek pudrası bana küvette yıkanmayı hatırlattı. Galiba annemle. Çünkü burada sadece duş var. Köpüklerin altına saklandığımı hatırlıyorum, gıdıklandığımı hatırlıyorum. Çeneme köpük koyup dede taklidi yaptığımı hatırlıyorum.

lıyorum. Sonra büyükbabamı ve büyükannemi hatırladım ve başka bir sürü şeyi. Annemin gülüşünü, beni bebek gibi kocaman bir havluya sarıp yatağa götürmesini hatırladım. Tekmeler savurarak hoşuma gitmiyormuş gibi yaptığımı ama aslında çok hoşuma gittiğini hatırladım. Annem saçlarımı kuruturken çikolatalı süt içtiğimi hatırladım.

Beş yaşındaydım herhalde. Üç yıl önce. Ama hatırlıyorum.

O iyi bir anne değil diyorlar. Yetersiz. Babam da öyleymiş. Benim iyiliğim için buraya getirildiğimi söylüyorlar, annemle babam da istemiş, ama ben bu kısmın hiç doğru olmadığını düşünüyorum. Beni götürürlerken nasıl ağladıklarını hatırlıyorum. Bağırıyorlardı ve ağlıyorlardı. Eğer annem dedikleri kadar kötü biriyse neden Bayan Harris'in sürdüğü parfümün kokusu beni gülümsetiyor. Annemle aynı parfümü kullandıklarını asla söylemeyeceğim. Neden onları düşününce karnım ağrıyor?

Haklılar. Her koku başkasına yol açıyor. Hatırlamama yardım ediyor ve giderek daha çok şey hatırlıyorum. Benim suçum değil, onlar başlattı. Ben diğerleri gibi hatırladıklarımı anlatmayacağım. Gerçekten hatırladıklarımı söylemeyeceğim. Çünkü bu anıları elimden almalarını istemiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken defterin son sayfasına atlıyorum. Hepsini okuyacak zamanım yok. Onu bulup defterlerini geri vermek zorundayım.

On altıncı doğum günümüzde istediğimiz soyadını alabileceğimizi söylediler. Bu soyadları yasal olacak, pasaport alıp seyahat edebileceğiz. Ailemizin soyadını taşımamıza izin vermiyorlar, soyadlarımız uzun zaman önce elimizden alındı.

Gerçek adım Carrick Brighman. Kendi zihnimde hâlâ öyle. Ama hiç yüksek sesle söylemiyorum. Burada sadece adımızı kullanıyoruz, soyadı olarak da birer numaramız var.

Sonunda alacağım soyadına karar verdim ve soyadım onaylandı. Kurula nedenini açıklamam gerekti. Onlara gerçeği söylemedim, bu şeyi yazmaya başladığımdan beri onlara gerçekleri söylemiyorum. Galiba yazmak yalan söylememi kolaylaştırıyor çünkü bir yerlerde doğruları söylediğimi biliyorum. Eğer bulurlarsa damgalanırım ve hiç umurumda olmaz.

Gece geç saate babamla dışarda olduğumu hatırlıyorum. Beni omzuna almıştı. Hava kapkaranlıktı ve biz koşuyorduk. O zaman oyun sanmıştım ama şimdi muhbirlerden kaçtığımızı anlıyorum. Oyun oynuyormuşuz gibi yapıyorlardı.

Sonra galiba yolumuzu kaybettik ya da ben öyle sandım. İşte o zaman babam bana yıldızları anlattı. Kuzey yıldızından başlayarak hepsini bir bir gösterdi.

Eğer yolumu kaybedersem o yıldızı bulmamı söyledi. Bin doksan beş gün sonra buradan çıkınca ailemi bulmaya çalışacağımı biliyorum. Yapabileceğimiz en kötü şey bu, bize her gün söylüyorlar. Ama beni havluya saran bebek pudrası kokulu kadını ve bana yıldızları öğreten adamı bulmak istiyorum. Küçük anılarda buradaki herkesten daha mutlu ve güvenli hissetmemi sağlayan bu iki insanı bulacağım.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ama önce kuzeye bakacağım. Cevaplar kuzeyde ve ben rüzgâr beni nereye götürürse oraya gideceğim.

Bu yüzden yeni soyadım Vane (rüzgâr yönü göstergesi). Carrick Vane.

Günlüğü kapatıyorum, yanaklarıma ılık yaşlar süzülüyor, içimde bir telaş var. Ne bulursam giyiyorum, artık çok umurumda değil. Dünkü kıyafetlerimi giyerek de ileri gidebilirim. Çorabım halhala takılıyor, oturup çıkarıyorum.

Art'ın başucuna bırakıyorum.

“Her zaman benimle olacaksın,” diye fısıldıyorum dudaklarından öperken. “Hoşça kal Art.”

Hastaneden çıkıyorum, dışarı çıkarken beni durdururlar sanıyorum ama doktorlar ve hemşireler bana yol veriyor. Kapıda ve koridorun sonunda muhbirler var. Çöküyorum. Beni götürecekler yine. Nazik hemşire bana doğru geliyor telaşla. Kaşlarımı çatıyorum. Muhbirlerden biri beni görüyor. Kapıya uzanıp açıyor.

Ben yürürken hastane personeli alkışlamaya başlıyor, yüzleri gülüyor, bazıları ağlıyor. Her an birinin beni tutmasını bekleyerek yürüyorum ama kimse tutmuyor. Açık kapılardan bilinmeyene doğru yürüyorum.

Büyükbabamın çiftliğindeyim. Aylardan temmuz. Güneş vuruyor tenime. Elbisemin askıları omuzlardan bağlanıyor, çiçekli deseni arıların kafasını karıştırıyor.

Çilek tarhlarında tek başınayım, gözlerim kapalı, yüzüm güneşe dönük. Özgürüm ama daha güzeli kendimi özgür hissediyorum. Daha önce de özgürdüm ama farkında değildim. Şimdi hissediyorum.

Uzaktan konuşmalar ve gülüşmeler geliyor kulağıma, çukur fırından çıkan yemekle beraber yanık odun kokusunu alıyorum. Pişen yemeği paylaşacağız; çiftlik çalışanları, ailem, Pia Wang, Raphael Angelo, karısı ve altı çocuğu, Carrick'in ailesi. Bay Berry ve Tina gelmek istemediler. Onlar için o kadar kolay değil. Kimse için kolay değil.

Divan'ın Crevan yerine Sanchez'in geçişini duyurmak üzere düzenlediği basın toplantısının üzerinden bir ay geçti. Basın toplantısında bambaşka bir şey açıklandı; Divan'ın kapatılışı.

Devletin atadığı Gerçeği Araştırma ve Uzlaşma Komisyonu divan hakkında yapılan araştırma sonuçlarıyla ilgili bir rapor hazırladı. Bu raporun yanında Crevan'm

hem kişisel davranışları hem de işlediği suçlarla ilgili iki ayrı soruşturma yürütülüyor. Herkes bir şeyler yapıyor gibi görünüyor, en azından araştırılıyor ama henüz bir çözüm bulunmadı, bir ceza verilmedi.

Enya Sleepwell, seçim arifesinde görüntüleri açıkladıktan sonra başbakanlığa seçildi. Kusurluların Azaltılması yasa tasarısı bir daha gün ışığına çıkma ihtimali olmaksızın yırtılıp atıldı. Enya da komisyon raporundan ayrı olarak farklı bir araştırma başlattı. Sleepwell raporu adı verilen bu çalışmada Divan faaliyetleri, siyasetçi, işadamları ve hukukçuların rolleri inceleniyor. Tam olarak nelerden sorumlu tutulacaklar bilmiyorum. Raporların sonuçları merakla bekleniyor.

Enya bir gecede bir şey olmaz dedi ama oldu aslında. Haftalar süren tartışmalardan sonra hükümet Kusurlu mahkemelerinin ve Kusurlu karşıtı yasaların aleyhinde oy verdi, oylamanın yapıldığı gece Kusurlu yasaları yürürlükten kaldırıldı. Birkaç saat içinde Kusurluların artık ikinci sınıf vatandaş olmadığı, ülkedeki herkesle eşit haklara sahip oldukları açıklandı. Herkes Highland Kalesi'nin avlusunda toplandı. Ben de aralarındaydım.

Bu kararın muazzam yankıları oldu. Raphael Angelo'nun işleri hükümete karşı tazminat davası açmak isteyen Kusurlular nedeniyle anbean büyüyor. Hükümet tarafından yüz milyonluk tazminat planı açıklandı ama en değerli tazminat Enya Sleepwell'in tüm Divan mağdurlarından hükümet müdahale etmediği için özür dilemesi idi.

Büyük ihtimalle çoğu kişi bir özürle yetinmek zorunda kalacak ama Raphael'in herkesten *bizzat* özür dilenme-

den, itibarlar iade edilmeden, Divan yüzünden uğranan zararlar resmen tanınmadan rahat edeceğini sanmıyorum.

Hükümet ülkenin bir daha böyle “toplumu zehirleyen, kişileri temel insan haklarından mahrum bırakan insanlık zafiyeti” yaşanmasına izin vermeyeceğini ilan etti. Şimdi herkes geçmişe bakıp tüm bunlara ta en baştan nasıl izin verildiğini merak ediyor. Her şey şimdi çok basit görünüyor.

Doğuştan Kusurlu çocuklara gelince; ailelerinden alınan ya da doğumda annelerinden ayrılan çocuklara isterlerse ailelerine dönme hakkı verildi. Ailelerinden ayrı büyüyen, ebeveynleri yaşlanmış ya da ölmüş olan, hayatları boyunca ailelerinin canavar olduğuna, sevilmediklerine, istenmediklerine inanan yetişkinler de ailelerinin kendilerine yaşatılan zulüm için bir özür bile alamadan mezarı gittiği gerçeğiyle yüzleştiler. Enya Sleepwell, Alpha’yı Doğuştan Kusurlu Çocuklar Birliği’ne atayarak bu koca karmaşanın çözülmesine yardım etmesini istedi.

Peki, tüm bunlar bizim için ne ifade ediyor gerçekten?

Crevan hâlâ sokakta özgürce dolaşıyor, altıncı damgamla ilgili davayı bekliyor, bu yüzden kısa da olsa hapis cezası alacağından şüphem yok. İtibarı yerle bir oldu, eskisi gibi güçlü biri olarak yaşayamayacak artık. Yolda yürürken insanlar onu tanıyor, bakıyor, bağırıyor, onu yargılıyorlar. Her gün neler yaşadığını biliyorum, aynıısını yaşadım. Binlercemiz aynıısını yaşadık.

Art yurtdışında okumaya gitmeye hazırlanıyor, yeni bir hayat kurup babasının gölgesinden kurtulmaya çalışacak. Planladığı gibi Fen Bilimleri okuyacak. İrtibatı

koparmamaya söz verdi. Aramızdaki bağ biraz zayıflasa da tamamen kopmadı, muhtemelen hayatımız boyunca devam edecek, sadece eskisi gibi gözle görünen bir bağ olmayacak.

Bana gelince, benim geleceğim belirsiz. Sınavlarımı tamamlamam için okuldan çağırıldım, daha birkaç ay önce koridorda oturmama bile izin vermiyorlardı. Okula dönmeyeceğim ama çalışacağım, sınavları vereceğim. Enya Sleepwell sürekli Hayat Partisi'ne katılmamı istiyor, basın her olayda fikrimi almak için beni arıyor. Profesör Lambert benim sayemde bir işi olduğunu söylüyor.

Bu sefer plan yapmayacağım, hiçbir beklentim olmayacak, her şeyi adım adım ele alacağım, ancak mecbur kalırsam büyük adımlar atacağım. Tenime vuran güneşin, yüzüme çarpan rüzgârın, bedenime değen Carrick'in, ailemin seslerinin, bana verdikleri sevginin tadını çıkaracağım, yeni dostlarımla sadakatine değer vereceğim. Bazılarına göre çok basit şeyler bunlar ama nerede, hangi yasalar altında yaşadığınıza bağlı. Çünkü bizim bunları elde etmemiz hiç de kolay olmadı.

Bir çilek koparıp çocuk gibi hissederek kovaya atıyorum. Yere bakınca büyüyen yabancı otları görüp otomatik olarak koparmak için eğiliyorum. Sonra duruyorum. Yabancı otları büyüdükleri yerde bırakıp sinsice gülümsüyorum. Bizim küçük sırrımız olsun.

Diğerlerinin yanına gitmeden, çileklerin çekiciliğine dayanamıyorum, biraz da çocukken Juniper'le kendimiz için çilek topladığımız günlerin hatırına kovaya uzanıp ağzıma bir çilek atıyorum. Tatlı kokusunu alabiliyorum, artık alıştım, daha fazlasını beklemiyorum. Ama çileği

çiğnerken gözlerim kocaman açılıyor. Ağzım bu hisse nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

Tiz bir çığlık atıyorum. Konuşmalar ve gülüşmeler anında kesiliyor. Çilek tarhlarından onlara doğru koşuyorum.

Ailemin ve arkadaşlarımla yanına vardığımda herkesin pür dikkat bana baktığını görüyorum, endişeliler, şimdiye kadar düşmanlarımız bol olduğu için saldıracak düşmanı arıyorlar.

Carrick elindeki küreği bırakıp, büyükbabam, babam ve Adam'la beraber çalıştığı çukur fırının yanından bana doğru koşuyor, gözleri simsiyah.

“Ne oldu?”

Çilek kovalasını bırakıp ona koşuyorum. Zıplayarak kucağına atıyorum, beni tutuyor, bacaklarımı beline doluyorum, bedenine yapışıyorum, ellerim hayret içindeki yüzünde.

Herkesin bizi izlediği gerçeğini yok sayıyorum, Kelly hayaller içinde bize bakıyor, Juniper ısıklık çalıyor, babam huzursuz, annem ona gülüyor, Ewan kusuyormuş gibi yapıyor, Raphael Angelo'nun çocukları da onu takip ediyor, sonra da birbirlerine bakıp komik öpücük sesleri çıkarıyorlar. Mona, Lennox, Fergus ve Lorcan bize tezahürat ediyor. Büyükbabam da onlara katılınca babam iyice rahatsız oluyor, Pia Wang yanında kocası ve iki çocuğuyla kıkırdıyor.

Onları görmezden gelsem de yanımda olduklarını hissediyorum, enerjilerinin her bir molekülünü hissediyorum, mutluyum.

Carrick'in gözlerine bakıyorum. Olabildiğince yeşil.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırınca sonunda öpücüğünün tadını alabiliyorum.

Olman gerektiğini düşündüğün kişi vardır, bir de gerçekten olduğun kişi. Nasıl biri olmam gerektiğini bilmiyorum ama artık kim olduğumu biliyorum.

Ve bence bu nokta yeniden başlamak için mükemmel bir yer.

